שבועון לבית ולמשפחה, גליון מס' 213. יום ד', כ"א בתמוז תשמ"ח, 6.7.1988

סגנון

השער:
שוב שנקר!

מהשכונה
למשכן הכנסת

חולים:
קחו רָני

מי יבנה בית
בלוס אנג'לס

מעריב

חדש

בְּרֶבֶּר הַגָּלִיל

יותר מברווז - פחות מברווז

ברווז מעודן
עסיסי ודל שומן

יוֹתֵר בשר, יוֹתֵר טעים

בְּרֶבֶּר הַגָּלִיל הוא הפתעה טעימה במטבח הישראלי: זהו ברווז שבשרו עסיסי ורך, וטעמו המעודן הוא תגוגת להיך. בברבר הגליל יש יותר בשר מאשר בברווז רגיל ולכן המנות דשנות יותר.

פחות שומן (חצי מברווז!), פחות עצמות

ברבר הגליל הוא דל שומן לעומת ברווז רגיל שהוא דל בשר ועתיר שומן. למעשה כמות השומן בברבר הגליל היא רק 3% יותר מאשר בעוף – ממש מעודן דל שומן. בברווז יש 25%-30% שומן, בברבר 17% ובעוף – 14% שומן. ברבר הגליל מכיל גם פחות עצמות מברווז רגיל, ולכן הוא קל יותר לחכנה.

לסעודות חגיגיות בסגנון צרפתי או סיני ולארוחות משפחתיות

אם עד כה חיססת לחכין ברווז בתפוזים או ברווז בנוסח פקין (כי ברווז רגיל שמן מדי ובשרו מועט) – ברבר הגליל נותן לך הזדמנות להפתיע ולפנק את אורחיך ובני משפחתך.
ברבר הגליל מיוצא בהצלחה רבה לצרפת ולארצות אחרות באירופה, ועכשיו הוא מוגש באווה גם למשפחה הישראלית.

עופקל

כשר
מתפוצים נתון להשגח על המ...
עוף הגליל

עולים כתה שארים מודן
תיק עם פרס חזק
COPAM
PC 401 TURBO
ההגרלה תיערך ב-14.10.88
בנוכחות רואה חשבון,
ההגרלה בהתאם לתקנון.
הזוכים יקבלו הודעה לבתיהם.
השתתפות במבצע אסורה על
עובדי "מודן" ו-"קול המפרסם"
הפרס הראשון: מחשב ה-P.C. היוקרתי
ביותר COPAM P.C.-401 TURBO
באדיבות ח.ב.ן מחשבים בע"מ.
כל החכמה על הגב!
הגב החכם.
זהו היתרון הבריא של מודן. תיק שתוכנן בפיקוח אורטופדי, פרי פיתוח בלעדי. בהתאמה מיוחדת לגב הילד. תוך התחשבות בנקודות הלחץ ובעומס המשא. והוא גם סופג זיעה.
אבזמודן.
זהו האבזם המהפכני של מודן. משיכת יד קלה — והוא מהודק. חזק. עד שתשחרר אותו. ולא פחות חשוב — הוא ממוקם כך שלא ילחץ על הגוף.
מודן נותנת זכות קדימה לילדים
לכל ילקוט מודן מצורף מדריך הבטיחות "שביל הזה"ב לבית הספר". קרא אותו היטב ותגיע לבית-הספר והביתה בשלום.
שביל הזה"ב לבית הספר
בשיתוף המועצה הלאומית למניעת תאונות
קול המפרסם
מודן
תיק עם גב חזק
הי חבר'ה! שוב בית ספר...
מה לעשות!
אבל אם כבר הולכים לביה"ס, אז עם משהו גזעי על הגב.
ילקוט מודן.
כל החכמה בתיק אחד. עם פיתוחים מיוחדים שכולם מנסים לחקות. גב חכם שתוכנן בפיקוח אורטופדי – שיהיה קל יותר לסחוב. אבזמודן מהיר ונוח – שיהיה קל יותר להדק. ציפוי W.T.P חסין מים – שלא ירטבו הספרים.
והמון תאים, מחיצות ורוכסנים — לסנדוויצ'ים, לציוד שרטוט, לפתקאות סודיות...
ילקוטי מודן '88 – כל השכל על הגב.
בצבעים משגעים ועם 10 שנות אחריות, כמו שרק יצרן התיקים הגדול בארץ יכול להציע.
שתביאו תעודה טובה...
שמעתם?
מרכז הפצה ת"א והדרום: קיבוץ גלויות 55 ת"א.
מרכז הפצה חיפה והצפון: שפירא 12 חיפה.
התיקים בעיצוב דנה וינפלד.

כותבים לנו

דעה אחרת

אני בעד בחינות בגרות

ד יתי מייעץ לבחון במבט מעמיק מעט יותר המתרחש בתוכי מערכת החינוך: לא כולם מסוגלים לעמוד בתנאי המסננת הטמונה "תעודת בגרות" ורק כמה עשרות אלפים מקרב הבוגרים הרבים מדי שנה אכן עושים תעודת בגרות מלאה ואחוז נמוך מתוכם זוכה לממוצע גבוה.

כעסה של המערכת האוניברסיטאית התעורר עקב מכת העתקות, שגרמה לפסילת 2,000(!) מבחנים בשנה"ל הקודמת, ושיקפה בעצם את התחרותיות הרבה הקיימת בקרב התלמידים, אשר לא בוחלים בשום אמצעי על מנת להשיג את ה־10 המקווה.

תעודת בגרות טובה ומעלה הינה האמצעי היחידי להרשם לאוניברסיטה ומאחר שהביקוש עולה פי כמה על ההיצע, מבחני הבגרות הנם עדיין המסננת היעילה ביותר הקיימת והם היחידים המשקפים תמונת מצב ארצית־אחידה לגבי רמת הנבחנים. תעודות בגרות שקריות פוגמות ברמת האוניברסיטאות ובאמינות מערכת החינוך התיכונית.

הצעתו של מר וילפנד לביטול המבחנים אינה במקום. אני חושש אפילו לדמיין מה היה קורה אילו איפשרו לכל אחד לגשת וללמוד שנה ראשונה באוניברסיטה. מאין התקציב, כח האדם ועוד אלף ואחד גורמים, אשר חסרונם כבר היום, גורם לתמוטת המערכת הול־תיכונית.

מר וילפנד טעה במטרה אליה שילח את חיציו. המצב במערכת החינוך: צרות האופק, ההליכה בתלם, הרצון להצליח ובכל מחיר, הקנאה וההתבהמות הינם אך ורק סימפטום, לצערי, למתרחש במדינה. למבחני הבגרות אין חלק בהם, אלא הם אמצעי טכני (וכך גם יש לראותם) לקביעת רמת התלמידים.

שרון שדה (פלדמן), רמת גן
בוגר י"ב העומד לפני גיוס

אני נגד בחינות הבגרות

ה מסלול הסטנדרטי של הישראלי הצעיר כולל בתוכו לפחות 3 שנות שירות בצבא, שמפרידות בין בית הספר לבין לימודים אקדמיים. בשלוש שנים אלה נשחק מטען הלימודים של הצעירים. הם עוברים מסלול חיים מאד אינטנסיבי, שמעצב את אופיים ו"מעמיד" אותם עם שתי רגליים על האדמה.

מה רע בכך שכל מוסד יקבע את אמות־המידה שלו לקבלת תלמידים? המועמדים ייבחנו ב"זמן אמיתי" ולא יישפטו על סמך הישגים בני לפחות 3 שנים. כבוגר אוניברסיטה וכמרצה אני מכיר לא מעט דוגמאות של אנשים, שבנעורותם נשלטו ע"י משובת נעורים, בקושי עברו את בחינות הבגרות, אבל לאחר צבא הצטיינו בלימודים באוניברסיטה. כל זאת לא לפני שנאבקו ב"אות קין" שדבקה בהם בסוף התקופה של בית־הספר התיכון.

אני רואה בברכה את ביטולן של בחינות הבגרות במתכונתן הנוכחית. דחיסתן לפרק זמן קצר אין בה כדי ללמד על יכולתם של בני הנוער, שהלימודים אינם תמיד בראש מעייניהם.

מי שלא ירצה בהמשך לימודים לתואר יישאר עם תעודת סיום, ומי שירצה להמשיך ישקיע מאמץ ויעמוד בבחינות הכניסה לאוניברסיטה ערב כניסתו ללימודים. ולא פחות חשוב מכל הנ"ל: הנוער ייהנה, בלי שתתנופף החרב האנכרוניסטית מעל ראשו.

ד"ר אלכסנדר גד
הפקולטה לחקלאות, רחובות

שלוש הדעות המובאות בעמוד זה באות לסכם ויכוח שהתנהל מעל דפי שחוו בנושא בחינות הבגרות. הן נבחרו מתוך מכתבים רבים שהגיעו למערכת.

חיילים רומאים

ב רצוני להתייחס למאמר "הוי, טיטוס" ("סגנון" מיום 8/6/88): התבליטים בחלק הפנימי של קשת טיטוס מתארים את תהלוכת הנצחון של טיטוס לאחר כבוש יהודה. לפי התלבושת, לפי התסרוקת ולפי זרי הנצחון אלה חיילים רומאיים הנושאים שלל ולא שבויים יהודיים. לגבי השלל – למנורה בסיס פגני ולפי תאורי המקרא כך לא נראתה המנורה בבית המקדש. בין הכלים ישנם גם חפצים רומאיים כמו לוחות, עליהם רשמו הרומאים את שמות הערים שכבשו, אבל יש בין הכלים גם מחתה וגם שולחן הפנים והחצוצרות.

דפנה מינץ
רמת־השרון

קשה להם בעברית

מ סכנים, הם אינם מצליחים להתבטא בעברית, כך בדיוק אמר אחד מהנערים שהופיעו בתכנית הטלוויזיה על היורדים.

צורם ו... לא מצאתי, בדיוק, את המלה המתאימה. גולדה אולי היתה מתבטאת "אני מזועזעת", או "הם אינם נחמדים הנערים הללו", אבל הבעיה שהם דווקא כן נחמדים ודבריהם אינם מתאימים להם, ואולי לא בהם רק האשמה... אבל אם ננסה להבינם, קשה לקבל כי קשה להם להתבטא בעברית, הרי באף שפה אחרת ובאף ארץ בתבל לא ימצאו ניבים והתבטאויות כמו בעברית, ודוגמאות אינן חסרות.

ואמר חברו, "הארץ הזאת לא תרמה לי כלום" והוא, אכן, החליט לרדת מן הארץ. מעניין מה הם תרמו לארץ וליושביה. לי הוא הזכיר את המרגלים (במדבר) שהוציאו דיבת הארץ, והדבר נובע כאז כן עתה, מחוסר אמונה וערכים.

ומילדים ובני־נוער המתחנכים לתרום ולערכי־חינוך ואהבת הארץ לא תשמעו כמעט ואולי כלל דעות מסולפות כאלו.

לא חסר לכם ממעלות הארץ שזכיתם בה בזכות הוריכם על אף שקלטתם את השלילה. ואכן, במקום שיש יותר ערכים יורדת עקומת היורדים. ובסכום, נערים חביבים, במקום לנגן רק בשפות זרות, נגנו גם לעתים את "שירי לי כנרת" ואת "אין לי ארץ אחרת".

בני ברק
שולמית ציפורין

סגנון

6
אמיר גילת:
אמא יש רק אחת?

42,13–12
דבורה שפירא:
מהשכונה למשכן הכנסת

17–14
עמוס לבב:
חולים? קחו דני!

18
יוסף לפיד:
הטור של טומי

29–28
גילי שחק־בוזמן:
מגע אישי

32–30
תמר אבידר:
מי יבנה בית בלוס אנג'לס

41
רפי יעקובי:
בית ספר לידידות

עורכות:
תמר אבידר וליאורה עיני

עיצוב ועריכה גרפית:
כרמית ארלר, רותי באי

מודעות: נילה שניידר, סימה בללי
טלפון 439474 (03)

מזכירת הפקה: בתיה אבישי
טלפון 439276 (03)

כל הזכויות שמורות למעריב ©

סיפור השער:

דוד אלבו חולם על בגד למצליחנית שנוסעת לחופשה במועדון הים התיכון במרוקו. זהו פרוייקט הגמר שלו ב"שנקר", שהוכן בחסות "גוטקס". רשימתה של יהודית חנוך בעמ' 27–26.
צילום: בן לם.

חדש!!! יחיד מסוגו!!!
מסעדת דגים בסגנון אחר
כל סוגי הדגים בנוסח ארופאי, סיני ותאילנדי
פאטייה אוניברסל PATTAYA יורדי הסירה 1 ת"א, טל. 441438

גופר מחליף צבעים כל יום
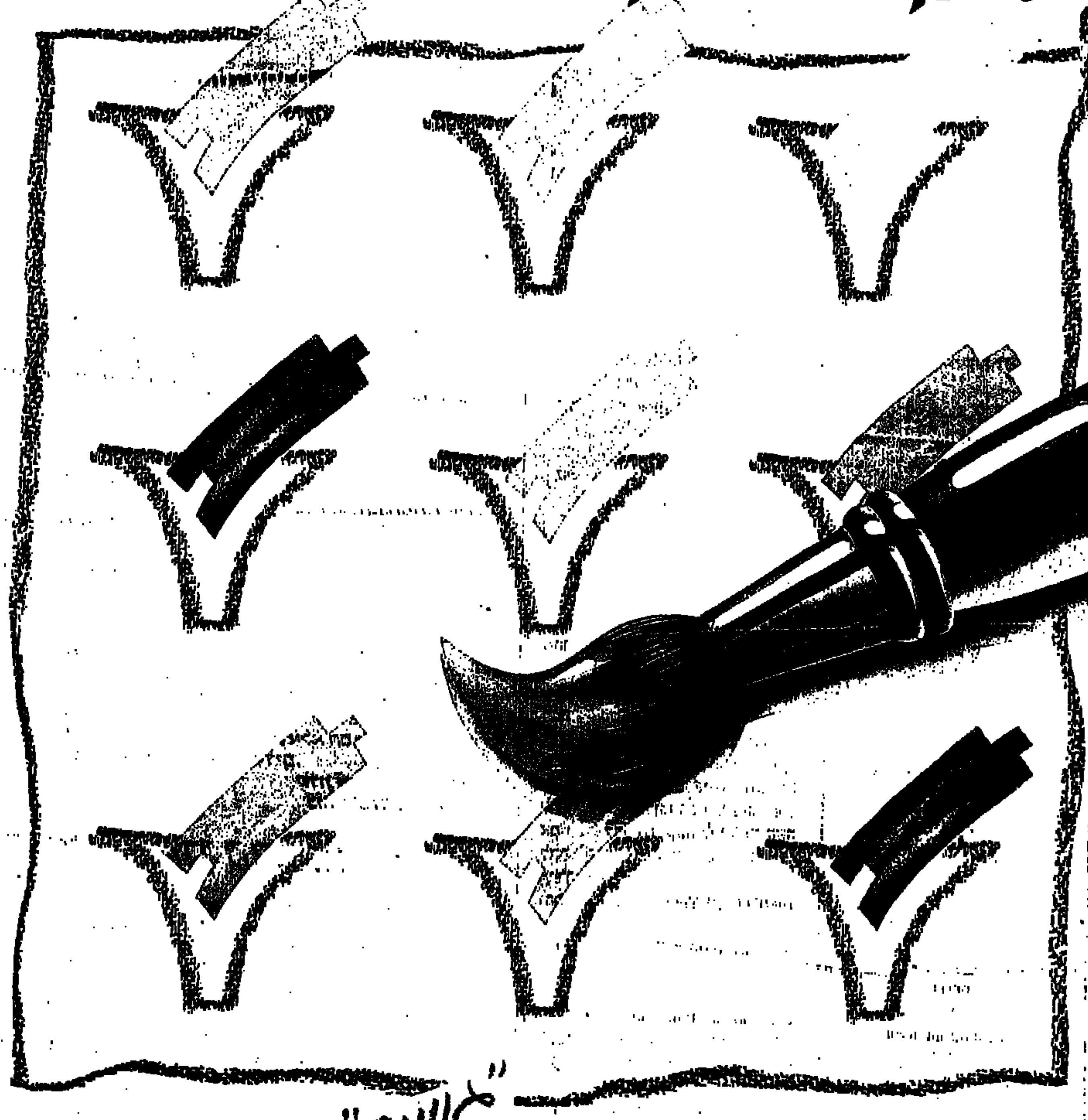
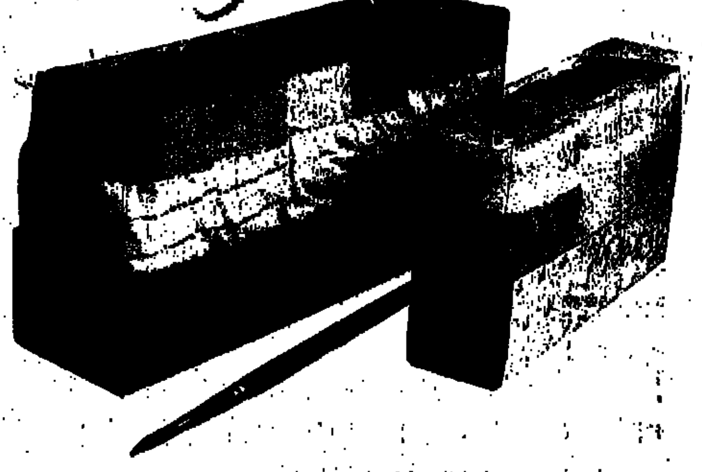
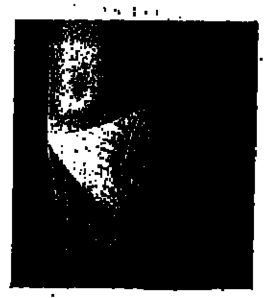
בין אם את אוהבת תחתוני פסים יפהפיים. בין אם את אוהבת שילובי תחרה מעודנים. בין אם את אוהבת את שובבות תחתוני הג'ינס — סברינה מציעה לך מבחר תחתונים בגזרות שונות. בגוונים שונים. במידות מדוייקות. הכל לפי גופך. ולפי מצב־רוחך.
ועכשיו, כל היופי והנוחות ארוזים עבורך בששיות או בשלישיות.
מתנה יפה למישהי חשובה: לעצמך.

להשיג בחנויות המובחרות וברשתות השיווק.

גבור סברינה®

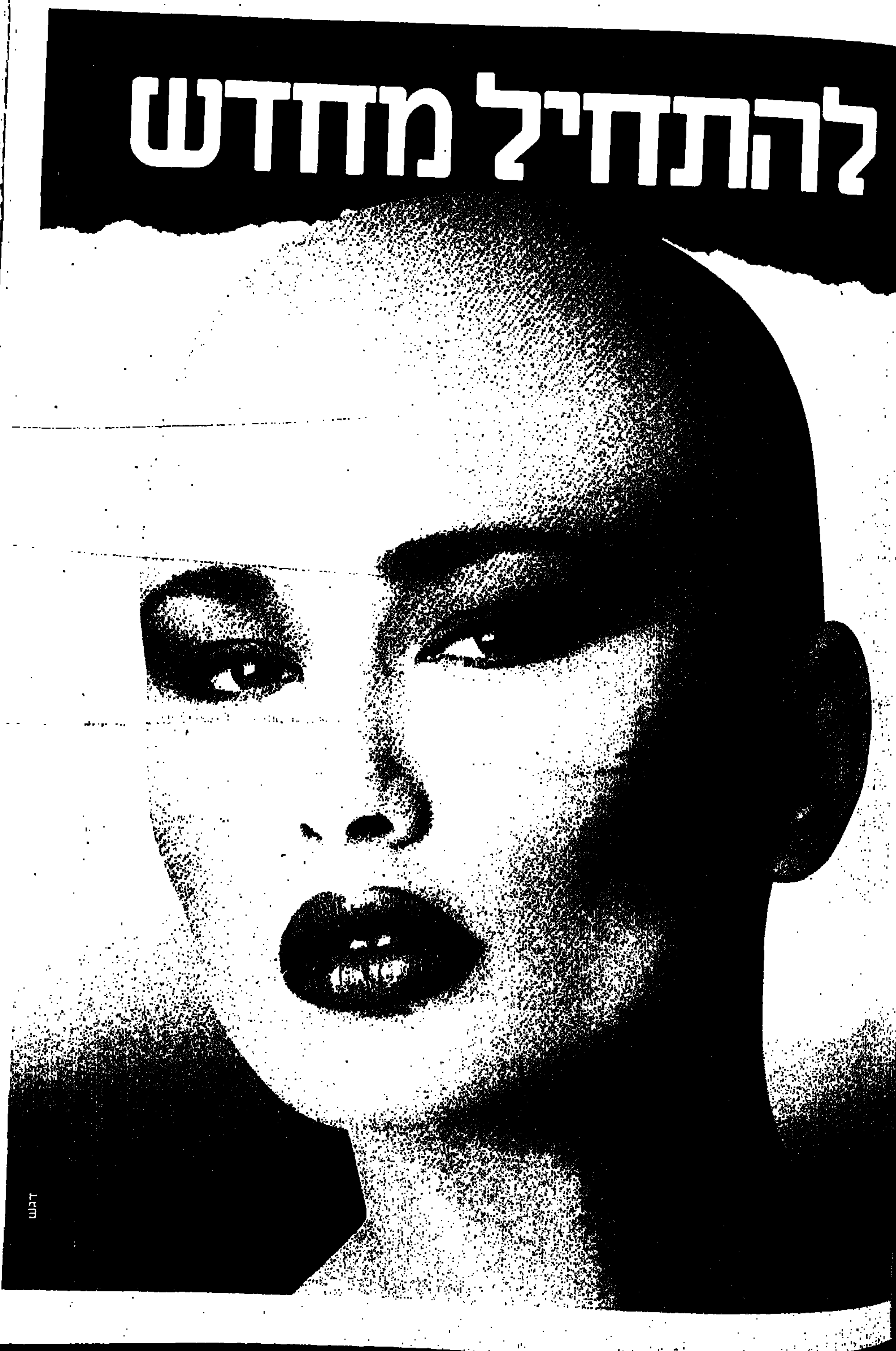

אמיר גילת

אמא יש רק אחת?

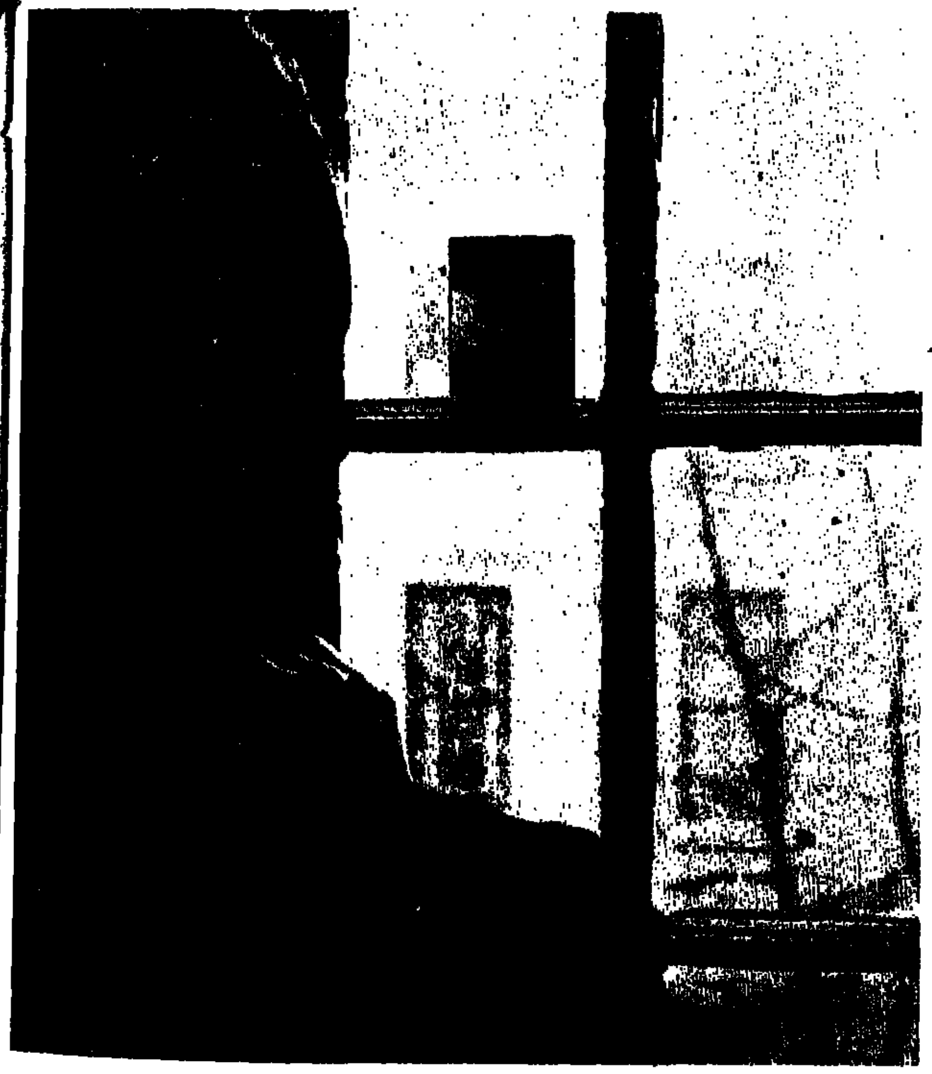

בעיצומו של הדיון הציבורי על אימוצם של ילדים מברזיל, קמה חיילת חיפנית שהובאה מברזיל לישראל לפני 19 שנה, ומכריזה: "אני רוצה לנסוע לחפש את הוריי האמיתיים". רגשות טבעיים של ילדה מאומצת הרוצה לחפש את זהותה, כפי שטוענת הצעירה, או תעלול פרסומת זול בדרך לקריירה של דוגמנית – קריירה אליה תמיד שאפה, כפי שסבורה האם השבורה? כך או אחרת, המונולוגים של האם ובתה (אשר שמותיהן שמורים במערכת) מהווים מסמך אנושי, המגולל בתוכו את הסוגיות הכואבות ביותר של בעיית האימוץ.

"אני כמו צמח שגדל ללא שורשים, אני לא מרגישה שום דבר ביחס ל'אמא' שלי, ממנה אני דורשת רק דבר אחד: שתספר לי מי אני, בת כמה אני ומה זהותי. שנים רבות לא גילו לי את האמת והשקר הופך במשך הזמן מלבושו ואני לא יכולה לחיות עוד מבלי לדעת את האמת" – אומרת החיילת, שאינה מכחישה: "היא נתנה לי הרבה, אולי כל מה שרציתי. אבל לימודים, פסנתר, חוג לבלט ומכונית לא שווים לזהותו של אדם".

האם, תושבת חיפה, גרושה אשר עברה הפלה קשה, יצאה לפני 19 שנה לבקר את אחותה בברזיל. לדבריה, אשה מקומית עניה שמעה כי האורחת הישראלית, החיה בגפה, מבקשת לאמץ ילד. היא הגיעה לבית המשפחה, השאירה שם את התינוקת, ונעלמה. "הילדה היתה חולה ומוזנחת, אך החלטתי לקחת אותה אתי ולגדל אותה פה" – היא נזכרת, מבקשת שלא להוסיף עוד יותר את התאור.

"לא היה לי כלום לעצמי, אבל לה נתתי הכל: אהבה, לימודים, תחביבים ואפילו טיול לחו"ל ומכונית. נתתי לה כל מה שהיה לי ועוד התכוונתי לתת לה הרבה" – היא אומרת ומספרת שבגיל 12 גילתה לילדה את האמת. "ליחס העוין שלה כלפיי אין קשר לאימוץ, היא פשוט מוסתת ע"י בת משפחה ורוצה לזכות בפרסום כדי להצליח כדוגמנית" – סבורה האם. הבת שוללת טענה זו מכל וכל. "אילו רציתי בפרסום הייתי יכולה לעשות זאת בדרך אחרת" – היא ממהרת להשיב בבטחון העצמי האופייני לה.

על היחסים המתוחים בין השתיים לא חולקת אף לא אחת מהן, אך כל אחת מציגה את טענותיה בצורה שונה. אולי בגלל פער הדורות ואולי בגלל אופיין המנוגד. האם, מתייפחת, נרגשת ומשתדלת "שלא לכבס את כל הכביסה המלוכלכת בחוץ", כהגדרתה. הבת שונה בתכלית: עניינית, לא מהססת לומר בדיוק את שעל ליבה, גם במחיר "הפגיעה הבלתי נמנעת".

"שמעתי את כל הדברים היפים האלה שהיא נתנה לי והיא דאגה לי, ואני אפילו מרחמת עליה, אבל היא מוכרחה להבין גם אותי. אני חייבת לדעת מי אני" – היא אומרת, ובתשובה לשאלה מוסיפה: "אני חושבת שנסיעה שלי לברזיל תהיה חוויה קשה, אבל אני בטוחה שאעמוד בזה. אם החזקתי מעמד בכל מה שעבר עלי עד עכשיו סימן שאני מספיק חזקה".

החיילת מודעת לסיכוי האפסי שלה למצוא את הוריה הביולוגיים, אבל מי יודע, היא אומרת, אולי גם הם מחפשים אותי. "אמרו לי שאמא ואבא שלי הם בטח זונה ופושע גדול, אבל אולי זה ההפך. אולי זה זוג שנלקחתי מהם בניגוד לרצונם והם רק מחכים לרגע שאחזור אליהם?" – היא שואלת, מדגישה כי הצליחה לאסוף ציוני דרך ראשונים למסע בעקבות הוריה, אותו תערוך בעוד שנה, לאחר שתשתחרר מהצבא. "אני לא מאמינה שנולדתי לסתם הורים. כל מי שרואה אותי אומר שאני לא יכולה להיות פרי אהבה של שני אנשים אומללים".

חיילת שאומצה בברזיל ע"י אשה ישראלית לפני 19 שנים מחפשת את "האמא האמיתית" שלה.

"איזה סיכוי יש לה למצוא אותם?" – מתייפחת האם, הנזכרת במחזות הנוראים של ילדים הגדלים ברחובות, כשהם סובלים מתת-תזונה. "אני בוכה בכל פעם שאני חושבת שכזה צריך היה גם להיות גורלה של בתי. היא הורסת עכשיו את חייה ולא מבינה זאת. אני מתחננת שמישהו יסביר לה את זה, אולי אם לא תשמע לי – תסכים לשמוע למישהו אחר" – היא אומרת, מנסה למנוע גם נזק למאות ההורים האחרים שאימצו ילדים מברזיל.

השיחות עם השתיים התנהלו בנפרד. הבת חיה מזה תקופה ארוכה מחוץ לבית, ניתקה – לדבריה – כל קשר עם האם המאמצת, הטוענת שלמרות הכל היא כן מתקשרת מדי פעם. "זה רק מוכיח לי שהסברה שלי נכונה, אולי בכל זאת היא תבין מה שהיא עושה" – מקווה האם. כל אחת מהן מכירה היטב את טענות הצד שכנגד, אך הן לא מסוגלות לדבר ביניהן וליישב את הבעיות. התהום שנפערה בין השתיים עמוקה מדי, הפערים אינן ניתנים לגישור, לפחות לפי שעה.

"צריך לעצור אותה עכשיו, לפני שתספיק להרוס את חייה ולפני שתסע לברזיל ותעשה גם שם שערוריה" – מבקשת האם ומדגישה כי למרות הכל אינה רוצה לפגוע בה, כשם שנפגעה היא בעצמה. "את כל החיים נתתי לה, אבל מתברר שגידלתי בחורה מלאת שנאה כלפי הארץ. היא לא מבינה שחייה ניצלו הודות לישראל, בה גדלה, שכן אלמלא הובאה לכאן היתה מסתובבת ברחובות ברזיל ומתה שם. אני לא מצטערת על מה שעשיתי למענה. אותה אני אוהבת, אך את התנהגותה אני שונאת" – היא מסכמת. ■

קורים דברים

איחור בגלל הגשש

ראש עיריית ת"א, שלמה להט, יצא לפני מספר שבועות לארה"ב למטרות גיוס כספים לעירו. בניו־יורק היו אמורים צ'יץ ואנשיו לקבל המחאה שמנה מתורם כבד. את דרכה לפגישה עם התורם עשתה הפמליה במונית של נהג ישראלי יורד. הקלטת ששמעו במהלך הנסיעה היתה של הגשש החיוור. הצחוקים הרבים שגרמה להם השלישיה גרמה לכך שהנהג סטה מדרכו והנסיעה התארכה מאד. התוצאה היתה איחור של שעה וחצי לפגישה. התורם לא כעס על העיכוב. הוא שמע מה גרם להם לאחר ובו במקום הגדיל את התרומה שהתכוון להרים.

את הסיפור הזה סיפר צ'יץ בשבוע שעבר בטקס חלוקת פרסי אמנות הבמה של עיריית ת"א על שמו של משה חלוי. הגששים, יוסי גרבר וארכיון התיאטרון של אוניברסיטת ת"א ומנהלו שמעון לב־ארי, הם חתני הפרס השנה. לצ'יץ היה גם סיפור על גרבר. נוסף על המחמאות שהרעיף עליו כאדם וכשחקן הוא סיפר, כי לפני למעלה משנה שיחק גרבר את תפקיד מלך סיאם במחזמר "המלך ואני", הפקה שהועלתה במשותף על ידי התיאטרון הקאמרי וסדנת התיאטרון של שכונת התקוה. מאז הפך גרבר להיות מלך השכונה. כל מי שרוצה לבוא לשכונת התקוה, להתקבל שם בכבוד של מלכים, לאכול באחת המסעדות על חשבון הבית – כדאי לו לעשות את זה בחברתו של גרבר.

את הטקס הינחתה הפעם אוהלה הלוי, בתם של משה הלוי ולאה דגנית המנוחים. ■

קובי הן

מימין: שמעון לב ארי, יוסי גרבר, שייקה, צ'יץ, גברי ופולי.

סיפור בחושך

הפסקת החשמל שפקדה בשבוע שעבר את הארץ

השר נבון והגברת אורה הרצוג מברכים את נציגת גן הילדים מכפר ויתקין, הזוכה במקום הראשון בין גני הילדים.

כולה, איימה לשבש את טקס הענקת הפרסים לבתי הספר והגנים שהצטיינו בתחרות ארצית אשר נערכה בידי משרד החינוך והתרבות והמועצה לישראל יפה.

במהלך הטקס כבו לפתע האורות, ועלטה השתררה באולם. השר יצחק נבון שברך את הזוכים, ניצל את ההזדמנות כדי לספר סיפור־אישי: מסתבר שבהיותו ילד, התנדב נבון לקרוא בקביעות בפני קבוצת עוורים בירושלים. פעם, בשעה שישב וקרא למאזיניו העוורים, כבה לפתע החשמל, והוא הפסיק את הקריאה. העוורים שלא ידעו מה אירע, שאלו אותו לפשר ההפסקה, וכאשר הסביר להם, אמרו לו: עכשיו, בחושך, נהיה לך אנחנו לעיניים, ונוביל אותך בחשכה החוצה.

לאחר שהשר סיים את סיפורו, ובינתיים הכניסו לאולם פנסים ולוקסים – הסתיים הטקס, באווירה רומנטית ומיוחדת, והשר ורעיית הנשיא, אורה הרצוג, העניקו את הפרסים לזוכים ולמצטיינים. ■

הכלניות והזיקוקין

נתן כרמון, מנהלו האמנותי של פסטיבאל כרמיאל המוצלח הוא לא בחור שמתעצבן ו/או מאבד את העשתונות. אבל כשעלתה במופע הפתיחה, בנוכחות שר החינוך והתרבות, יצחק נבון, הזמרת שושנה דמארי לבמה לשיר את "כלניות", שהן, אגב, גם סמלה של כרמיאל, ופתאום החלו מתפוצצים בשמיים זיקוקין די־נור, מסיטים את תשומת לב הקהל ממלכת הזמר העברי לעבר השמיים שלא בעיתוי הנכון – דהר יונתן אל האיש האחראי על הזיקוקין, כדי למנוע פאשלה גדולה יותר. "תפסיק מיד", צעק כרמון בפנים אדומות ככלניות.

בכרמיאל החלו שואלים מי האחראי לפישול והאמת התבררה כעבור זמן קצר ביותר: ראש צוות הכבאים חייב להיות נוכח עם צוותו בהפעלת זיקוקין. הבחור הגיע מכיבוי דליקה כלשהי באיזור, לקראת סוף המופע, ואמר למפעיל הזיקוקין: "זה בסדר. אני כאן". המפעיל נשם לרווחה. "זאת אומרת שהכל בסדר ואפשר להתחיל?". "בבקשה", אמר הכבאי. "מצידי תתחיל"... ורק פצחה דמארי בשיר הנודע – לחץ האיש על מיתקן הזיקוקין...

דודו טופז, המנחה, התעשת במהירות. "זה לא היה אמנם מתוכנן", פנה לשושנה דמארי, "אבל מה לעשות, גם הזיקוקין נרעדו למישמע קולך והחלו מזמרים איתך". ■

אריה יאס

מוחל טובות

הגי המוניות, בתחנה המרכזית בת"א, שדנו במצב התחיכות העוברות בתחנה, זיהו לפתע, בצהרי קיץ תל־אביבי אחד, את הרב לוינגר ושׂשו לקראתו. "חמישה מאנדטים, אנחנו מבטיחים לך", אמר לו נהג מיוזע אחד ביד מושטת. הרב לוינגר בא לקראתם בשמחה, אבל נרתע מהר מאד אחורנית כשהציגו לו התבר'ה את התנאי שלהם: "לך עם כהנא; ואתה לוקח חמישה מאנדטים כמו כלום". לוינגר ניפנף בידו בתנועה של מי שמגרש צרעות והחל להתרחק מהמקום. הנהגים לא ויתרו. "שבעה מאנדטים", צעקו אחריו, מעלים את המחיר. לוינגר המשיך לנפנף ביד כאומר "מוחל טובות", והסתלק במהירות. עכשיו, לפחות, הוא יכול לדעת עם מה מזוהים ומזווגים אותו עמך ישראל. ■

אריה יאס

הקשר האיבצ'רי

ברוך איבצ'ר, בן חדרה העושה חייל בפרו ונחשב שם כידידו הקרוב של הנשיא, כבר הפיק שני סרטים בפרו לפני שהפיק כאן את שני הסרטים החדשים "הינשוף" ו"הקיץ של אביה". לפניותיהן של אנשי קולנוע ישראלים המציעים לו השקעות והפקות נוספות הוא משיב: "קודם נראה את התוצאות של הסרטים הללו, אחר כך אחליט אם כדאי להוסיף ולהשקיע בקולנוע בישראל".

"הקשר האיבצ'רי" זה מה שניתן היה לכנות את חבורת האנשים המגוונת שהתאספה בליל שבת בדירתו הרמת־גנית הקטנה של דני והב איש יחסי הציבור של מלונות דן. אורחים באו להתראות עם ברוך ונעמי איבצ'ר, ישראלים שירדו לפרו. היו שם בני חדרה כמו: ח"כ נאוה ארד, ודותי גלעדי (עם בעלה ד"ר עמי גלעדי) וכן הצטופפו שם מאשה לובלסקי, מנחם ורעית סבידור גילה אלמגור, אילי גורליצקי ורותי לרמן, עמי פדרמן ועמוס אטינגר – כולם מכריו של איבצ'ר.

לאילי גורליצקי ולגילה אלמגור תיתה זו הזדמנות להעלות זכרונות מוסקוואיים מן הימים שהם ביקרו בברית המועצות. אגב שמו של אילי שניתן לו בלדתו על שמו של ולדימיר איליץ' לנין – הרשים מאד את הרוסים. גילה מתעתדת עתה לצאת פעם נוספת לקונגרס של אנשי תיאטרון במוסקווה.

תלמה חזו

לא חילול שבת

יעל דיין לא אמרה נואש לחיים הפוליטיים לאחר שלא עלה בידה להיבחר ע"י חברי המרכז לרשימת מועמדי העבודה לכנסת. היא תפעיל את כישוריה התיקשורתיים במסגרת עבודה במטה הבחירות של המערך.. לאחר הבחירות דיין תכניס את עצמה למשטר של כתיבת ספר. מפרעת המו"ל כבר מובטחת.

בשבת שעברה נסעה יעל דיין לבקר בקדומים את דניאלה וויס מגוש אמונים. היא קיבלה את הזמנתה לבוא לבקרה בביתה לאחר עימות רדיו ביניהן. מאחר ושתיהן הודו כי היום הנוח ביותר לפגישה הוא יום השבת – הוסכם כי הנהיגה בשבת של דיין אינה מחטיאה את וויס.

תלמה חזו

קטנים

תושבי רמת־אביב, יכולים לרכוש באחרונה בחנויות המובחרות שמן זית לטיגון, בבקבוקים קטנים וגדולים, שהפיק במו ידיו ח"כ רפאל איתן (רפול). למת נתן הרמטכ"ל לשעבר זכות מיוחדת לרמת־אביבים? עוזרתו הנאמנה נעמי גרוסמן, מי שהיתה המד"סית הראשונה של הצנחנים והטייסים, היא תושבת השכונה. ★★★

המקהלה העירונית הקאמרית גבעתיים ערכה מסיבת הפתעה למנצחת מזה שמונה עשרה שנה עמוס מלר ב"קומקום" התל־אביבי. בנוסף לארוחה דשנה העניקו לו במתנה את צמד הספרים "מו־סיקה בכל הזמנים". ★★★

8

אריק של טוביה

טוביה צפיר "מנגן" כינור ראשון, בדרך כלל. הפעם, באופן יוצא דופן, הוא הסתפק בכינור שני. התמונה הזו נראתה במסיבת סיום השנה של בתו שלומית (תיתי) הלומדת בלט אצל עלמה פרנקפורט. טוביה חזר לארץ אחרי הופעות בארה"ב ובקנדה והתייצב מיד בחגיגה של תיתי (14) ההולכת בדרכו של אחיה הבכור, יואב, ובשנה הבאה תלמד בבית הספר התיכון תלמה ילין.

במסיבה סיפר טוביה על מה

טוביה צפיר, אבא'של, עם עלמה פרנקפורט.

שקרה לו בטורונטו: באחת ההופעות שלו שם, הוזמן לבמה בתור שר התעשיה והמסחר, אריאל שרון. הקהל היה משוכנע ששרון אכן ניצב בפניו. אחד הצופים אף הרחיק לכת, קפץ לבמה והתחיל לנשק ולחבק את כפילו של שרון והודיע לו בצורה חגיגית: "אתה, אריק, המלך שלנו. אתה תהיה ראש הממשלה..." רק אחרי שהסיר מעל ראשו את הפאה של אריק, הצליח טוביה לשכנע את אותו מעריץ כי הוא רק כפילו הבימתי של שרון. ■

קובי הן

אלפי חברות ויצ"ו מתנדבות, נציגות של 100 אלף חברות הארגון ממטולה ועד אילת, התאספו לפני כשבוע בבית הספר ויצ"ו הדסים, לעצרת חגיגית לציון שנת ה־40 למדינה והענקת אות ויצ"ו למתנדבת ע"ש חנה לוין. בתמונה, מימין לשמאל: רות חקוע – יו"ר ויצ"ו ישראל, יהודית מושביץ – נוברית כבוד של ויצ"ו העולמית, רעיה יגלום – נשיאת ויצ"ו העולמית, נעמי פרנקבורג, נשיאת הדסה־ויצ"ו קנדה, ומיכל מודעי, יו"ר הנהלת ויצ"ו העולמית.

יומולדת 18

התיאטרון לילדים ולנוער הגיע לבגרות: השבוע, בפאב "המוסד", חגגו לו יום הולדת 18. המנהלת אורנה פורת, המנהלת האמנותית פנינה גרי, השחקנים, והרבה חברים של־, הצטרפו לשמחה.

היה צפוף ומחניק סביב עוגת שוקולד מקושטת בח"י, וסלטים עם חמוצים. סביב השולחנות תפסו מקום אלה שהקדימו: השחקנים עופרה ויינגרטן, רחל דובסון, יעל אמיתי, פרוספר אילוז, והיו אלה שנצמדו לאיזה פינה והשתדלו לאכול בעמידה: דבורה עומר ובעלה מנכ"ל "הבימה" שמואל עומר, עדה בן־נחום, איציק ברינר. איציק ויינגרטן, במאי

המחזה "שרה גבורת נילי", שבאותו ערב גם עלה בהצגת בכורה בתיאטרון, הגיע מאוחר, עם צוות השחקנים ויתר אנשי הבמה. השחקנית מירב גרי, בתה של המנהלת האמנותית, משחקת בגירסה הנוכחית של המחזה, בו שיחקה אמה לפני עשר שנים.

שוש אביגל, מנהלת לשעבר, לא היתה שם. ■

נעה גל

עוד חגיגת 40

האם יש עוד מישהו שלא ציין/חגג/ המחיז את ארבעים שנות המדינה?

בתיאטרון נווה צדק התקיים ביום ב' האחרון מופע של שלושים נשים, תלמידות תוכנית תהיל"ה, במרכז המשרת את שכונות תל אביב.

בנסיון לציין את סיום שנת הלימודים המחיזה יהודית רחמני, מורה מתנדבת במרכז, את סיפור חייהן של הנשים, יוצאות עדות וגלויות שונות. ציר המחזה, הוא שיר שכתבה רחמני והולחן בידי משה וילנסקי, במיוחד לאירוע. ■

נעה גל

חגגו ב'קפה עצמאות' בתערוכת ה־40 בני התערוכה, שרה זלצמן, האמא המאמצת של פצועי צה"ל ודליה שין, וצינת קרן ארוארד נוטוס, המסייעת לנפגעים, את יום הולדתו של מאיר שרוקסי"רת שקד, שנפצע במחנה פלימים ליד גבליה. הן הפתיעו את חתן השמחה במהלך החגיגה והביאו לו את מלכת היופי שירלי בן מרדכי, שתארח לו לחברה.

הסיוע הידידותי

מאות מידידי תיאטרון "הבימה" התאספו למסיבה חגיגית במלאת עשר שנים להקמת אגודת ידידי התיאטרון, אגודה אותה ייסדה אורה גולדברג אשר כיהנה כנשיאת האגודה מאז ייסודה. רות איזקסון קיבלה במסיבה זו את תפקיד הנשיאה החדשה מידי הנשיאה הפורשת, אשר נשארת לתפקד כנשיאת כבוד.

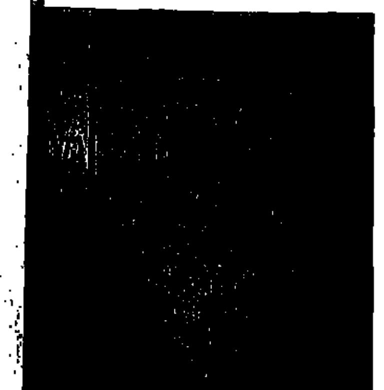

רות איזקסון, נשיאה חדשה.

יהודה עפרוני, שחקן "הבימה" חש עצמו כמארח בביתו: "אני סבור כי פעולת אגודת הידידים של תיאטרון "הבימה" היא אחד המפעלים החשובים ביותר אשר קמו לטובת התיאטרון בישראל. לצערי, מחוץ למסגרת דומה הקיימת למען התזמורת הפילהרמונית – אין תיאטראות אחרים בארצנו אשר נתברכו בסיוע ידידותי שכזה.

דבורה שפירא
צילום: יוסי אלוני

מהשכון למשכן

עם הילדים. היו שנים שנחשים רבצו מתחת מיטתה של סיגלית.

אביו היה בן־גוריוניסט מושבע, ה"שריף של כפר שלם". היום אלי בן מנחם מגדיר את עצמו בבדיחות הדעת כ"נסיך מפלגת העבודה". יוצאי הודו, פרס ותימן רואים בו את העילית שבהם. אשתו, שהעניקה לו תנאי חממה, תלווה אותו עכשיו אל הכנסת.

כבר ברגע הבחרו, חרף תשישותו ומתחיו, חש אלי בן־מנחם בהתפעמות הנפש. הוא עשה את זה. נציג שכונות אותנטי, לא סינטטי, מטעם מיפלגת העבודה לכנסת. בן ארבעים, שנבחר במקום ה־24 בפאנל, השלישי – בעשיריה השלישית, מוטס למקום ה־31 מכוח שיריונם של "שבעת המופלאים".

טפחו לו על השכם, נישקו וחיבקו אותו. מישהו מהשכונות רצה להרימו על כתפי מעריצים, אבל הוא, שפיתח חוש מידה וטעם בשנות עסקנותו במערך, חסם את אוהדיו מסצינות זולות של הטלטלות על שכמות. בתוך ההמולה הכללית נעלמה לו אשתו, עליזה. "לך אל אשתך. היא בוכה", צרחו לעברו אוהדיו והוא מצא את האשה הדקיקה, היפה, דומעת ומותשת לחלוטין.

עת האפירו השמיים הגיע לביתו ונזרק למיטה למשך שעתיים. בבוקר שלמחרת כבר "דפק כרטיס" בבית מפלגת העבודה ברחוב הירקון, בית שהעניק לו כיווני חיים אחרים למשך ארבע השנים הבאות. העתיד היותר רחוק – הוא יודע – נתון בידיו. מגישות התה והמנקות, "מתבקיות שלו", שאלו אותו בפליאה מה הוא עושה בדיוק בבניין הריק, אחרי לילה אשר כזה. פיתאום הבין סיבל היה להשאר בבית.

באותו יום, דומה, חלפו לנגד עיניו מראות קירומו. התנועה הקיבוצית היתה מאחוריו, והסיכות אינן חשרות היום. יהודה וולמן ועודד רייגי, מרכזי הצוות הפרליש של התק"ם, אימצו אותו, בהוראה, אל ליבם; אהרן ידלין, מזכיר התק"ם זיהה אותו כאיש מחוז ולא כאיש השכונות. "הם שמרו עלי", הוא מוסר בהכרת תודה ומוסיף, כי חבריו מתוג "הכפר הירוק", השיאו לו עצות ריאליות בכך שהמריצו אותו להתברג בעשירייה השלישית. "היה זה 'סידור עבודה' מוסכם מראש שהושתת על נאמנות לחברים". מיקומו הצנוע, הלא מקומם, יצר מחייבויות כלפיו. עזרו ההשתדלויות של שמעון פרס כמו גם יוסי־הציבור העריכים שטווה סביבו. והשאר הוא כאמת היסטוריה.

האגו שלו באותו בוקר וכימים לאחריו, לוטף מכל כיוון, מאות טלפונים, 27 מברקים נספרים, ביניהם כאלה שרגשים במיוחד כמו של מאיר שטרית מהליכוד וראשי ועדי שכונות – גם הם ליכודניקים מובהקים; וגם אנשי שינוי חוערים, עזר וויצמן, ומשה שחל וגד יעקובי. בסלון הקטן בדירתם נדחסו סדירות פרחים ועציצים, סרורים בשורות, מלווי פיתקי ברכה חמים.

יומיים לאחר מכן, שאלה אותו מזכירה אחת: "מה ריגש אותך יותר, רגע הבחרך או רגע חתונתך?", ואותו ריגש מעמד אחר. הוא הוזמן לחגיגת בר־המיצווה של עובד ניקיון העוסק בפינוי זבל. "הגעתי לאולם הרוג. היו שם איזה 400 איש, כולם אנשי עדות המזרח, כולם ליכוד. ואז, לפני הדלקת הנרות הכריז זמר מלהקת זמר תימנית: 'זהו נציג השכונות שלנו מטעם מפלגת העבודה'". "א–לי, א–לי", פרצו הקרואים בקריאות קצביות. ואלי, צנום, זריז ומלוכסן עיניים, הסמיק ומחה דמעה.

אבא בן־גוריוניסט

והיה גם הקטע המשפחתי של אמו שנפלה בוכייה על כתפיו, ממררת על שאביו מולידו לא זכה למעמד הזה. והוא, מרגיעה בבדיחות הדעת, הכתיר עצמו בפניה כ"נסיך" של מיפלגת העבודה, שגם הם מייצרים נסיכים. וכל כך למה? משום שבשלב משלבי עסקנותו הפוליטית, נתמנה למנהל הקלפי של המערך בכור מחצבתו – כפר שלם רבתי. בכך החליף את אביו, "השריף" של השכונה, שניהל שם את הקלפי של מפא"י ההסטורית.

האב, בן־גוריוניסט נחוש – הוא זוכר – הילך אז בין פיתחי הבתים וליקט קולות למען בן־גוריון. על אחד מקירות ביתו נתלתה, מעשה הערצה, תמונתו של "הזקן", סנטרו העיקש מופנה לעבר שלוש־עשרה נפשות בני־הבית. והדברים חוזרים על עצמם. על קיר בסלון ביתו תלוי תצלום של מנהיגו, שמעון פרס, עם הקדשה אישית. ו"שימון" שמוט העיניים ועגום הסבר, צופה בסבלנות ברינאמיקה היומיומית של משפחה בת חמש נפשות.

היום הוא אומר ברוחב לב: "אם לא הייתי נבחר אז לפאנל, לא היה זה סוף העולם. לא הייתי מסיק מסקנות וטורק דלתות למיפלגה ולו רק מן הטעם הכלכלי". לא שהעשירו אותו שם. נהפוך הוא. עם התמנותו, בשנת 1983, למנהל המחלקה לשכונות ועיירי פיתוח במפלגת העבודה, התמוסס בהדרגה כספי הפיצויים בסך 40 אלף דולאר שקיבל מאל־על. משכורת חודשית של 1,400 ש"ח "נטו ליד" לא הספיקה לכלכלת בני המשפחה.

"נסעתי לכל קצוות הארץ וחצי משכורת הלכה על הדלק והבלאי של האוטו. כספי הפיצויים מימנו את החיים השוטפים שלנו. ויש השעורים הפרטיים במתמטיקה לבת שלי, שלומדת חמש יחידות במיקצוע הזה, וכל סט נקנה של ספרי לימוד, שוחט אותי לגמרי. להחזיק שלושה ילדים בתיכון שלא ימעדו בדרך – גומר את הבנאדם מבחינה כלכלית. והיו הפעולות הפוליטיות שמימנתי מכיסי הפרטי. לא הבאתי קבלות ולא דרשתי אש"ל. וכל התיכתובת הזו לפני הבחירות סידרה לי מינוס ענק בבנק. כשהכסף נגמר, התחילה אשתי לעבוד כלוטשת יהלומים, שמונה שעות ביום, 600 ש"ח נטו לחודש.

אז, כשעזב את אל־על, אמרו לו חברים: "אלי, אל תהיה טיפש. בכסף הזה אפשר להקים עסק קטן, להיות סוכן של משהו", והוא, פעיל ציבור במשך עשרים שנה לא אווה להיות סוחר, ובהיותו עסקן, מעולם לא נטל פרוטה לא הגונה. בעתיד – נהיר לו – לא יתפתה למלתעות של מישהו בגין טובת הנאה עונתית.

אמא מבוכארה, אבא מאפגניסטאן. האב והסב היו סוחרים נודדים, עד שקבעו מושבם בבומבי. עם קום המדינה, בהיותו בן שישה חודשים, עלתה המשפחה ארצה, היישר אל מתנה אוהלים הודיים בנתניה. "משהו שיתאים לנו", מגחך הוא בספק סלחנות. משם הובלו למושב בשם הודיה, על שם בני העליה ההודית שאיכלסו אותו. לימים הוסב שם המושב להודיה.

בשנת 1956 הבין האב כי מחקלאות לא יוושע, והוא טילטל את המשפחה הגדולה לכפר שלם, ועבר כופת כבישים בעיריית תל־אביב. חינוכו של אלי, הבן השביעי במשפחה, טופח. לאחר שסיים שלוש שנות למוד בבית־ספר תיכון, התקבל לפנימייה הצבאית של חיל־האויר, סיים אותה ושירת בצה"ל כטכנאי מטוסים. משהשתחרר בתקופת המיתון, הצטרף למשטרה לתקופה קצרה עד למלחמת ששת הימים. מיד לאחריה, התקבל לעבודה באל־על כטכנאי מטוסים. מאוחר יותר, התמנה כמפקח צוות בכיר וניתן לו רישיון בינלאומי לשיפוץ מטוסים.

אז כבר פשה בו חיידק העסקנות הציבורית. הוא נשלח מטעם העבודה לקורסים אוניברסיטאיים בנושא יחסי העבודה, התמנה לדובר ועד העובדים של על־על, היה בין מקימי שלושה־עשר הוועדים המפורסמים והפך לדוברם. בתוך כך, הפך ליו"ר השכונות של כפר שלם רבתי. "כבר אז הבנתי שכדי להשפיע, צריך להגיע למוקדי כוח. ראיתי איך שוועדי עובדים עולים לחברי־כנסת וכיצד הללו משנים דברים".

אותה שעה היה כבר נשוי וותיק לעליזה, בת למשפחה מרוקאית מפתח־תיקווה. בת־דודתו של אלי בן־מנחם, חברתה, ידעה על אהבתה לסרטים הודיים, וכך, במעמדי דמעות ארוכי שעות, התחברה לאלי. ילדה תמימה בת שבע־עשרה כשנשאה, שנלקחה לגור בתחילה אצל חמותה, שהיא אוהבת. "אשה עממית, פשוטה ונהדרת עם השכלה של שמונה שנות לימוד", מגדיר אותה בעלה ומתאר את שמלותיה הצנועות, והיא – את מריטת הגבות הראשונה שלה ערב חתונתם. בגיל תשע־עשרה כבר היתה אם לשתיים, יפית וסיגלית, והמשפחה חיה בחדר קורס בכפר שלם, שהוצא עליו צו הריסה.

עקרבים וקירות סדוקים

את מיטת הבת הבכירה כיסה בלוחות עץ כמלונה לכל דבר, לבל יקרוס עליה טיח מהתיקרה. נחשים רבצו תדיר דווקא מתחת למיטתה של סיגלית, הבת השנייה. והיו העקרבים ושאר הרמשים שחמקו לבית מבעד לקירותיו הסדוקים. בחורף נתלו כל סירי המטבח סמוך לתיקרת האסבסט הפעורה, לקלוט את מי הגשם.

ואז, לכאורה, הגיעו אל נחלה יחסית: דירת־סר בת 72 מטרים רבועים באיזור 4 סוג ד' "וכמילים פשוטות, אל התחתית. כי אזור חמש – שני אחוזים מכלל בתי תל־אביב – הוא כולו בתים מטים לנפול", מבאר אלי ומתאר אגב כך את מקצת הטראומה שעברו תושבי כפר שלם, עם עקירתם אל בתי־הגטו "על העמודים".

"דוכנו היינו נתונים אז בהלם. צמחנו בבתים קטנים שלהם מרחב מחיה, ואין זה חשוב אם היו דלים. היו המדרגות לשבת עליהם, השרפרפים ברחוב לעת ערב, גינה קטנה לטיפול, שובך יונים, עץ הלימון... כל זה נעלם".

עליזה, האשה שלמראשותיו ומאחוריו, העניקה לו, בכל הזמנים, תנאי חממה להתפשטותו. בתחילה שמרה כתרנגולת דוגרת על אפרוחיה ואהבה את ההתכנסות בבית. משיצאה לעבודה, החלה לנהל סדר־יום נוקשה.

בארבע ושלושים לפנות בוקר היא כבר על רגליה, מטאטאה את הסלון ושוטפת אותו, אם צריך; במטבח היא מכינה את האוכל האינטגראלי של בני־הנוער במדינה: צ'יפסים, שניצלים, ניגובים ועוף בגריל; בתוך כך היא מפעילה מכונת כביסה "עם תלייה"; בשבע בבוקר היא מעירה את בני־הבית, וכה בעת, מביאה למיטתו של אלי תרמוס עם קפה מהביל; את שלושת

(המשך בעמוד 42)

עמוס לבב
צילום: ראובן קסטרו

רני פילוסוף בדירתה שבקומה ה־15. ניחוח של סוחרות ותל־אביב כל הזמן ברקע. צילום: ראובן קסטרו. בתמונה העליונה: במשרד בהרצליה. "זם להשיג טופס 17 זו משימה קשה לזקן". צילום: יוסי אלוני.

חולים? קחו רֶני

רֶני פילוסוף, אשת חברה לבד, אשת עסקים לבד, מסעדות, קבלות פנים, "כבר לא פאבים". עכשיו מושיטה עזרה לחולים בעלי אמצעים. הפן הזוהר של הרפואה הפרטית.

מהחלון הרחב בקומה ה־15 במגדל דירות תל־אביבי טיפוסי (שוער, טלוויזיה במעגל סגור, "מקום חניה זה שמור לשגרירות הפיליפינית", טלפון פנים וכל השאר), נשקפת תל־אביב בכל הדרה, קורצת בחביבות לעברה של רֶני פילוסוף בשלל דוויי השמש שעל גגותיה.

רֶני מביטה בתנועה השוקקת שלמטה, בגלי הים המתנפצים אל החוף, במטוס הקל הממריא משדה דב, בעשן המתאבך מארובת רידינג, ומתפעמת. היא עוד זוכרת את העיר כשהיתה קטנה. לתל־אביב הכוונה. בעצם, גם לרֶני.

"תל־אביב היא עיר נהדרת לאשה־לבד", היא אומרת בקול של אשה מאוהבת. "אני מאד אוהבת את תל־אביב", היא מודה. "גדלתי כאן", היא מסבירה. "אבל גם כך זו עיר מאד מעניינת, עם המון אנשים מעניינים מהארץ ומהעולם".

רֶני פילוסוף. תל־אביבית. מ־א־ד מ־א־ד תל־אביבית, עם כל מה שקשור לכך: מסעדות, קבלות פנים, קונצרטים, הרצאות. "לא, כבר לא פאבים", היא מחייכת. "לשם כבר הבנות הולכות".

יש לה שתי בנות, יהלי ודניה – האחת חיילת והאחת סטודנטית – והיא גידלה אותן לבדה. אפילו נסעה עמן ללימודים בארה"ב. לבדה. "לא", היא שוב מחייכת. "לא חששתי. מדוע היה עלי לחשוש"?

ובאמת מדוע? כמי שבאה ממשפחת פילוסוף (נכון, עו"ד אבי פילוסוף הוא אחיה), היא תמיד יכולה לחוש שיש לה גב. משפחתה, סמך־ותיקים, עלתה לארץ מסלוניקי. אמה באה ממשפחת יוחננוף, בוני תל־אביב. הפילוסופים עסקו בארץ בטכסטיל ובעסקים בקנה מידה גדול. היוחננופים עסקו אף הם בטכסטיל, היו שותפים של מאיר דיזנגוף ואחר כך התפשטו לכימיקלים וספ־

(המשך בעמוד 17)

(המשך מעמוד 15)

...ות. היום רני פילוסוף, אשה־לבד, היא אשת עסקים פעילה ומפגשנת, ממשיכה בדרך ההורים. ילדה טובה תל־אביב.

– מיוחסת?

רני פילוסוף: "אלה היו משפחות פטריארכליות, כשמנה היתה משפחה".

...ק, למשל, לא ראתה המשפחה בעין יפה את הליכתה של רני ללימודי הרפואה. "הם רצו שיהיה לי מקצוע שיותיר בידי יותר זמן לאפית בורקס", היא מחייכת. לכן הלכה ללמוד ביולוגיה. באותה עת גם פתחה חנות לבגדי ילדים. אולי הבוטיק הראשון בעיר העברית הראשונה. בת עשרים בת עשרים פתחה חנות. כאמו משהו יוצא דופן באותם ימים.

רני: "היה איזה מחסן בבית של המשפחה, שיפצתי אותו קצת, וזה הלך לא רע. אז עוד לא היו בוטיקים לבגדי ילדים".

לא הלכו יותר משנתיים, והיא נישאה לעודד לוריא. הוא של רענן, צייר הקריקטורות הידוע. נסעה בעקבותיו להולנד (לשם הוא יצא בענייני עבודתו כרואה חשבון). אחרי שנתיים היא חוזרה לארץ. כבר היו לה שתי בנות קטנות. עודד נשאר בהולנד. עד היום לא חזר. וזו גם הפעם האחרונה בראיון ששמו מוזכר. דווקא על אחיו רענן מדברת רני הרבה.

זו היתה עוד "מהלומה" שהנחיתה רני על משפחות יוחננוף־פילוסוף המיוחסות. בתל־אביב הקטנה היא היתה אשה־לבד, ועוד עם שתי בנות, ואפילו לא גרושה. סתם "ספרייטר", אלא שאז עוד לא שורו בתל־אביב ניסויים כאלה בתוך המשפטים העבריים המליציים. שבע שנים חלפו בטרם התגרשה. קשה.

"נוח קשה", מסכימה רני פילוסוף. "מישהו מדבר פה על קל? הייתי בין הגרושות הראשונות של תל־אביב, חזרתי לדירה שלי, הילדות היו קטנטנות. עמדה בפני בחירה: או להכנס לדפרסיה, או לחזור בכל זאת ללימודי הרפואה".

השורשים – משפחות יוחננוף ופילוסוף, "אלה היו משפחות פטריארכליות", אומרת רני, "משפחה היתה משפחה".

רני בחרה באפשרות השניה, אבל במקום לחזור לרפואה, היא קיבלה הצעה ללמוד מקצוע שהיה אז חדש יחסית – הפרעות בתיקשורת. היום היא אינה מצטערת שקיבלה את ההצעה. למדה ארבע שנים קשות מאד, ובזמן לא עבדה, המשפחה עזרה, וכשסיימה עבדה כמה שנים ב"אהל השומר", בתור קלינאית תקשורת. ואז הציעו לה לעבוד עם הגיל הרך במרכז לאיבחון וטיפול בתינוקות חרשים במיח"א.

"אהבתי מאד את העבודה הזו", היא נזכרת. "הם עשים שם עבודה נפלאה".

הטלפון מצלצל. רני פילוסוף מאזינה בשקט. "כן עיזרתי", היא אומרת בסוף. "מיד נשלח אליך מישהו. אל תדאגי, הכל יהיה בסדר".

מעתה ואילך תופרע השיחה כל העת בצילצולי הטלפון והביפר, חליפות. עוזרת פרואנית מגישה כיבוד בכלים נאים. חדר המגורים מרוהט בצורה סולידית, אך שרוי ניחוח של מותרות. ותל־אביב כל הזמן נמצאת שם ברקע, מלאת אנרגיה ותנועה, נשקפת מחלון הזכוכית הגדול.

למרות שאהבה את העבודה, לא מצאה רני פילוסוף מנוח לנפשה הסוערת. "רציתי לעשות משהו עצמאי", היא אומרת. קמה ולקחה את ילדותיה הקטנות ונסעה לאמריקה ללימודים. עשתה התמחות במרכז השיקום הידוע על שם הווארד ראסק. "לשם מביאים את כל המקרים הקשים מכל העולם", היא מספרת. "החל בילדים וכלה באנשים מבוגרים שעברו פגיעות ראש".

התברר שאמריקה אינה מפחידה כל כך, ואשה־לבד בתל־אביב יכולה גם להיות אשה־לבד בניו־יורק, ביחוד אם היא עסוקה מאד. הילדות למדו בבית הספר האיזורי, וכסף הכל זכורה תקופת אמריקה לכל הבנות לבית פילוסוף כתקופה נהדרת.

כשחזרו ארצה החליטה רני פילוסוף להקים מרפאה משלה לאיבחון וטיפול בליקויי שמיעה ודיבור. שכרה דירה והחלה לעבוד. שוב לבדה.

– נו, הלך לך?

רני: "הלך והולך. עד היום זה קיים".

היום, כשהיא מעסיקה עשרות אנשים, רופאים, אחיות, שליחים ומה לא, היא יכולה לדבר על "קשב", כך נקראת המירפאה, בנוסטלגיה. כאשר נפתח המרכז הרפואי בהרצליה, התפיסה מאוד מצאה חן בעיני רני פילוסוף.

"חשבתי שיש מקום לרפואה פרטית בארץ", היא מסבירה. "היום, למראה מצבה של הרפואה הציבורית, זה נשמע נורמאלי לגמרי. אז זה נשמע מטורף לחלוטין". זה גם נראה כך בשטח. "שנה וחצי ישבתי שם וספרתי זבובים", צוהקת רני. "היום? בוא ותראה".

ניתוח אגודל, ניתוח לב

המרכז בהרצליה נראה כמו כל מרפאה נורמאלית בעולם הגדול, כמו מקום שחולים ואנשים סובלים יקבלו בו סעד ומזור, ואיש לא יוסיף סבל על סבלם. לרני פילוסוף יש שם חדרון קטנטן ועוד חדר קבלה עוד יותר קטן. אבל היא לא זקוקה ליותר. סביבה ישנן מרפאות רבות, ובקומה התחתונה יש בית חולים קטן שעושה הכל, החל מניתוח באגודל וכלה בניתוח לב פתוח או השתלת איברים.

לחולה יש הכל תחת קורת גג ממוזגת אחת, בתוספת חיוך ומוסיקת רקע ואפילו קפה בשעה שהוא ממתין לרני פילוסוף. הלקוח זקוק לרופא שיניים? אין בעיה. זה בחדר ממול. רופא אף־אוזן־גרון? בבקשה, החדר הסמוך. אחות צמודה? היא תתייצב כבר הערב בביתך.

"על פי השיטה כאן הרופאים עובדים בשיתוף פעולה, אבל הם עצמאים", מסבירה רני פילוסוף. "משלמים שכר דירה לבנין ועובדים ביחד, מפנים חולים איש לרעהו".

– אבל זה יקר!

"מה זה יקר ומה זה זול? יש רופא בשמונים שקלים, וישנם יותר יקרים".

רני פילוסוף ישבה בהרצליה ועשתה "ספיץ' טראפי". מדי פעם פנו אליה חברים וסתם אנשים, שידעו שהיא מכירה רופאים, ואחיות, החולים וכל הכרוך בכך, וביקשו עצה. פה רודה שברה רגל, שם אב קשיש זקוק לאחות. במשך שנים עזרה לכולם. הובילה את הרודה של זו, השיגה מכשיר רפואי לזה. ואז, לפני שנה וחצי, צץ במוחה הרעיון להקים את "קשב לבית". הרופאים הבטיחו לתת יד. אחר כך באו הפיזיותרפיסטים, המרפאים בעיסוק, הפסיכולוגים, האחיות והשליחים.

"כן", מצטחקת רני, "אחד הדברים הטובים שעשינו היה ההסכם עם חברת השליחים".

– למה?

"אתה יודע איזה פרוייקט זה בשביל קשיש להשיג טופס 17 מקופת חולים? לא, לקנות כרטיס לקולנוע טרם ביקשו מאיתנו, אבל אם יבקשו – למה לא? כבר ביקשו לקחת את הכלב לפנסיון לכלבים".

– ולקחתם?

"בטח שלקחנו. הבעלים שלו הלך לבית חולים. מה הוא יעשה עם הכלב"?

מיכל רשף ("יד ימיני") וצוות של 40־80 איש מטפל באופן אישי בקשישים ומוגבלים. כמה? עשרות. זה משתנה. תמורת חמישים שקלים כדמי הרשמה, מקבל הלקוח כרטיס מגנטי והוא מנוי ב"קשב לבית". אחר כך ישלם עבור כל שרות באופן נפרד, בהתאם לצורך. מרגע ההרשמה יש מישהו שהולך בשבילו לבנק, רוחץ אותו, מטפל בו. והעיקר – הוא יודע ש־24 שעות ביממה יהיה מישהו שיקשיב לו או ישלח אליו עזרה במידת הצורך.

היום עובדות רני ומיכל רק באיזור תל־אביב וגוש דן. "למה לא בכל הארץ?" אומרת רני, "כי אני אוהבת לגדול לאט ובטוח. זהו גם שירות אישי. אני פוחדת שאם נהיה גדולים – נאבד את המגע האישי".

היום יש לה מתחרים רק בשירותי סיעוד. היא לא יודעת על חברות שמגישות ללקוח הכל, פשוטו כמשמעו. את כל השירותים, אפילו יישמעו מוזרים ביותר. ובינתיים ממשיכים הביפר והטלפון לשגע אותה.

"למה לשגע?" היא מוחה. "לא משגעים אותי. רק מטלפנים כל הזמן. כן, מעירים אותי גם בלילות. לפעמים אני מגיעה בעצמי. לרב אני שולחת אחות או איש מקצוע אחר. לא מפריע לי להגיע בעצמי. הלא אנו מציעים שירות אישי".

מיזוג אוויר, מוסיקת רקע, קפה. "מה זה יקר ומה זה זול? יש רופא בשמונים שקלים ויש יותר יקרים".

גברת הלן לובינגר יושבת בחדר ההמתנה בהרצליה. אלמנה ללא ילדים. "אני בת 82 וכל חברי כבר לא יכולים לעזור לי", היא מחייכת. "המקום הזה בהרצליה הוא ברכה בשבילי. בלילה, אם אני מרגישה לא טוב או סתם בודדה, יש לי לאן לפנות. הם הכל בשבילי. לא חשתי כלל שיש שביתות ברפואה. יש לי פה כל הפסיליטיס".

בלי רכילות

לכל זה אחראית רני פילוסוף, אשה לבד, אשת עסקים לבד, אשת חברה לבד. לא מופיעה בטורי הרכילות. עד כה היתה לבדה מתוך בחירה.

"רציתי לגדל את הילדות בעצמי", היא מסבירה. "זה היה כל הזמן ברור לי. נכון, עכשיו הן די גדולות. אני עוד לא זקנה. מי יודע, אולי יבוא עכשיו 'צ'פטר טו'. היו לי התקשרויות רגשיות, אבל לא על מנת לבנות יחסים של קבע. פשוט, החלטתי על כך בצורה שקולה וקרה".

– באמריקה להיות משפחה חד־הורית זה יותר קל, לא כך?

רני: "כאשר הילדות היו קטנות היה צורך להסביר כל העת לאחות בית הספר שאין אבא בבית. היום זה אחרת. קרו דברים בארץ. הנשים הרימו ראש. בהתחלה גם אני פחדתי. לקח לי זמן להתאקלם, ללמוד מה פירוש הדבר להיות אשה־לבד בתל־אביב. אבל החברים תמיד נשארו, אז והיום. כבר לא שואלים: 'מי זה בעל־ך?' אולי בגלל שמכירים אותי, אולי בגלל שנעשינו בינלאומיים יותר. חיקינו את העולם, ולטובה. נעשינו סובלנים יותר, פתוחים יותר". ■

לראשונה גם בישראל

אנטי פנצ'ר

טיפול מונע תקרים

זרוק את הג'ק והגלגל הרזרבי. מהיום יש לך "אנטי פנצ'ר" המבטיח שתקר כלל לא יקרה.

מהו אנטי פנצ'ר?

אנטי פנצ'ר הינה תמיסה מהפכנית בעלת תכונות מיוחדות המוחדרת לארבעת צמיגי הרכב. בעת שגוף זר חודר לתוך הצמיג ועושה בו חור (תקר), טיפה מהתמיסה "נכנסת" מייד לתוך החור, אוטמת אותו לחלוטין, ומונעת בריחה של אויר החוצה. וכל זאת תוך כדי נסיעה מבלי שתרגיש.

האטימה של אנטי פנצ'ר מוחלטת וקבועה ואין צורך לגשת ל"פנצ'ר מאכר". אנטי פנצ'ר הוכיח את יעילותו בארה"ב ומדינות רבות באירופה הפך פקייל בכל צמיג.

אנטי פנצ'ר, חסכון ובטחון

האטימה המוחלטת של אנטי פנצ'ר מבטיחה לך תמיד נסיעה עם לחץ אויר תקין בכל ארבעת הגלגלים, ע"י כך אתה חוסך בתצרוכת הדלק (לחץ אויר לא תקין, אפילו באחד מהצמיגים מעלה את צריכת הדלק).

חשוב ביותר! עם אנטי פנצ'ר אתה מונע מעצמך סכנות מיותרות כמו: אבדן שליטה על ההגה בעקבות תקר או בריחת אויר, ירידה לשוליים וכד'.

אנטי פנצ'ר בתכונותיו המיוחדות מקרר את טמפרטורת הצמיג ומעכב את שחיקתו.

אנטי פנצ'ר, 5 דקות טיפול - אחריות לכל החיים

טיפול מונע באנטי פנצ'ר קל ופשוט, אתה נכנס עם רכבך לאחת מתחנות השירות ותוך מספר דקות ארבעת גלגלי המכונית מוגנים.

מיד, במקום, אתה מקבל תעודת אחריות המבטיחה לך נסיעה ללא תקרים לכל אורך כל חיי הצמיג.

אם אינך רוצה להיתקע בדרך עם חור בצמיג, הקדם אנטי פנצ'ר לתקר וגש עוד היום לאחת מתחנות השירות.

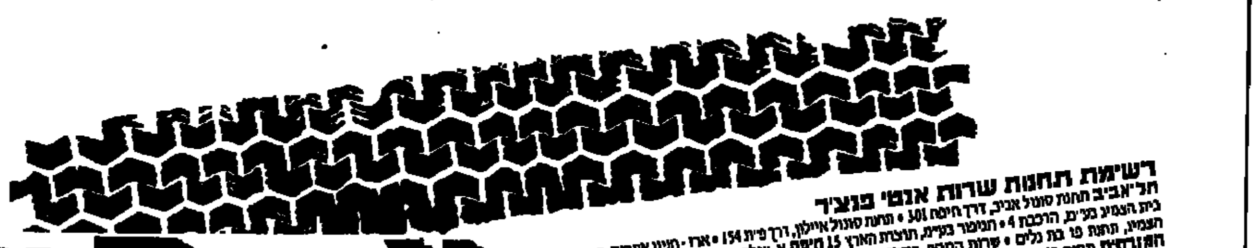

אנטי פנצ'ר

ולא קורים תקרים

רשימת תחנות שרות אנטי פנצ'ר

תל־אביב תחנת סונול אביב, דרך חיפה 301 • תחנת סונול איילון, דרך פ"ת 154 • ארז - חניון אוטו, ...

יוסף לפיד

הטור של טומי

קיטש

הטלוויזיה עסקה לא מזמן בארכיטקטורה של תל־אביב והשבועון "כותרת ראשית" הקדיש את אחד מגליונותיו האחרונים לנושא הקיטש בחיינו. קשה להגדיר מה זה קיטש. הייתי אומר שקיטש הוא אמנות מתקתקה, אמנות של לימונדה, יצירה סנטימנטאלית שלא עברה מסננת של תחכום, נגינה בלתי מבוקרת על מיתרי הרגשנות.

ציור של לב שותת דם הוא קיטש, ספלון של ילד בוכה הוא קיטש, סרט בו גבר כורע ברך לפני אשה המתעלפת מרוב התרגשות הוא קיטש, "סופרמאן" הוא קיטש, כדור זכוכית בו יורדים פתיתי שלג על נוף שווייצי הוא קיטש, גונדולה מפלאסטיק היא קיטש, ציורי נוף הנמכרים בתחנה המרכזית הם קיטש, מיניאטורה של מגדל אייפל היא קיטש, ויש אומרים כי מגדל אייפל בעצמו הוא קיטש.

לא כל קיטש פסול. כנסיית המשפחה הקדושה של אנטוניו גאודי בבארצלונה היא קיטש, אבל היא קיטש כל כך מונומנטאלי, שזה כבר מותר. מוסיקה של צ'ייקובסקי לעתים גובלת בקיטש, אבל לא חוצה את הקווים. גם הרומן סוחט הדמעות של ד'אמיצ'יס "הלב" הוא קיטש, אבל הוא לגיטימי, כי בשביל ילדים מותר לכתוב קיטש. מארונה בעלת פני מלאך היא קיטש, אבל לא כאשר ג'וטו מצייר אותה. יונת שלום היא קיטש, אבל לא כאשר פיקאסו מצייר אותה. סצנת גירוש הרוח ב"דיבוק" היא קיטש, אבל אם בתפקיד לאה מופיעה שחקנית גדולה כמו חנה רובינא, היא יכולה לזקק את הקיטש לדרגה של אמנות צרופה.

ובנוסף לכך יש קיטש שהוא כל כך קיטש, עד כי הוא כבר לא קיטש, אלא יצירת אמנות חצופה ומשעשעת. האמריקנים קוראים לזה "קאמפ". לסוג זה של קיטש שייך בנין המגורים שבנה הקבלן השווייצי־ישראלי בולאג ברח' הירקון 181 בתל־אביב. אני חולק על דעתו של הארכיטקט שהשמיץ את הבית ב"יומן השבוע" בטלוויזיה. זהו בנין יחיד במינו, פנטזיה ילדותית שקרמה עור וגידים: ציור הקיר הענק, שהוא קיטש בפני עצמו, עם השיחים הבוקעים מתוך פתחיו; פיתולי הגבס הענקיים שעל הגגן עבודות המתכת המסובכות; העמודים בעלי הכותרות היווניות -- אין פרט בבנין שלא מעיד על דמיון פרוע, רומנטי, נועז בתמימותו, מהפכני בהתעלמותו הגמורה מהטעם הטוב. זהו תמצית הקיטש, הקיטש בהתגלמותו. אפילו הספסל עם דמויות הגבס, המשקיפות על הבנין מצד גן העצמאות, הוא תוספת חן רווית תמור.

בית בולאג הוא אטרקציה תל־אביבית יותר מעניינת מכל הבניינים שארכיטקטים רווי חשיבות עצמית בונים לנו על פי מה שלימדו אותם בטכניון. ■

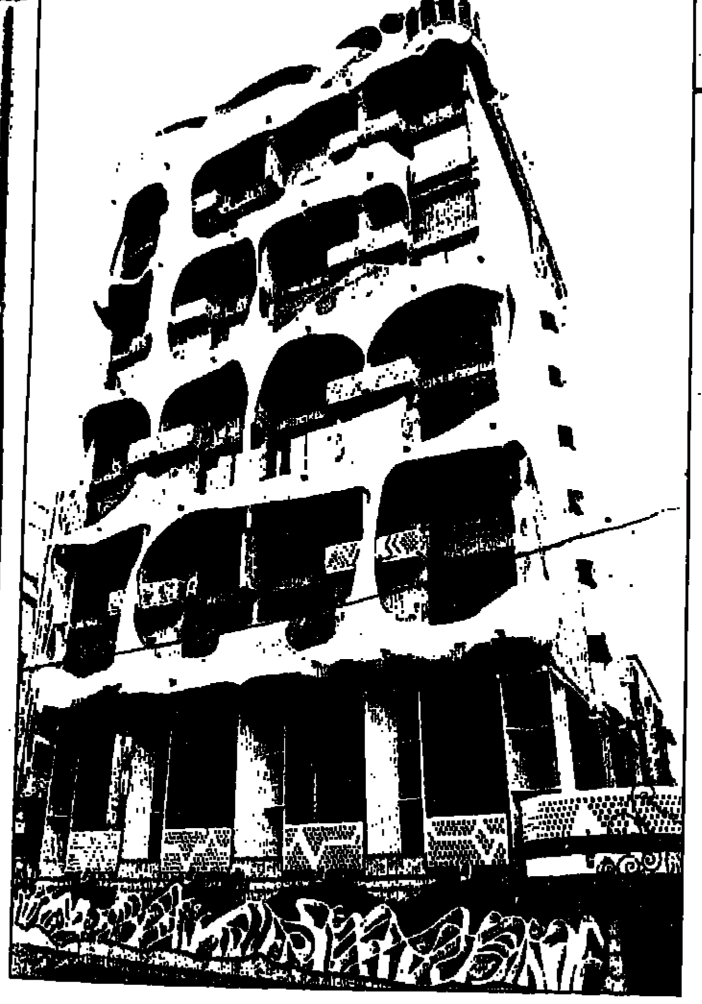

קיטש שהוא כל כך קיטש עד כי הוא כבר לא קיטש.

טכנולוגיה

אנחנו נוטים לחשוב, כי בזכות הטכנולוגיה המתקדמת נעשים החיים שלנו נוחים משנה לשנה. אני מוצא כי ההיפך הוא הנכון. ככל שהשנים חולפות, הטכנולוגיה עושה את החיים שלנו לקשים יותר.

קח דבר יסודי, כמו בניית בית. המרחק בין קומה לקומה גדל מדי שנה, כאילו איזה בנאי מסתורי הוסיף כל פעם מדרגה. והמדרגות גם נהיות גבוהות יותר. לפני עשרים שנה יכולתי בקלות לטפס שלוש קומות. עכשיו, בגלל ריבוי המדרגות הגבוהות, אני מתנשם ומתנשף.

גם בטכנולוגיה של הדפוס חלה הידרדרות חמורה. בעבר, יכולתי לקרוא כל ספר בקלות, גם בלי משקפיים. אבל המכונות המודרניות הקטינו את אותיות הדפוס עד כדי כך, שכיום אפילו בעזרת משקפיים קשה לקרוא.

כאשר אמא בישלה על פלטת חשמל פשוטה, הבשר היה תמיד רך. עכשיו, כאשר האשה משתמשת בתנור גאז משוכלל, הבשר הוא הרבה יותר קשה ללעיסה.

את הפקקים הסוגרים על בקבוקי סודה, יכולתי פעם לפתוח בסיבוב קל. עכשיו מכונות המילוי המודרניות סוגרות את הפקקים חזק כל כך, שאני נאלץ להחזיק את הבקבוק בין הברכיים, לקחת ביד סמרטוט ולסובב בכל הכוח.

היתה לי פעם מצלמת קודאק פשוטה, קופסה חומה ותכליתית, לחצתי על הכפתור ויצא צילום חד. עכשיו יש לי מצלמה יקרה, אבל הצילומים מטושטשים. כנראה, שבגלל המיכשור האלקטרוני, המצלמה רועדת בזמן שאני מצלם.

השעון המעורר הישן פעל על קפיץ פרימיטיווי, אבל הוא היה מעיר אותי מתוך שינה עמוקה. עכשיו יש לי שעון מעורר הפועל על קווארץ, אבל הוא מצלצל תמיד זמן רב לאחר שכבר ממילא התעוררתי. מה טעם יש בשעון המצלצל לאדם ער?

אני לא אומר, שהטכנולוגיה המודרנית מפגרת בכל ענין אחרי המוצרים הישנים. אדרבא, יש דברים שהשתפרו. מסרקים, למשל. פעם היו מייצרים מסרק, שלקח לי רבע שעה להסתרק אתו. המסרק משך לי את השיער ונשארה בו תמיד קווצת שיער קטנה. כיום מייצרים מסרקים ברמה טכנולוגית גבוהה: אני מסתרק בידרגע ובמסרק לא נשארת אף שערה אחת. ■

כשרות

דרישת הרבנות בתל־אביב, שמסעדות כשרות הפתוחות לתוך הלילה יעסיקו שני משגיחים במקום אחד, עשויה להיות הקש שישבור את גב הגמל. והרי הגמל, עד כמה שידוע לי, איננו כשר לאכילה.

אין קשר הדוק מדי בין האמונה הדתית לבין הדרישה להכפלת מספר המשגיחים. הרבנות פועלת במקרה זה בתור ועד העובדים של הקדוש ברוך הוא. כמו שוועדי העובדים במקומות חילוניים דואגים לכך שההנהלה תעסיק שני עובדים במקום בו מספיק גם עובד אחד, כך עושה גם הרבנות. אחד ישגיח על החלבי והשני על הבשרי. והציבור יאכל אותה, כי הוא שישלם את מחירו של המשגיח הנוסף.

זו ההזדמנות עבור בעלי מסעדות כשרות, שאינם דתיים, אבל חרדים לקליינטורה הדתית, להעמיד במבחן את אגדת הכשרות. אגדה זו אומרת, כי למרות שרק כ־15% מהציבור מצביע בעד מפלגות דתיות, הרי 85% מהציבור שומרים על כשרות. מקורה של אגדה זו בעובדה, שאם יש במשפחה בת שבע נפשות סבא כשר אחד, אז בגללו גם שאר בני המשפחה אוכלים כשר.

אחד הנימוקים בזכות כשרות המסעדות אומר, כי אתה מפסיד לקוחות דתיים, אם המסעדה שלך אינה כשרה, אבל אתה לא מפסיד אף לקוח חילוני אם המסעדה שלך כן כשרה.

נימוק זה אינו תופס. מסעדה כשרה מפסידה לקוחות. אותי, למשל. לא מסיבות אנטי־דתיות, חלילה, אלא מסיבות קולינאריות. ככלות הכל, אדם לא מבקר במסעדה כדי להתפלל, אלא כדי לאכול. ובניגוד לכל מה שיאמרו לך ויכתבו על כך, האמת המרה היא, שהמטבח הכשר פחות טוב מהמטבח החופשי.

ראשית, מפני שהמטבח הכשר מוותר על סוגי בשרים, דגים ופירות ים, שמהם ניתן להכין מעדני מלך. שנית, מפני שכל בשר מאבד מטעמו ופריכותו כאשר מכשירים אותו. שלישית, מפני שקיימים לא מעט מטעמים בשריים, שהם טעימים באמת רק עם שמנת חמוצה. רביעית, מפני שגלריה שלמה של מאכלים, ביחוד במטבח הצרפתי, מטובלים ברטבים על בסיס שמנת חמוצה. חמישית, מפני שגם המרגרינה המשובחת ביותר אינה מיטיבה עם עוגות, כמו החמאה. וששית, מפני ששום אבקת פרווה לא תהפוך לקצפת אמיתית ולא תציל משממונו את הקרם האמור להעניק לעוגה את איכותה. קרם ערמונים עם קצפת פרווה הוא כמו אשה יפה עם חטוטרת.

כל אימת שאני משמיע את הנימוקים הללו באוזני ידידים דתיים, הם עונים לי, כי יהודים עלו על המוקד מפני שסירבו לאכול חזיר. זה נימוק עצוב וברוטאלי ובלתי משכנע. אני לא רוצה לחייב אף יהודי לאכול חזיר. ויהודים לא העלו על המוקד מפני שסירבו לאכול חזיר, אלא מפני שלא היתה להם מולדת. עכשיו שיש להם מולדת, הם חופשיים לאכול מה שהם רוצים. ■

דגמי 89 שיוצגו בתערוכת הרהיטים במילנו

OLM
רהיטים בע"מ
נציגים בלעדיים

ילדי כל העולם חולמים על ima

ת"א: הרצל 101 טל. 03-815508 • חיפה: בית ארט - ק. מוצקין מרכז רבמד (שקם) • נתניה: רהיטי רודה פינסקר 20
אשקלון: סנטר פלוס - קק"ל 5 • חדרה: רהיטי חדרה - הרברט סמואל 30 • באר שבע: רהיטי סטייל - הבדיל 13 עמק שרה

קורים דברים

סימין: עודד קפליוק, אלוף דורון חבן ודוד קריבושה.

פרופסורית סינית מלמדת עברית

ידעתם שלומדים עברית בסין? אולי. אם יש מיליארד סינים בעולם, למה שלא יהיו ביניהם אחדים שיבחרו ללמוד עברית. אבל זה שיש להם פרופסורית סינית המלמדת עברית באוניברסיטת בייג'ינג (פקינג) קצת יותר מפתיע. הפרופסורית קסו-זה-פינג מכנה את עצמה בעברית שולה, וכך גם חתמה על מכתבה שהגיע לוועדה ללשון עברית בירושלים.

היא מספרת כי הצליחה להשיג ספר לימוד סינית לדוברי עברית ומצטערת על שאין בידה חומר מתאים להוראת העברית לסטודנטים הסיניים. גליונות "מעריב" מגיעים אליה, אם כי באיחור ובדרך עקלתון, באמצעות מני בהונג קונג, השולח אותם אליה, אבל בחומר זה לא די. הם משתמשים גם בקלטות ובמילונים שנדפסו בארצות הברית.

היא מביעה תקווה ש"שלטון האוניברסיטה" ירשה לה להשתתף בסדנה, אבל "קשה לה לנסוע לארץ אחרת".

במחלקה לספרות ולשפות מזרחיות של אוניברסיטת בייג'ינג שתי כיתות של לומדי עברית ובחלק מן הזמן מלמדת בהן גם מרצה יהודיה-אמריקנית בשם ד"ר מרים פטרוק. לד"ר פטרוק דיעה גלהבת על עמיתתה שולה-קסו-זה-פינג ושליטתה בדקדוק העברי, למרות שמעולם לא ביקרה מחוץ לסין. ■

מיכאלה איתן

מחפשים אכסניה

במסיבה שנערכה לכבוד יוצרי המיצג הצה"לי "תמיד בן 18", שמוקרן על חמישה מסכי ענק, כיכב אלוף דורון רובין, ראש מה"ד, שיזם ואיפשר להפיק את המיצג. עודד קפליוק מחברת "ביקון" וניסן בלקין ודני כומי מ"טלמידית", שתי חברות מתחרות, נעתרו לשתף פעולה לראשונה ויצרו מיצג המתאר את רגעיו הגדולים של צה"ל ב-40 שנות מדינה.

מפיקי המופע החליטו שלאחר עבודה כזו, לא יתכן שהמופע יהיה סוד צבאי – לא מספיק אנשים ראו אותו, ויש צורך דחוף, במיוחד במצב של ישראל כעת, להפיץ אותו אפילו בעולם הרחב. בינתיים הם מחפשים מקום, כבר פנו לכמה ראשי עיריות, כדי שכמה שיותר צופים יחזו במיצג.

התסריט הוא של דן אלמגור, המנהל המוסיקלי היה דוד קריבושה ועזרו בהפקה "מאות חיילים אלמוניים". ■

קטנים

שמואל בן-עמי, מי שפיסל בשעווה למען המוזיאון שבמגדל שלום בתל-אביב את דיוקנאותיהם של חיים הרצוג, יצחק ואופירה נבון, מיקי ברקוביץ, שלמה גליקשטיין, מרק שפיץ, יזהר כהן ועוד, פתח עכשיו בקרית חיים סדנה לפיסול דיוקנאות את"מים בברונזה. פסל ברונזה שלו, דיוקנו של הנשיא החמישי יצחק נבון, מוצג קבע במשכן נשיאי ישראל בירושלים. מלבד פיסול בשעווה ובברונזה מפסל בן-עמי גם... במרגרינה. ★★★

יפה ירקוני התרגשה מאוד ממאבקם של הרכים הנולדים על חיים חדשים, בפגיה של בית החולים וולפסון בחולון. היא הופיעה בערב התרמה שערכו חברי אגודת הידידים של בית החולים, ובהם גם עופרה שרון רעיית ראש עירית חולון עו"ד חיים שרון, למען רכישת מכשיר אולטרסאונד לפגיה. ירקוני זכתה לשבחים רבים מהמארגנים שציינו ש"טוב לדעת שזמרת המלחמות עושה עכשיו, למען תינוקות". ★★★

במסעדת הדגים "דולפין-שטרן" בדיזנגוף תלו באחרונה על התקרה רשת-דייגים גדולה ועליה מפוחלצים דגים מסוגים שונים, גדולים וקטנים. המפוחלצת ידועה בשם זוהר והיא דייגת. למעשה, היחידה בין עשרות הדייגים הגברים שממלאים את החופים. ★★★

אמבין תופס אותך בכל מקום בבית

מבצע כפול
1. אנו משלמים עבורך את המע"מ
2. 3 תשלומים ללא ריבית והצמדה*

ארונות כל-בו
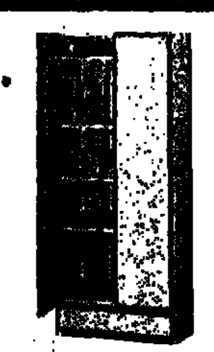
ארונות שפותרים לך סדר בבית - כל מה שאת רוצה את מחסנת "להחביא" בהם.

ארונות תליה
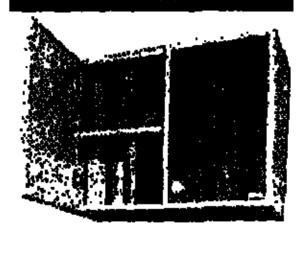
ארונות קומפקטיים לנוחותך - הפתרון האידיאלי למטבח, למרפסת וגם לחדרי השירותים.

ארונות כביסה
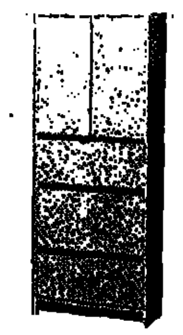
לבחירתך ארונות כביסה במידות שונות. נוחים ונעימים לשימוש.

* לקניה כוללת מעל 200 ש"ח

ארונות נעליים

סוף-סוף יש מקום מיוחד לנעליים - שאף אחד לא יוכל לדרוך עליהן...

ארונות מתחת לכיור
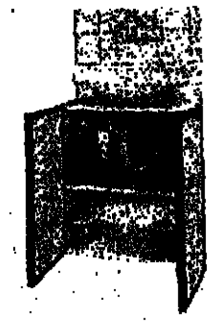
פתרון מעולה של גנית מקום לאחסון חומרי הניקוי שלך. מאוד נוח ויפה.

דלתות מתקפלות
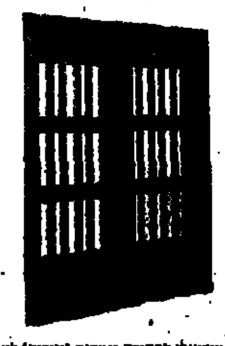
אידיאלי להפיכת גומחות (נישות) לא מנוצלות בבית - לארונות קיר שימושיים.

מדפים ועמודים מודולריים

את יכולה לבנות - ספריות וכוננויות, במרפסת ובגומחות. מתאימים גם לסידור חדר ארונות כרצונך.

חנויות המפעל
• ירושלים בן שטח 1
• תל אביב יהודה הלוי 59
• חיפה הרצל 52
• אשקלון במפעל באזור התעשיה

רותי קין

גלידה הכי טובה

קשה למצוא מישהו שאינו אוהב גלידות. גם אלה שאינם נמנים עם המעריצים המושבעים של הממתק הקר הזה, אלה שלא ימדדו לקצה השני של העיר בלשון מושטת ניכתם רק כדי להגיע לטעם של הגלידה המיוחדת ההיא – אוהבים מדי פעם סוג זה או אחר שלו.

משפחת הגלידות רחבה ושונות. יש בה כאלה המבוססות על שומן ומיוחסות יותר שבסיסן שמנת. יש גלידות על בסיס פירות ויש כאלה המבוססות בליקרים ויין. שוחרי הבריאות יעדיפו גלידות העשויות מיוגורט ודבש ושומרי משקל – את אלה המבוססות על מים.

שוב אנו נאלצים להודות כאן, שמגוון הגלידות המוכנות שאפשר להשיג היום במרכולים ובשווקים הוא רחב וטעים. יש לנו גלידריות המתמחות במה שאהב גם בחו"ל ואפילו עוגות גלידה מפוארות אפשר להשיג מן המוכן.

אבל יש משהו מן האתגר להכין גלידות בבית. ולאו דווקא בגלל ההכנה המסובכת. הרבה יותר בגלל המיתוס הטוען ש"זה לא אותו דבר". כאן הכוונה בדרך כלל למירקם, שבהקפאה ביתית ללא מכשיר גלידה מתקבל מוצק יותר משהו. נכון. אבל גם אם הגלידה קצת אחרת למגע הלשון – מי ימה־ישווה לטעמיה?

בבתים רבים אפשר כבר למצוא מכשירים להכנת גלידה. אלה רבים ומגוונים ומתחלקים באופן גס לארבע קבוצות: מכשירים ידניים, המקפיאים בעזרת קרח שאותו מפזרים סביב מיכל ההקפאה שלהם; מכשירים ידניים הפועלים בטכנולוגיה חדישה, שבה המיכל מוחזק במקפיא עד להכנה והוא אשר מקפיא את הגלידה. מכשירים חשמליים ללא יכולת הקפאה, הבוחשים את הגלידה בכוח מנוע חשמלי ומונחים במשך כל זמן ההקפאה במקפיא ומכשירים חשמליים משוכללים, המחשים ומקפיאים את הגלידה בעת ובעונה אחת.

אנו מביאים כאן מתכונים שאפשר להכין בכל אחד מסוגי מכונות הגלידה וגם ללא מכונה כזאת. המשותף לכולם הוא קלות ההכנה. ועוד יותר מכך – הסיפוק והכיף המלווים את הגשתם. ■

גלידת וניל צרפתית

תערובת בסיסית להכנת גלידה. כדי להגיע לתוצאות טובות – מה לעשות – צריך מכשיר. כל המכשירים מתאימים – החל בידניים וכלה במשוכללים ביותר. התוצאה הבסיסית הזאת משתלבת מצויין בכל אחד מהגיוונים הבאים אחריה. למי שאין לו מכשיר – יוכל להשתמש בהצעות לגיוונים ולבחוש אותם לתוך גלידת וניל מוכנה.

החומרים:
כוס חלב
1/2 כוס סוכר
כפית תמצית וניל
3 חלמונים
1/2 כוס (1/2 שקית או מיכל) – שמנת מתוקה

ההכנה:
מרתיחים את החלב עם 1/4 כוס מהסוכר. מסירים מהלהבה ומוסיפים את תמצית הווניל.

בינתיים, טורפים היטב (רצוי במערבל חשמלי) את החלמונים עם שארית הסוכר עד שמתקבלת תערובת בהירה מאוד. מוסיפים כף מתערובת החלב החם לתערובת החלמונים ובוחשים היטב. מחזירים את תערובת החלמונים לחלב החם, מציבים על להבה נמוכה ביותר (רצוי על לוח אסבסט) ומבשלים את התערובת, תוך בחישה מתמדת, במשך 10 דקות בערך, או עד שהיא מכסה היטב את גב כף העץ.

מסירים את התערובת מהלהבה ומוסיפים מיד את השמנת. מצננים במשך לילה לפחות.

יוצקים את התערובת למכל מכשיר הגלידה ומקפיאים לפי הוראות היצרן.

גלידת וניל ללא בישול

מן הגלידה המשובחת הצרפתית אבל עם קיצור דרך. כשמקציפים את השמנת המתוקה לקצפת – לא מוכרחים מכשיר גלידה. אפשר להגיע לתוצאות טובות מאוד גם על ידי הקפאה בלבד.

החומרים:
ביצה
1/3 כוס סוכר
1/2 כוס חלב
כוס (שקית, מיכל) שמנת מתוקה
כפית תמצית וניל

ההכנה:
מקציפים את הביצה עם הסוכר (רצוי במערבל חשמלי) עד שמתקבלת תערובת קצפית וסמיכה, שצבעה בהיר מאוד. מוסיפים את החלב, השמנת ותמצית הווניל ומערבבים היטב. בתערובת זו אפשר להשתמש מיד או לאחסן במקרר עד לשימוש. יוצקים למכל מכשיר הגלידה ומקפיאים לפי הוראות היצרן.

להכנת גלידה ללא מכשיר מקציפים את השמנת לקצפת יציבה ומקפלים לתוכה את תערובת הביצה והחלב. יוצקים לתבנית גלידה ומקפיאים.

גיוונים:
לגלידות הווניל אפשר להוסיף טעמים ותוספות שונות, כדי לגוונן:

צימוקים ברום:
שורים 2 כפות צימוקים ב־2 כפות רום למשך 30 דקות. קוצצים את הצימוקים השרויים ומחזירים לרום שנותר. מוסיפים לתערובת הגלידה לקראת אמצע תהליך ההקפאה.

קוקוס ברום:
מוסיפים לתערובת הבסיסית 1/4 כוס קוקוס טחון וכפית תמצית רום ומערבבים היטב.

מנטה:
מוסיפים לתערובת הבסיסית 1/4 כוס סוכריות מנטה טחונות (אפשר לגרוס אותן בתוך שקיק ניילון, על ידי מכות בפטיש עץ או במערוך). אפשרות נוספת: מוסיפים מספר טיפות של תמצית מנטה מוכנה ומספר טיפות צבע מאכל ירוק.

פתיתי שוקולד:
מוסיפים לתערובת המוכנה 1/3 כוס פתיתי שוקולד (שוקולד צ'יפס) או פירורי שוקולד מריר.

אגוזים או שקדים:
מוסיפים לתערובת המוכנה 1/2 כוס אגוזים או שקדים קצוצים ומספר טיפות תמצית שקדים.

קפה:
מוסיפים לכמות הסוכר שבמתכון הבסיסי עוד שתי כפות במהלך הכנת הבסיס. ממיסים כף אבקת קפה נמס בכפית מים רותחים ומוסיפים לבסיס.

גלידות פירות ויוצאת חגיגה.

כדאי

בית חלומות – במחיר מציאותי

אזור וילות יהודי, שובה לב ביופיו הטבעי ובתכנונו הארכיטקטוני. הפתעה גדולה טמונה במחיר: סביר, אפילו סביר מאוד, ובתנאי תשלום נוחים.

החיפוש אחר איכות חיים משופרת ורמת חיים גבוהה מביא משפחות רבות לעקור מן הדירה בעיר לוי־לה.

בית החלומות הוא בית גדול, מעוצב בהזמנה, טובל בירק ונוף.

אזור מיוחד כזה יש גם בישראל: קיסרי־ית. באחד האתרים היפים והמרשימים בעולם, במרכז הארץ, במחיצת עתיקות נודעות ונופים מקסים שוכנת פנינת הכתר של אזורי המגורים בישראל.

עוצמה של יופי

המפגש הראשון עם הוילות של קיסריה מקרין עוצמה של יופי ואיכות־חיים. יופי ארכיטקטוני יחיד במינו בארץ מקדם את המבקר. קוטג'ים ואחוזות בסג־נון אמריקאי מודרני או ים־תיכוני קלאסי משקיפים על הים, מוקפים בחצרות של למעלה מדונם, עם בריכה־פרטית וגנים בשושנים וקסומים המקיפים אותם.

גם מי שאינו הצבים מושבע יוקסם מרצועת החוף המיוחדת של קיסריה, הנו־פי ניבה לאורך אמת־המים הרומאית או סמוך לחוף מרכז הספורט הימי בתוך חו־מות העיר העתיקה מציע מועדון החוף רצועת חוף פרטית (ושרותים ברמה של מלון 5 כוכבים).

בתיקפה מומינים לרגע של בית, מסעדות מעולות מציעות מגוון אפשרו־יות. בקיסריה נמצא מועדון הגולף היחיד בארץ, ברמה בינלאומית. וכמובן, העתי־קות. מקור בלתי פוסק לעניין והנאה לטי־יולים משפחתיים, לסיורים לימודיים עבור הילדים, ולרומנטיקה עם גנסף מיר־חד. לכן אין זה פלא שגם כמה מעשירי תבל רכשו כאן בתים והם מגיעים בכל הזדמנות כדי ליהנות מהמקום המיוחד הזה, כפי שאמרה לנו מונה אדלשטיין, תושבת קיסריה, "נכון שעשירי העולם גרים כאן כשיש להם זמן. לי יש את זה כל השנה".

לפני 25 שנה, בעת ביקור בארץ גילו היא ובעלה את קיסריה ורכשו כאן בית. מדי שנה היו עוזבים את לונדון ומגיעים לכאן, לבלות ארבעה חודשים חלומיים, עד שב־1973 באו לגור כאן לצמיתות. מונה נזקקת כל העת למילה "נהדר" כדי לתאר את החיים בקיסריה.

"אני פשוט אוהבת את זה" היא מחיי־כת.

וילה במחיר דירה

למרות שמבחינת איכות החיים ותר־מה זהו מקום לצמרת הכלכלות, מגלה הצצה בחשבון הכולל (ראה מסגרת בעמוד זה) כי אין צורך להיות עשיר במיוחד כדי שאפשר יהיה להצטרף לעילית המג־גורים בישראל.

"אנשים חושבים שבקיסריה נורא יקר", אומרת חנה קריסטל "אבל בעצם כאן זול בצורה מפתיעה". חנה יודעת מה אומרת שכן היא תושבת המקום כבר 11 שנה. "המחירים של וילת חלומות בקיסרי־יה הם לא בשמיים, רק המקום בשמיים". חנה לא מוכנה להחליף את קיסריה בשום מקום אחר.

משפחת קריסטל היא אחת המשפחות הוותיקות היהודיות בקיסריה. ארבעת ילדי־הם זוכים בחינוך [illegible] אבי המשפחה, איש עסקים, נוסע יום־יום לת"א ברכבת, כפי שנהוג באנגליה וארה"ב [illegible] קוראים עתון, מכינים מכתב ואחרי 40 דקות מגיעים נינוחים לעבודה.

העיר של החברה

[illegible] חלומותיו והוא הקצה לה מקום של כבוד בצוואתו.

הוא תכנן לה עתיד של עיר־גנים, כגון מועדון גולף ופארקים מרהיבים [illegible]

[illegible] פיתוח [illegible] לפי תוכנית מתאר [illegible] שצמיחת האזור תשמור על הייחוד והאי־כות המיוחדים במינם. חשוב לדעת כי הקרקע בקיסריה היא בבעלות פרטית. החברה מתפקדת גם כמעין מועצה מקו־מית, ובמסגרת זו מעניקה לתושבים שרו־תים ציבוריים ברמה שלא הורגלנו אליה בישראל: חוגים, בריכת־שחיה, מגרשי ספורט, ואפילו אורוות־רכיבה. התכנון הסביבתי נהדר ושובה עין: הכבישים, הגי־נון המרהיב, השילוט האסתטי ברחובות. הרחובות ההולנדיים ומחיצות הירק יוצ־רים תחושה של אינטימיות בתוך המרוח־בים. גם תחנות האוטובוס זכו לעיצוב מיוחד בעץ מלא. מה שאין בקיסריה, אלו הם כבלים וחוטים: טלפון, חשמל, אנטי־נות, — הכל תת קרקעי. אפילו לווינים כבר עומדים הכן.

חלום כל ילד

קיסריה היא גם מקום אידיאלי לילד־ים. החל מהסעה נוחה לביה"ס האזורי המצויין בכרם מהר"ל וכלה במגוון מרתק של חוגים. הם מבלים ימים נהדרים בילוי והנאה בבטחון והשגחה מלאה. הרכיבה על אופניים היא סיפור [illegible] אחר: שבילים מיוחדים בצידי הדרך הוקצו עבורם ועבור ספורטאים, הרו־גלגלי ה[illegible] לכלי תחבורה [illegible] במקום (ומומלץ גם מטעמי אקלום).

והעיקר — המרחבים. ילדי [illegible] אינם יודעים טעמו של כלא עירוני, כבישים מסוכנים ואוויר רווי פיח. באחד האתרים המופלאים בעולם, [illegible] כים לילדות בריאה ומאושרת. וזו [illegible] דינמית של אנשים — שהחליטו [illegible] דירה בינונית בעיר — להקים [illegible] לתפארת.

על תושבי קיסריה נמנים אנשי מקצועות חופשיים, נבחרי ציבור, [illegible] וקצונה בכירה, אנשים שעיסוקם [illegible] מחייב נסיעה לעיר. אך זוהי נסיעה וית השוכה חביתה, לקיסריה, התגמול המתוק המצפה להם.

ספורטאים, אנשי עסקים וגולף

בשנים האחרונות עבר ענף הגולף מהפך משמעותי וסוחף, והפך להיות [illegible] הספורט המוביל בעולם כולו.

25 מיליון אמריקאים, 12 מיליון יפנים, חצי מיליון אנגלים, ו[illegible] אלפים באירופה, משחקים גולף דרך קבע.

זה לא קרה במקרה. המאה העשרים, אלופת הלחצים, הביאה אנשי עסקים, א[illegible] ציבור ומנהלים רבים, לחיים במתח גבוה, והורידה את גיל הסיכון למחלות [illegible] במידה משמעותית.

הנסיונות להשתחרר מכל אלה באמצעות ענפי הספורט האחרים, הדור[illegible] מאמץ גופני גדול, הוכחו כמסוכנים ולעיתים אף קטלניים (בעיקר מעל גיל [illegible]) אלה הסיבות שהפכו את ענף הספורט השקט, האקסקלוסיבי והמכובד [illegible] לפופולארי כל כך בקרב גברים ונשים כאחד.

כיום ממליצים מומחים על הגולף כעל פתרון אידיאלי, זהו ענף ספורט ש[illegible] שמאפשר לך לעבור בהליכה מספר קילומטרים מבלי להשתעמם, מאחר ואתה ש[illegible] כולך במשחק.

הגולף משלב את כל היתרונות בחבילה אחת.

בישראל פועל מועדון גולף מצויין, ברמה בינלאומית, במחירים סבירים, ש[illegible] כבש לו מקום של כבוד בין גולפאי העולם.

בחורף מגיעים לכאן שחקני גולף רבים מכל רחבי אירופה המושלגת, מארה[illegible] קנדה ולאחרונה גם מיפן. כל זאת כדי להמשיך במשחק בעונה בה אינם יכול[illegible] לשחק בארצותיהם.

סוד גלוי הוא כי מרבית הספורטאים המקצוענים בעולם מכורים לענף הגולף. גם כמגרשים הנהדרים בקיסריה אפשר לפגוש את עמוס מנסדורף, של[illegible] גליקשטיין, טל ברודי, כוכבי מכבי והפועל ת"א בכדורסל ועוד.

מנהל בית־חולים בארץ, מומחה ללב ומכור לגולף הסביר כי בעבר נרתע מ[illegible] התדמית הסנובית שהיתה למועדון. שיקולי בריאות ומתחים בעבודה שיכנע[illegible] להצטרף ורק אז גילה שהתענוג הוא בהישג ידו וההנאה הגלומה בספורט הזה הינה רבה.

הכדור אצלכם...

פרטים נוספים ניתן לקבל במועדון הגולף, טל' 06-361174 06-361172

כמה זה עולה

כדי לגור בקיסריה אין הכרח להמנות עם עשירי־תבל. וילה יפה על שטח של דונם + עולה כמו דירה בינונית בעיר.

החישוב פשוט: מחירו של מגרש בן דונם, כולל תשתית ופיתוח — $65,000 + מע"מ. מחיר הבניה המשובחת הוא כ־$750 לכל מ"ר (ואף פחות). כלומר, בית גדול, ששטחו 150 מ"ר, יעלה:

מחיר	65,000
מע"מ 15%	9,750 +
סה"כ קרקע	74,750
עלות הבניה	112,500 +
	187,250

כלומר, בפחות מ־200 אלף דולר אפשר לבנות בית־חלומות לפי מידה, צרכים וטעם. מי שיודע לחסוך בבניה, יכול לעשות זאת בסכום נמוך עוד יותר.

במחלקת המכירות של החברה לפיתוח קיסריה ישמחו לייעץ, לעזור, להדריך ולהשלים כל פרט שתבקשו. צריך רק לחייג לטל' 06-361521-2 ולבקש את עמי או סוזי.

שוקולד:
מוסיפים לתערובת הבסיסית, בעודה חמה או ביחד עם החלב (בתערובת שאינה מבושלת), 3 כפות גדושות אבקת קקאו אינסטנט ממותקת. מערבבים היטב עד שהאבקה נמסה.

גלידות פירות

גלידות אלה מכינים על בסיס של פירות טריים או מיצי פירות וסוכר. אפשר לגוון ולנסות פירות אחרים, על פי העונה.

גלידת (שרבט) תות

החומרים:
250 ג' תות שדה (אפשר גם קפוא)
5 כפות סוכר
1/2 כפית מיץ לימון
2 חלבונים

התכנה:
מניחים את התותים עם הסוכר ומיץ הלימון במכל המְמחה (בלנדר) למשך שעה או יותר, עד אשר הם מפרישים מיץ והסוכר נמס כמעט כולו. מפעילים את המְמחה ומועכים את התותים למחית חלקה.
מקציפים את החלבונים לקצף יציב ורך. מוסיפים את תערובת התותים ומערבבים היטב (אפשר להמשיך ולהקציף עד כחצי דקה).
את תערובת התותים אפשר לאחסן במקרר ליום או יומיים, בטרם מוסיפים את החלבונים המוקצפים. לאחר שמוסיפים את החלבונים רצוי להתחיל מיד בתהליך ההקפאה.
מקפיאים לפי הוראות היצרן במכונת גלידה או בתבנית של עוגה אנגלית, אם אין מכשיר.

שרבט לימון

מעדן קליל ומעודן. הכנתו קלה, בעיקר אם משתמשים בתרכיז לימונדה קפוא מוכן. כדי להדגיש את הטעם, אפשר להוסיף גם קליפה מגוררת של לימון.

החומרים:
חלבון
1 3/4 כוסות לימונדה מוכנה

התכנה:
מקציפים את החלבון לקצף רך ומקפלים לתוך הלימונדה. יוצקים מיד למכשיר להכנת גלידה או לתבנית מלבנית ומקפיאים למירקם הרצוי. אם אין מכשיר, רצוי להוציא את הגלידה מהמקפיא לאחר כשעה ולהקציף את התערובת שנית. מחזירים להקפאה ל־4 שעות לפחות.

שרבט אפרסקים

זו גלידה שקלות הכנתה אינה עומדת בשום יחס לטעמה ולרושם שהיא מותירה. להעשרת הטעם אפשר להוסיף ליקר או ברנדי – אבל אז יתקבל גם מרקם רך יותר של המיקפא.

החומרים:
קופסה קטנה (400 ג' בערך) חצאי אפרסקים בסירופ
חלבון
כף סוכר

ההכנה:
כדאי לאחסן את קופסת השימורים במקרר מספר שעות לפני ההכנה. מרסקים את האפרסקים עם הסירופ שבו הם נתונים במְמחה (בלנדר).
מקציפים את החלבון עם כף סוכר לקצף סמיך ורך. מוסיפים את מחית האפרסקים ומקציפים עוד דקה.
מעבירים את התערובת למכשיר הגלידה ומקפיאים לפי הוראות היצרן. ללא מכשיר – מעבירים לתבנית ומקפיאים 4 שעות לפחות.

גלידת יוגורט

בעלת טעם חמצמץ משהו ומירקם נעים ביותר. מומלצת לשוחרי מזון בריאות וגם לילדים המסרבים למאכלי חלב אחרים.

החומרים:
2 1/2 גביעים יוגורט (רצוי יוגורט מוקצף)
4 כפות דבש
כפית תמצית וניל

התכנה:
מערבבים היטב את כל החומרים ויוצקים למכשיר. מקפיאים לפי הוראות היצרן. אפשר לשמור בהקפאה עד לשימוש.

גיוונים:
אפשר להקפיא במכשיר גלידה גם יוגורט בטעמים שונים (ולוותר על הדבש והווניל).
לתערובת היוגורט אפשר להוסיף פירות קצוצים, טריים, יבשים או משומרים. אפשר לוותר על תמצית הווניל ולהוסיף במקומה תמציות טעם אחרות.

גלידה לשומרי משקל

רצוי להשתמש במכשיר גלידה הנותן תוצאות טובות ביותר במתכון זה.

החומרים:
ביצה
1 1/2 כוסות חלב
ממתיק מלאכותי, לפי הטעם
כפית תמצית וניל

התכנה:
טורפים היטב את הביצה, מוסיפים את החלב, את הממתיק ואת תמצית הווניל וטורפים היטב. מעבירים למכשיר ומקפיאים לפי הוראות היצרן.

גיוונים:
כל הגיוונים של גלידות הווניל מתאימים גם לגלידה לשומרי משקל.

גלידת פירות. מוסיפים מחית של פרי (תותים, דובדבנים) לגלידה וניל או מכינים שרבט ללא שומן.

שרבט לימון. קלי קלות ולא משמין.

אנשף עולמי

סודות השף האיטלקי

מי שיש לו רקורד המשתרע על פני דורות של אופים וסיפור אישי במטבח המתחיל בגיל 13, חשוד כידען גדול ברזי הבישול. השף אנטוניו דלה פסקואה, איש צעיר ונמרץ, הגיע אלינו לארבעה ימים של עבודה מאומצת לקידום מכירות של חברת "זנוסי". דלה פסקואה עומד בראש המטבח הניסויי של החברה, המייצרת ציוד למטבחים מוסדיים. באיטליה הוא מכשיר שפים מכל העולם, יועץ למפעלים ולמוסדות גדולים ועורך השתלמויות והדגמות עם מוצרי החברה. בארץ, נאות לבקשתנו ובין הסבר על תנור אדים רב־קומתי למדיח כלים בעל הספק של מכונית

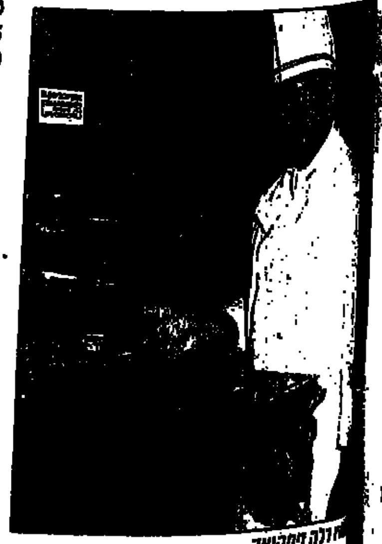

[...]ולה פסקואה. מרוץ, מסר לנו מתכון, מהתביבים עליו ביותר וגם כמה עצות, מנסיונו העשיר.

מדף ספרים

החיים המתוקים לפי אהרוני

אחרי הסיני שלו והבשר, עובר **ישראל אהרוני**, בעל הצמה, לסוף הסעודה ובוחר להגיש מנות אחרונות. וכמו בספרים הקודמים – אין אלה מנות המיועדות לעקרות בית המבקשות תחליף לסלט הפירות או הקומפוט הנצחי. "מנות אחרונות" (הוצאת מודן) הוא ספר מהודר, עם שפע של קינוחים הנמנים עם המובחר והמעודן ברפרטואר הקלאסי של מנות אלה. הספר נחלק לקינוחי קרם, פירות, שוקולד, קינוחים אפויים, קינוחי ביצים וקינוחים קפואים. חלק מהמתכונים מלווים בצילום שלבי ההכנה ורובם מונצחים בצילומיו היפים (כרגיל) של נלי שפר. ספר שהוא חגיגה ללקקנים.

סלון בדבש – מרשים ומעים.

אם כי אהרוני אינו מצדד בקיצורי דרך ורוב המתכונים כרוכים במאמץ מסויים וגם במיומנות מה להכנתם, יש בספר גם מתכונים המיועדים ללקקנים מתחילים במטבח. כאלה הם רוב מתכוני הפירות, שמתוכם בחרנו שניים המתאימים לעונה הזאת. אהרוני מבקש להשתמש רק בפירות טריים ומובחרים. טעמם של אלה, הוא טוען (וצודקו) ניכר גם בתוצר המוגמר.

כדורי מלון בדבש ומנטה

תחומרים (ל־4 מנות):
2 מלונים בינוניים בשלים
2 כפות דבש
2 כפות קוניאק או ברנדי
10 עלי מנטה, חתוכים לרצועות דקיקות

התכנה:
חוצים כל מלון לרוחבו, אפשר בחיתוך משונן.
מוציאים מהמלון כדורים במכשיר המיועד לכך. מרוקנים את קליפות המלון משאריות המלון שנותרו בהן, כך שיתקבלו 4 "קעריות מלון" חלקות.
מערבבים בקערה את כדורי המלון עם הדבש, הברנדי ועלי המנטה הקצוצים ומקררים במקרר לחצי שעה לפחות.
שמים בכל "קערית מלון" מעט מכדורי המלון עם הרוטב, מקשטים בעלי מנטה ואפשר במעט קצפת.

כדורי מלון וליצ'י עם קליפות תפוזים מסוכרות

החומרים (ל־4 מנות):
2 מלונים בינוניים בשלים
קופסה ליצ'י, מסוננים
תפוז
2 כפות סוכר
2 כפות מים
2 כפות ליקר גראנד מארנייה

התכנה:
חוצים כל מלון לרוחבו, אפשר בחיתוך משונן.
מוציאים מהמלונים כדורים במכשיר המיועד לכך. מרוקנים את קליפות המלון משאריות המלון שנותרו בהן, כך שיתקבלו 4 "קעריות מלון" חלקות. מכינים רצועות תפוזים מסוכרות (ג'ולינים) (עמוד 60).
סוחטים מיץ מהתפוז הקלוף ומערבבים עם הליקר.
שמים את כדורי המלון והליצ'י בקערה, מוסיפים את קליפות התפוזים המסוכרות ואת מיץ התפוזים עם הליקר. מצננים.
מעבירים לכל "קערת מלון" כדורי מלון עם ליצ'י ומעט רוטב, ומגישים קר.

תבשיל אורז עם אפונה

ריזי ביזי

תחומרים (ל־4 מנות):
400 ג' אפונה
מלח
2 כפות שמן זית
בצל גדול, קצוץ
כוס אורז
כוס יין לבן
קורט פלפל
כף פטרוסלינון קצוץ
25 ג' חמאה
50 ג' גבינת פרמזן מגוררת

תחכנה:
מבשלים את האפונה במי מלח כדי כיסוי עד שהיא מתרככת מעט (אך לא רכה מדי – כ־6 דקות). מסננים את האפונה ושומרים את המים.
מחממים את השמן בסיר ומטגנים בו את הבצל עד שהוא מתרכך. מוסיפים את האורז ומטגנים תוך כדי ערבוב עוד מספר דקות. מוסיפים את היין ומערבבים. מוסיפים את האפונה וממשיכים לבשל ביחד עם האורז. מוסיפים בהדרגה את מי בישול האפונה, 2 כפות בכל פעם. בין הוספה להוספה הנוזלים צריכים להספג באורז. בתום הבישול על האורז והאפונה להיות רכים. מתבלים לפי הטעם במלח, פלפל, הפטרוסלינון, החמאה והגבינה המגוררת ומגישים מייד.

אופנה

נמל תעופה 88

יהודית חנוך
צילום: מירי דוידוביץ

מי יהיה האיב סאן לוראן או כריסטיאן לאקרואה הישראלי מהבוגרים החדשים של "שנקר"? מי יהיה המצליחן(ית) שיזכה בכסף וגם בתהילה? איש אינו מוכן להסתכן בנבואה. לא ראש מגמת האופנה איילה רז, גם לא גדעון אוברזון, שהנחה את פרוייקט הגמר שלהם, "נמל תעופה 88", אותו הציגו אתמול ושלשום ב"סינרמה" בתל־אביב, במופע אופנה גדול וצבעוני, שבוים בידי צדי צרפתי. הערב יוצג שוב בפני מי שהשקיע עשרים וחמשה ש"ח בברטיס.

"נמל תעופה 88" איפשר לעשרים ואחד מעצבי־האופנה ושבעה מעצבי הטכסטיל להמריא על כנפי הדמיון לארצות רחוקות, להלביש נשים שאינן קיימות בבגדים שאי־אפשר לדחוס באף מזוודה. הם נסעו למקומות של אופנה כפאריס, לונדון, מנהטן, רומא, ונציה ופירנצה; הרחיקו לפרו, אוסטרליה, הוואי ומכסיקו; טסו לאחור במכונת הזמן לרוסיה הצארית ולפומפיי, קפצו לאולימפיאדה בסיאול ופינטזו מה תלבש אשת קריירה שנוסעת למועדון הים התיכון במרוקו.

בשבוע שעבר פגשתי אותם ביום הלימודים האחרון שלהם בבית הספר, מציגים את האוספים, שהם תעודת הגמר וכרטיס הביקור שלהם. נרגשים ועייפים לאחר עבודה של שבועות ארוכים, מציגים את בגדיהם בפני וועדת שיפוט ונאבקים על כל כיס ומכפלת כאילו חייהם תלויים בכל תפר. קשה להבין כמה הצעירים אלה השקיעו בכל בגד, בתכשיטים ובנעליים. לא רק מאמץ, גם הרבה כסף.

בני המזל שביניהם מצאו להם הורים מאמצים, מפעלים שנתנו להם את חסותם ואף מימנו את הבגדים. האוסף היקר ביותר של דוד אלבז עלה 15 אלף ש"ח: "גוטקס", ששילמו את החשבון, הטיסו עבורו משי מהודו. טל לנדמן השקיע אלף דולאר בתכשיטים בלבד. גילי ורד ארגה אריגים שמזכירים את היופי של בגדי הרנסנס. אחובת שטיינגולץ יצרה שכמיות ובגדים מלכותיים בצמר שחור אדום. לדורון אבן עזרא עזרו ב"ראש אינדיאני" לייצר בגדים מסובכים מעור ומאריג. וזו רק התחלת הרשימה.

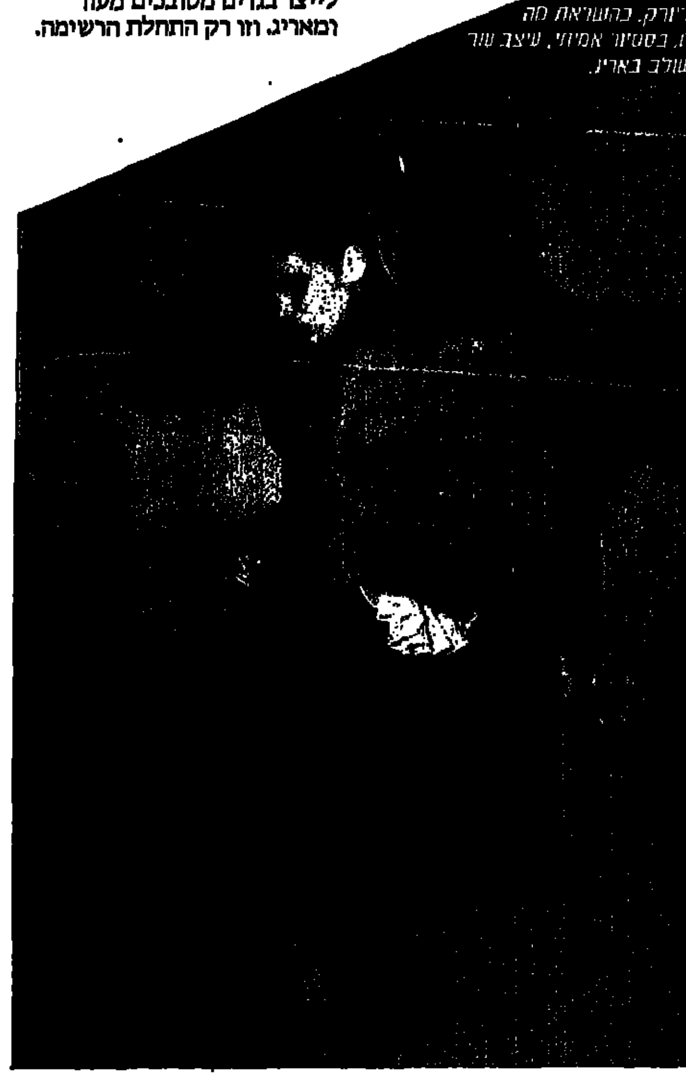

דורון אבן־עזרא הטיס את הדמיון ונחת בסופו בניו־יורק, בהשראת מה שראה שם, בסיגנון אמיתי, עיצב שור מפוסל משולב בארג.

בבגדים רבים ניכרות השפעות של מעצבי־האופנה הצרפתיים הידועים, קצת ג'אן פול גוטייה עם מחוכים ותזיות נוקשות, ייצוג של קלוד מונטנה עם צווארונים גדולים והרבה כריסטיאן לאקרואה עם תחתוניות נוקשות ומעומלנות. אפשר לטעון, שהם צריכים להיות יותר מקוריים, אבל גם מעצבי אופנה ותיקים ומנוסים מושפעים ממה שקורה יום באופנה.

הבעיה היא, שניכר בבוגרים שהם מתקשים לנתב בין המסר הכפול שהם מקבלים: מי שמעצב בגדים עכשוויים, שקל להעתקים ולייצרם – מוצמדת אליו תוית של "מסחרי"; מי שהולך רק על דרמה ותיאטרון – מסווג כלא־מעשי וכאוונגארדי בשביל התעשיה. האוספים המוצלחים הם של אלה, שהצליחו למצוא את הדרך לשלב את השניים, להשתמש בדמיון ולהישאר על הקרקע.

חיים קשים בתעשיה

בתעשיה מצפים להם חיים קשים. גם כשהם מוצאים משרות, בדרך כלל הם נשחקים בין תביעות השוק והבוס לבין רצונם להוכיח את סגנונם האישי. כמה יצרני אופנה ישראליים שמים את שם מעצב האופנה שלהם על הבגד? אפשר לספור אותם בלי מאמץ על אצבעות יד אחת. הם אולי חוששים, שאם יוציאו אותם מהארון ומאלמוניות, יהפכו לפרימדונות. הגיע הזמן לשנות את הגישה הזו. אשה שקנתה פעם בגד של מעצב מסוייט ואהבה את הסגנון – תחפש אותו שוב. בארצות־הברית יצרנים חושבים שתווית עם שם מעצב מוסיפה יוקרה לבגד.

למעצבי־אופנה רבים נמאס המאבק היומיומי והם יוצאים לעצמאות בפתיחת סטודיו משל עצמם. גם בקרב בוגרי "שנקר" יש "בריחת מוחות". אלברט אלבז ואולי צרפתי, בוגרי השנה שעברה, עובדים עכשיו בניו־יורק.

אין ספק שאם האופנה הישראלית נראית עכשיו יותר טוב מאשר לפני עשר שנים, זה בזכות המעצבים בוגרי "שנקר". אולפני שהם יוצאים לחום שמחוץ, תשטפו את העיניים בטיוטי הביקור של אחדים מהמעצבים החדשים.

נילי שתק בופמן

מגע אישי

לא יפה פלאטו

כל סיפור שקשור בשמואל פלאטו שרון תמיד מעורר ענין. השאלה היא מה יהיה אם הוא יגמור את עניני המשפטיים עם הצרפתים? על מה נכתוב אז?

שמועה עקשנית, שפלאטו שרון אינו מכחיש או מאשר בשלב זה, אומרת כי הוא מנהל משא ומתן השאי עם החברה הצרפתית התובעת אותו. הצרפתים דרשו לקבל במסגרת פשרה 10 מיליון דולר. פלאטו שרון הציע ארבעה מיליון. כעת הצרפתים ירדו ל־7.5 מיליון דולר ופלאטו עלה לחמישה מיליון דולר.

עד כאן עסקים. בעניינין הפרטיים הוא לא כל כך פייר: באחרונה הוציא ספר בשם "חוצה גם באדום", אותו הקדיש לבתו מנישואיו הקודמים ולבנו בן ה־10 יואב. שמה של רעייתו אנט לא נזכר, ולו במילת תודה אחת, על מה שעשתה למענו כשהיה כלוא באיטליה. כולם זוכרים את הפגנת היחיד שלה ביחד עם בנה וחמותה הקשישה, מול משרדים שונים כשהיא נושאת שלט בזכות שיחרורו המהיר של בעלה.

שמואל פלאטו שרון, רעייתו אנט ובנו יואב

הפגנות שזיכו אותה במטר של הערות נבזיות ושמחה לאיד, לצד גילויי חום ואהדה. וכשהוא חזר כבר סוף סוף לארץ, יצא מיד בכותרות מצ'ואיסטיות על הנשים האחרות בחייו. ועם כל זאת – היא המשיכה לשחק לידו את תפקיד המארחת המושלמת והדואגת לאורחיו בפרטי פרטים, כולל המסיבה המפוארת שערך לכבוד צאת ספרו.

מדוע נעלם שמה של אנט מהספר?

פלאטו שרון: אני אקדיש לה את הספר הבא.

מזכיר את הסיפור על הבעל שהסכים לקנות לאישתו הכל, אחרי שהוציאה את נשמתה. ■

מגבית ערבית מאוחדת?

שיגידו עלינו בעולם מה שרוצים. אבל עובדה אחת אי אפשר יהיה לקחת מאיתנו. כשאנחנו בצרות, יש לנו בחו"ל אחים לצרה. מה קורה עם הערבים? מסתבר שלהם לא קל בענין הזה.

אנחנו לא מדברים על הזרמות כספים של אש"ף או של ארגוני טירור אחרים, אלא על מגביות עזרה בסגנון הבונדס.

כשצריך לנדב ולתרום כספים שלא למטרות טירור, מתברר כי היד הערבית נשארת קפוצה.

היום מתברר כי מותו של מייג'ור סעאד חדד, מי שהיה מפקד צבא דרום לבנון, גרם גם להפסדים כספיים גדולים למדינת ישראל.

בזמנו, הונהגה תוכנית לפיה תעזור ישראל בשיקום דרום לבנון ובהקמת הצבא, באמצעות גיוס כספים מקהילות הערבים הלבנוניים, היושבים בחו"ל. תושבים עשירים רבים בביירות עזבו אותה, כשהם מגלחים את השמש ויוצאים בעושר רב. רובם התיישבו בלוס אנג'לס. כך, ליד קהילת היורדים הישראלית הפורחת, משגשגת גם קהילה לבנונית עשירה.

בזמנו ישבו גורמים ישראליים, בסיוע משרד החוץ, שערכו ישיבות ארוכות עם מייג'ור חדד וקציניו הבכירים, ויחד עיבדו תוכנית כיצד לגייס כסף מהלבנונים העשירים.

אחד הרעיונות היה שהכסף יגיע לקופת האוצר במדינת ישראל, ומכסף זה תממן המדינה את התשלום לחיילי דרום לבנון.

אך האכזבה היתה רבה. התברר כי מה שמפעיל את הלב היהודי החם, אינו עובד על הלבנונים העשירים. הם פשוט סירבו לתרום. לענין גוייסו פעילי בונדס ידועים שניסו לעזור, אך גם הם נתקלו בחומה אטומה. כמוצא אחרון הוחלט לשלוח את האיש הפופלרי אז בדרום לבנון, למסע הופעות אישי בעיר המלאכים. אך מחלת הסרטן הקדימה תוכנית זו, מצבו של מייג'ור חדד הידרדר במהירות וכל התכנית נגנזה.

סעאד חדד

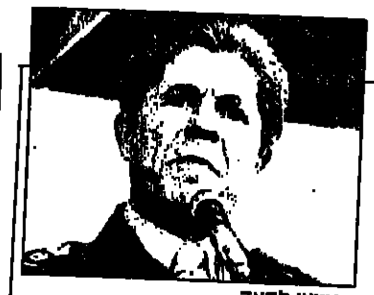

אנטואן לחאד

כעת מנסים להחיות את הרעיון, ונראה שישלחו את מפקד צד"ל הנוכחי, אנטואן לאחד.

בינתיים, העול הכספי של מימון צד"ל מוטל על כתפי מדינת ישראל. רוב הגורמים הממשלתיים הקשורים במימון מנסים להמעיט בחלקה של המדינה. משרד הבטחון היה מוכן לפרסם שתקציבו למימון חלק מהוצאות צד"ל בשנת 1987 מגיע לעשרה מיליון דולר. ■

אי הבנה

סופר ידוע כתב פעם ששלום בין עמים ישרור כאשר ליריבים תהיה שפה מנטאלית משותפת. אנחנו יכולים להגיד "שלום", הערבים יכולים להגיד "שלום", והשאלה היא לאיזה שלום כל אחד מתכוון. רק לפני שבוע נתקלתי בדוגמא חיה ומאלפת של אי הבנה מנטאלית.

השבוע נתקלתי באחד מסניפי קופת חולים בעובד חסר סבלנות. כששאלנו אותו, בעקבות דו־שיח קצר ומאוד לא מנומס, "למה אתה מדבר ככה"? ענה, "אני לא חייב לענותך לך". "אתה כן חייב לי. אתה משרת ציבור", אמרנו לו. אבל האיש לא הבין. "אני משרת שלך? אני עבד שלך? איך אתה לא מתבייש". מה שהתפתח מחילופי דברים אלה כבר ראוי לבדיקה של נותני השירות בקופת חולים. זו דוגמא לאי הבנה מנטאלית.

עוד דוגמא? לפני כשנתיים עשיתי כתבה מקיפה על בעלי מסעדות ערבים בתל־אביב רבתי והסביבה. בכותרות המשנה הוכתרו אותם מסעדנים גם בתואר "אשפי מטבח". בעקבות זאת, התכנסו בעלי המסעדות הירבים, שלצורך ענין זה הפכו לערב אחד למאוחדים ודנו בכובד ראש "מה צריך לעשות לי". למיפגש המדהים הזה שנערך בנמל יפו, נקלע במקרה דן בן־אמוץ. הוא ניסה להסביר להם שהם לא הבינו את מה שקראו והסביר את המושג "אשף מטבח". הם היו בטוחים שהגדרתי אותם כאנשי ארגון הטירור של אש"ף.

רק לאחר שזקן המסעדנים יונס נסע למשרד עו"ד סולמון ליפשיץ בחיפה ושם הסבירו לו שלא הבין את הכתוב נכון, חזרו בהם המסעדנים מכוונתם לעשות בי שפטים.

גם זו דוגמא לאי הבנה מנטאלית. ■

כעקה

תמר אבידר

"או את שומעת, בועז דוידזון, הכמאי מחסר־טים, קנה בית במיליון דולאר. אתמול עשה ברביקיו לחבר'ה. היו אצלו איזה מאה איש. לא, מה את אומרת. הוא אמר שהוא חוזר לישראל. אז למה קנה בית. מה אתך. הוא יכול להשכיר אותו ולקבל עשרת אלפים דולאר לחודש. אפשר לחיות מזה בארץ, נכון?"

זה מה שאני שומעת בעוד הפיצה שלי מצטננת בקפה "רומא" במרכז בוורלי הילס. זה קפה של גולים. מסביבנו יושבים הרבה איראנים, איטלקים, תורכים צעירים, ומזרנבות, דגם של פריכות הוליוודיות. נכחנו חלונות ראווה מטרפים של אופנה צרפתית ואיטלקית במחירים דמיוניים.

שתי חברותי העוסקות בענף ה"ריל אסטייט" (תיווך נכסי ולארניירי), שטח ההולך ונכבש בידי נשים, ממשיכות להחליף ביניהן מידע הנוגע לי כשלג דאשתקד: "יוסטון בפשיטת רגל. את יכולה לקנות שם הכל. רק תושיטי יד. א. נמצא שם, ותסמכי עליו שהוא התלבש על העניינים. קונה הכל בצ'יק. זה בחור שעושה זהב מכל מה שהוא שם עליו יד. בהתחלה, את שומעת אותי, הוא דווקא רצה לצאת מיוסטון. מה יש לעשות שם. מתייבשים. אבל איכשהו נשאר ועכשיו הולך לו שם, אל תשאלי".

הן מלהגות ואני מאזינה פאסיבית. את חברותי לא ראיתי כבר המון שנים. כמעט שלושים שנה. הן משתייכות לסוג היורדים, הנדיר למדי, שמאז ירדו חרש (אז עדיין לא נהגו לערוך מסיבות לכבוד הירידה אלא עשו זאת עם הרבה בושה בלב) – הן כאילו צללו במים אדירים – ונעלמו. פתאום נפגשנו במקרה וכאילו לא אירע דבר, והזכרונות של שנות ה־60 וה־50 צפו ועלו בבהירות רבה. ואנחנו יושבות על נהרות לוס אנג'לס, ולא בכינו בזכרנו את ציון של הימים ההם. הם חיים במין ארץ ישראל שלהם. יפה וגם מיופייפת.

החברים שלהם כמעט כולם ישראלים. בביתם בבוורלי הילס שוררת אוירה של חברותא, של חבר'ה, ב"וואלי", מקום בו ישנם הריכוזים הגדולים של היורדים נערכים חגי הרקדה של ריקודי־עם המזכירים בכימותם את פסטיוואל המחולות בדליה. כל ה"וואלי" רוקד. אחת התריסה בפני: אנחנו, ישראלים! אנחנו לא יורדים! מדוע קוראים כאן 'איטלקים' למי שעזב את איטליה וכא לגור באמריקה ולנו קוראים יורדים?

רון בנצור: "אבא, זה לא יקרה".

קונכ"ל בנצור: "זה צריך להיות חלק ממצע הבחירות".

מבט מקרוב. מבט פסימי על בעיית היורדים. לא כולם תפשו אמריקה בלוס אנג'לס. השיכבה הדקיקה של היורדים המצליחנים היא זו המעוותת את ההתייחסות שלנו לבעית הירידה. מרבית היורדים בלוס אנג'לס חיים חיי תסכול כלכלי וחברתי. הקונכ"ל בנצור: אין דוגמה אישית מצד ההנהגה, זה מקרין על הבעיה

האלוס האמריקאי: בית בבוורלי הילס. יורדים בלוס אנג'לס בסרטו של דודו טופז "תל אביב – לוס אנג'לס"

מי יבנה בית בלוס אנג'לס?

עשירים חדשים

חזיון עגום: כאשר הוקרן הסרט "כלה לחופש הגדול" במסגרת פסטיוואל הסרט הישראלי בלוס אנג'לס – השתרך תור של מאות אנשים ליד הקולנוע בשדרות פיירפקס, רובם גילאי ה־20. חלק מהם נותר בחוץ. התבוננות קרובה בתמונה קבוצתית של יורדים: ישנה איזושהי עגמומית חגיגית אל הופעתם. לא יודעת להסביר את פשרה. להופעה של הדור טופז הם לבשו את מיטב המחלצות, אבל ההדר האמריקאי מודבק עליהם בדבק נגרים. כבות. ללא חן.

אחת מסיפורי ההצלחה של יורדי אל.איי. רואיינה לא מכבר בתכנית החדשות של סי.בי.אס. על ידי דן ראדר בתור מי שבונה עתה למשפחתה את אחד הבתים המפוארים בבוורלי הילס. שם המשחק שלה ושל בנה גה הוא לא מסוג הדברים שמנפנפים בהם בחברה. הם מלווים כספים בריבית קצוצה. הגברת הישראלית הזו, מלהגת כפייתית, לבושה במיטב מחלצותיה. היא נוצצת כעץ חג המולד. היא מזמינה את מי שנמצא ברדיוס הקרוב לה לחנוכת הבית. הרדיוס הקרוב מספר על בתים אחרים של מיליונים שנרכשו/ ניבנו על ידי ישראלים מצליחנים אחרים. היכו שורש בחבר'ה. לא תזיז אותם משם.

איתן בנצור, הקונסול הכללי של ישראל, לאחר שנתיים של שהיה במקום, עדיין אינו מסוגל לבלוע בשקט דיפלומטי את סיפורי היורדים ההולכים ומתבססים כאן. יש פה, הוא אומר, הווי של יורדים. אמיגרציה עם כל סימני הזיהוי של האמיגרציה. אם בעבר אמר כל אחד, 'אני כאן באופן זמני' – היום זה פחות, הרבה פחות. חייב עם זה בשקט נפשי. רופפות החישוקים הקיימת בישראל – מקרינה עליהם כאן".

– אתה מתוסכל?

– "אני מאמין שישראל יכולה להחזיר אלפים רבים מבין אנשי האיכות", כוונתו בעיקר לאנשים הצעירים שהגיעו בגלים האחרונים של הירידה שהם "נמרצים ואיכותיים וככל שהם אינטלגינטים יותר – יותר נוח לך לפנות אל מצפונם".

מן הצד השני נמצאים פה יורדים, שהם הרוב המכריע, עם בעיה פסיכולוגית עמוקה: "יצאו מהארץ לעשות כסף נתקעו כאן בגלל מאה ואחת סיבות כאשר המציאות טופחת על פניהם והם במצוקה. קשה ליורד הזה לבוא לידי המסקנה של 'אחור פנה' – מפני שבארץ, בשכונת התקווה או בכפר סבא, מחכה לו בפינה איזה יענקלה ויצחק עליו: ככה חזרת? בלי כלום? ובגלל התסכיך הזה הוא ימשיך לגור פה במצב עלוב, דחוי, בן בלי מולדת.

"ישנה פה רק שיכבה דקה מאד של מצליחנים בסדר גודל אמריקני, בעיקר מן היורדים היותר וותיקים. יש גם יורדים אחרים שאולי פה ושם יש להם סממנות של הצלחה, אבל בסך הכל הם עושים רק חלטורות מכוונה כלכלית. כמה מהם מתגוררים בבתים של החלום האמריקאי בבוורלי הילס? פה הם יגורו בג'יהנום ויעסקו בעבודת פרך, 16–17 שעות ביום, 7 ימים בשבוע, אצל קבלן נצלן ישראלי. אנשים כאלה, אילו הלכו לעיירות פיתוח, לירוחם למשל – היו חיים טוב יותר. כאן יש הרבה מיקרים של משפחות שהגיעו עד פת לחם.

"כאשר פתחנו במבצע החזרת יורדים 'עם הפנים לישראל' שקלנו לפתוח בקונסוליה קו פתוח לאנשים מושבים, הזקוקים לעזרה מיידית במקרים מיוחדים נמים. אנחנו פונים אל הפדרציה, כדי שתחליף אותם מ[illegible] ומצוקה".

לי אין ויכוח עם הקונכ"ל. לבן שלו, רון – יש. רון (21) הוא יוצא יחידה מובחרת בצה"ל העומד לשוב לישראל וללמוד באוניברסיטה. לעת עתה הוא חוסך כסף ללימודים, עובד קשה (גם בריצוף) ומתרועע עם יורדים מכל הסוגים. וכאשר אביו אומר, כי הוא "מאמין שאפשר להחזיר את חלק הארי מבין היורדים אם ינקטו בפעולות הנכונות" – קוטע אותו הבן. בחייך, אבא, על מה אתה מדבר.

איתן בנצור: "שלשום נפגשתי עם קבוצה של 45 ישראלים חוזרים, בעלי מקצוע, שאינם נזקקים לכספי המדינה והם בעצמם מכשירים לעצמם את מקומות העבודה בארץ. משך השנה וחצי האחרונות חזרו 900 ישראלים, אנשים מתחילים להרהר על שיבה לארץ כאשר הילדים שלהם מגיעים לגיל דעת – והם ללא שורשים. הורה אחראי עושה אז את חשבון הנפש שלו".

רון: "הסיפור הזה עם החזרת ילדי יורדים נגמר. הם לא יחזרו. אני חי איתם ויודע. אני חוזר כי טוב לי בארץ, אבל האמת היא שקשה לחיות בישראל. המלחמות, המילואים, חוסר הדוגמה האישית מצד ההנהגה. תביט, אבא: צעיר חילוני – הרי בירושלים אוכלים אותו. וחוץ מזה – החיים נועדו בשביל לחיות, ולא..."

בנצור: "מה שרון אומר זו זעקת ילדי האיכות. זוהי תופעת האסקפיזם הישראלי. שאחת הסיבות לה היא שהמנהיגות לא מקבלת על עצמה את חידוד האתגרים המוצבים בפני הנוער. ישנה היטשטשות בקונצנזוס הלאומי. אני חולם על כך שיחזרו מכאן 10–15 אלף בני האיכות שיוכלו להשתלב במפעל העשייה של המדינה".

רון: "אבל אבא, זה לא יקרה..."

בנצור: "חייבת להיות פניה אל הנוער בתור נוער – להרחיב את מרחב ההתכססות ליוצאי צבא. לתת להם אפשרות לשיכון – זה צריך להיות עיסוקה של הצמרת הפוליטית, חלק ממצע הבחירות של המפלגות. ממה

(המשך בעמוד הבא)

מספרים עלומים

מספרים של היורדים שנוי במחלוקת מאז ומעולם. על היעדר הסטטיסטיקה של היורדים היא נושא לא ברור עד סופו ולכן לא אמין. הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה טוענת כי מאז 1948 ירדו מהארץ כ־350 אלף תושבים, כאן. לדעת שחיים כאן כחצי מליון לוס־שבע, משרד העבודה מדבר על 480 אלף ישראלים. מדברים על 760 אלף. באזור לוס אנג'לס, כן עוסקת הכתבה, יש העוקבים במספר של למעלה מ־200 אלף יורדים. הקונכ"ל מדבר על למעלה מ־100 אלף, ועל קילוח בלתי פוסק של יורדים נוספים. ■

בראש דאגותינו

אז מה כתבת עוד רשימה על היורדים. ומה חידשת כאן. עוברתית – כמעט מאומה. ריגשית – אף פעם לא היית כה פסימית ביחס לפתרון הבעיה. היית ליבראלית ואמרת: לחיות בארץ זו זכות ולא חובה וכן הלאה. עכשיו את יודעת – הבעיה תלך ותחריף כל עוד אין היא בראש דאגותינו.

אומרים שהפתרון הוא למנוע את הירידה על ידי יצירת אוירה ותנאי חיים שבאלה בישראל אשר לא יעודדו באנשים חשק לעזוב אותה. שמענו לחוש מדבר על זה שנים. עכשיו גם ח"כ אברהם בורג. אבל קילוח היורדים אינו נעשה רק יותר. אוגדה בלוס אנג'לס – אוגדה בניו יורק. 6% מבני הקיבוצים, חבר'ה, אחד, אחד ירדו. ואנחנו הולכים ומתרגלים למחשבה שהיורדים הם חברים שלנו שגרים בחו"ל, ויש בינינו חילופי אקטים של ידידות.

אין בכוחנו להחזירם כל עוד ההנהגה – איזו מלה מרוממת מעם – לא תתייחס לבעיה במלוא הרצינות והכבוד הראויים ותקציב לה את המשאבים הדרושים. אם ח"כ עוזיעו פונה אל הקונכ"לים בארה"ב ומבקש מהם להתרים את היורדים לפעולות סיוע למניעת ירידה מן הארץ – זה משהו הגורם ליותר מוקיפת גבות. אם לכך אין לנו משאבים כאשר הכתובת על הקיר כבר כתובה באותיות זרחן – אז אין כאן עם מי להתחיל לדבר. ■

ת. א.

(המשך מן העמוד הקודם)

אני חושש שהירידה תהפוך לתנועה המונית, כי הבושה כבר אבדה. להיפך: יש בארץ סוג של עתונות שהפכה את הספריות היורדות בלוס אנג'לס לגיבורות לאומיות. מדוע אין אף עתון השולח לכאן מישהו שיתאר את מצוקת הפיירפקס..."

רון: "אנשים חיים פה בזבל, מגיעים לישראל ומספרים על עצמם אגדות ואתם בתל־אביב החיה כמו גזניה, מקבלים אותם בתגיגות..."

בנצור: "כאשר אני רואה פה את הכמויות של הישראליים שאני מעריך אותם בלמעלה ממאה אלף – אני מרגיש כאילו המדינה מאבדת את עצמה לדעת מבלי דעת. ואני לא רוצה להוכיח את היורדים השכם והערב אלא להמשיך לקיים אתם דיאלוג של שקילת האופציה לחזרה ארצה ו/או לחילופין הקניית חינוך יהודי ציוני. אנו שוקלים אפשרות לפתיחת בית ספר ישראלי".

רון: "אתה, אבא, עם התקוות שלך ביחס לילדי היורדים, אמרתי לך שהסיפור אתם נגמר..."

בנצור: "אסור לעשות הכללה עם היורדים. ישנם כאלה שאף על פי שהם כאן לכם כבר עליהם והם עושים, לפחות, מאמצים ל"פצות" את המדינה בכל מיני דרכים כדי להקהות את עוקץ שהותם כאן. לעומת יורד מן הסוג הזה – ישנו היורד שמתוך תסביכיו הוא מתנכר ומנסה להשפיע על האחרים לא לחזור לישראל. שועלים קטנים מחבלים בכרמים".

רון: "הקבוצה הזו ממש מלגלגת על הארץ. ואלה דווקא לא מתנתקים מקריאת עתון היורדים, "ישראל שלנו" והם מגיעים לבקר בארץ על תקן גיבורים. רוכבים על גלי הצלחות לא קיימות".

חיים על הזכרונות

בנצור: "וישנם היורדים שניסו להשתלב בקהילה היהודית. ואז, לאחר שהם חשבו שאני מקנה להם לגיטימציה, אמרתי להם: לא נאפשר לכם לבצע כאן ציונות במהופך. פנינו לפדרציה ואמרנו: דברו איתם על שיבה ארצה, דברו איתם על מתן חינוך יהודי לילדים, בקשו מהם תרומה לפרוייקטים ציוניים. ומה את חושבת קרה אז? כולם נעלמים. היורדים הללו פשוט רצו אינטגרציה פורמלית אבל לא רצו לשאת בעול. וכך הם ממשיכים לחיות בגטו שלהם".

השיחה המשולשת על קנקן קפה במטבח דירת הקונכ"ל – נקטעת רק בשל הבטחתי לצאת ולהתארח בארוחת ערב בבית יורדים מכרים, המרבים לבקר בארץ. הסעודה מוגשת שם לעשרה איש על ידי הצוות הקבוע בבית: שלוש פיליפיניות. הבית טובל בעושר מסוווה ושקט והבעלים מעורים יפה בכל מה שקורה בישראל, יותר ממה שישראלי מצוי אחר מעורה בו. מה שמוסיף על המבוכה (שלנו).

הדברים נכתבים עתה בארץ במין תחושת נכאים שמעבר לכאב שתקף אותנו שם. לאחר מפגשים עם היורדים, התבוננות ב"מאסות" הגדולות, שיחות קטנות בנווה המטופח שלהם – היה לי ברור: היורדים הללו, האיכותיים, הם שלנו וישארו שלנו, הם עדיין חיים על מנת ברזל שהביאו עמם מן הארץ. על הזכרונות. על הקשרים עם המשפחה והחברים. אבל, כמה מהם ישובו אלינו באם לא יתבצע טיפול שורש כמצב?

הדור הבא של היורדים יהיה ברובו דור של "אמריקאים ממוצא ישראלי". להם אולי יהיו כבר חברים אמריקאים. והדור השלישי? הם ילכו לנו לאיבוד מבחינה ישראלית. שלא לדבר על סכנת התבוללות ונישואי תערובת.

מכר ישראלי אומר: כמה שאשתי מאושרת? הבת שלנו יוצאת קבוע עם בחור ישראלי! אולי הייתי מצליח לשכנע את אשתי לחזור לארץ – אילו היה זה אחרת. עכשיו לא תזיז אותה מכאן.

■ ככר ה' באייר 44, ת"א ■ רח' רמב"ן 8, ירושלים ■ רח' חיים 6, חיפה
■ רח' סוקולוב 80, רמת־השרון ■ רח' הבנים 15 הוד השרון ■ מרכז שלום, אילת
■ רח' אחוזה 153, רעננה ■ רח' אחד העם 28, רחובות

משמאל לימין: ד"ר ז'אן־פרנסואה אול וד"ר ז'אן־בפטיסט טיבו, מפתחי הרובוט התלת־מימדי.

סימון נקודת הייחוס על ראשו המגולח של פציינט בעזרת הכנס החרש.

גידולים בשלושה מימדים (אצל שני פציינטים שונים).

רובוטיקה תלת־מימדית

הטכניקות המשוכללות של הרפואה המודרנית כבר מזמן מאפשרות לרופאים ולמנתחים למקם בדיוק מירבי את מה שהם מכנים, ב"עדינותם" הידועה, "הפרעות במטבוליזם" – כמו למשל גידולים ממאירים או שפירים, שטפי־דם, קרעים, שברים ושאר חוליים.

אבל עד כה, כשהיה מדובר בניתוחים או במתן טיפולים כימותיראפיים, היו המנתחים או המטפלים חייבים להסתפק בצילומים דו־מימדיים של המקום עליו עליהם "לעבוד".

ובכן – לא עוד. שני רופאים צרפתים, ד"ר ז'אן־פרנסואה אול וד"ר ז'אן־בפטיסט טיבו, פיתחו רובוט־מנתח הפועל לפי הנחיות, שהוא מקבל מסורק (סקאנר) תלת־מימדי. מדובר במערכת אינטראקטיווית המשלבת מצלמות משוכללות, מיקרו־מחשב חכם ורובוט־מנתח, והיא ממקמת בדיוק מירבי וב"זמן אמיתי" את הנקודה אליה צריך להחדיר את סכין המנתחים, לכוון את קרן הלייזר או את הקרינה

שרות גאמא

קטלוג צבעוני חינם
לכ'
ספריות אינטרסיסטם
ת"א, רח' בן־יהודה 97. מיקוד 63401
שם:
כתובת:
מיקוד:

לבוש תחתון בעל חשיבות עליונה

אופנה תחתונה – המקום בו מתחילה הנשיות האמיתית

לאחרונה חודרת גם לארץ המודעות לחשיבותו של הבגד התחתון. יותר ויותר נשים אינן מסתפקות בלבוש פשוט וחד גוני אלא מחפשות אביזרים שיהיו נוחים ונעימים למגע (אחרי הכל, זהו הלבוש הקרוב ביותר לגוף). עם זאת, אין הבגד משמש רק לפונקציה פרקטית: האספקט האסתטי של הלבוש התחתון מקבל חשיבות ראשונה במעלה, עליו להיות יפה, אלגנטי ואופנתי.

המודעות הביאה עימה פריחה בשוק האופנה התחתונה. נפתחו חנויות רבות המשווקות רק אופנה זו ומציעות מגוון רחב המבחר, איכות המוצר וגזרתו אינם נופלים מיתר שווקי העולם.

המסר המועבר מכך לאשה הישראלית של שנות ה-80 הוא חד משמעי: הנשיות, הנוחות והאופנה מתחילים כבר בבגד התחתון.

הקו של השנה באופנה התחתונה

תמונה כמו של סקרלט אוהרה, ב"חלף עם הרוח" המתענה להדק את מחוכה, לא נראה היום. האשה של שנות ה-80 צריכה להראות טבעית, להרגיש נח ועם זאת על לבושה התחתון להיות קלאסי ויפה.

הקו הטבעי, דחק את מקומם של בדי הלייקרה והבדים הסינטטיים השונים לטובת הכותנה. גזרות חדשות המשתמשות בפטנציאל של בבד זה ליצירת קו פשוט, אך מחמיא לגוף ממלאות את החנויות. עדיין, החיתוך הגבוה של התחתון תפוס מקום נכבד, אך את החוטים הדקים שחיברו בין החזית לאחור, החליף גומי רחב של כ-2 ס"מ, העוקף את המתניים ותורם אף הוא לסגנון הטבעי והנוח. (לחוטים או לגומי הדק היתה נטיה לחתוך את העור). יתרונו של בד זה בנעימות מגעו, הוא עשוי מחומרים עדינים יותר. ישנן נשים שרגישות במיוחד לבדים סינטטיים ועבורן היווה החידוש פתרון משמעותי.

הצבעים של השנה הם גווני הפסטל השונים: ורדרד, תכלת, ירקרק בהיר, סגלגל וכו' וכמובן הלבן והשחור הקלאסיים. הפסטל נותן נופך של רכות ונשיות לבגד. צבעים "חזקים" יותר מועדים היום, לרב, ללבוש התחתון בקו נועז במיוחד.

במדפים של חנויות האופנה התחתונה מתפנה השנה מקום נכבד ל"סטים". הביקוש הגדול לסטים כיום נובע לא רק מחיקוי הקו האירופאי אלא גם מהעליה במודעות לצורך במראה אחיד ותואם של שני פרטי לבוש אלו שולטת בעיקר בקרב האופנה הצעירה, המגמה לקו חזיות חדש, המשלב את החזיה עם הגופיה ומתאים בעיקר לנשים בעלות היקף חזה קטן עד בינוני. החזיה נראית כעין גופיה "חתוכה" והדוקה. דגם חדש זה, הוא משמצרים העוקבים אחרי "הקו הטבעי".

למרות מרכזיות המראה הפשוט, עדיין קיים מקום נכבד למלמלות השונות המקשטות את הביגוד התחתון ולדגמים מיוחדים ושרים בבד הסינטטי. גם כאן שולטת שכיחותם של הסטים. הסגרה, שהאופנה מאפשרת את הסוגים השונים של לבני הנשים נותנת פתח לגוון, לשנוי תדמית ולהתאמת הבגד לסגנון האיש ולארוע.

השוק הישראלי מול השוק הארופאי

השוק הישראלי עוקב אחרי המתרחש בשווקי אירופה. הבגוד המופץ כיום בחנויות האופנה אינו נופל מהדגמים שניתן למצוא ברחבי אירופה. יצרנים בארץ, ולארוע.

השוק הישראלי מול השוק הארופאי

השוק הישראלי עוקב אחרי המתרחש בשווקי אירופה. הבגוד המופץ כיום בחנויות האופנה אינו נופל מהדגמים שניתן למצוא ברחבי אירופה. יצרנים בארץ, מצליחים לייצא ולהשתלב בשווקים זרים. השונות העיקרית מקורה בקונים. בארץ קיימת פחות מודעות לחשיבות של בגוד תחתון, אכן כאמור מגמה זו הולכת ומשתנה. פחות נשים קונות "חבילות" של לבנים זולים ופשוטים בכלבויים גדולים בשווקים וכו'. בעיקר בקרב

הצעירות ניתן לראות התקדמות לכוון של בחירה קפדנית של הבגד התחתון (גם אם אילו אריזות של מס' פריטים – נדרשים איכות ויופי) ונכונות להשקיע יותר מאמצים בחיפוש ובעיקר יותר משאבים כלכליים כדי לזכות במוצר טוב.
בחנויות השונות ניתן למצוא ייבוא – המביא לנו מחו"ל את האופנה האחרונה. אך לא נופלים מהם הדגמים המיוצרים בארץ שבחלקם מותאמים לצרכיה ודרישותיה הספציפיות של האשה הישראלית ובחלקם עוקבים ולעיתים אף משפרים את הקו הארופאי.
החם בארץ, בחודשי הקיץ מביא לעליה נכרת בדרישה לביגוד תחתון – עושים יותר מקלחות מחליפים יותר בגדי ים ובמקביל נדרשת יותר בגדים תחתונים, בחודשים אילו חשובה האופנה התחתונה במיוחד היות והבגדים מתקצרים, ולעיתים קצת שקופים – ואי אפשר להסתתר מאחורי הסוודרים והמכנסיים הארוכים מבדים כבדים ואטומים, הנפוצים בחורף.

ההבדל המרכזי בין השוק הישראלי לארופאי, לדברי אחד היצרנים, הוא שמה שנכנס לשוק הארופאי בפברואר מתקבל כאן רק בסביבות מאי. השנה למשל, דגמי הכותנה בתצוגות אופנה מרכזיות בתערוכות פריס הופיעו כאן חדש מאוחר יותר.
השנוי בדרישה בשוק הישראלי מראה את אותותיו בהופעתן של חנויות חדשות רבות לאופנה תחתונה. באזור ת"א בלבד – נפתחו בחדשים האחרונים מספר חנויות אופנה שרב סחורתן לבני נשים, מתנות, חלוקים וכד'.

חגורות בטן

חגורות הבטן ממלאות תפקידים שונים. הן עוזרות לחזוק בטן רפויה אחרי לידה, או דיאטה. חגורות מסוג אחר מיועדות להצמדת שוקיים או הצמדת החלק האחורי של הגוף.
החגורות הישנות מתבדים הכבדים מפנות מקומן לבדים רעננים, מבדים קלים המתאימים לקיץ, בשלל צבעים ובמבחר גזרות. פופולרי במיוחד – חגורות בטן השומרות על שטוחי הגוף ואינן בולטות מלובשים מכנסיים.
וכיו, הויו את החגורות המסיביות והכבדות לפינת הארון את מקומן תופסים בדים קלים יותר מליקרה דקה מאוד ועד לסטן עכה ו'קארד. אומנן, תפקידיה של החגורה והבד בו משתמשים אינם מאפשרים את מגוון האפשרויות הפתוחות בייצור לבני נשים אחרים, אך עם זאת, יש מספיק מרחב למקוריות ולעיצובים אסתטיים; לבדים מעוצבים מיוחדים ולשלל דגמים.
וקו בחגורות הבטן, בדר"כ יותר שמרני מהמקובל. ביתר האופנה התחתונה. גם כאן, יש נטיה להתאמת החגורה לצבע החזיה, התחתון וכד'.
בחנויות ניתן למצוא סוגים שונים של חגורות בטן, החל מחגורות שמצמירות את הבטן וחשובות מאד לנשים לאחר דייאטה תזונית או לכל מי שבטנה רפויה, וכן חגורות להצמדת שוקיים (חגורה עם רגל) אחוריים וכו'.
ישנן חגורות בדרגות שונות של הצמדה, בהתאם לצרכי הלקוחה. את חגורות ההריון מאפיינת תמיכה בבטן התחתונה. בחגורה גמיש שתומך בבטן מלמטה.

להיט חדש הוא החגורות המתאימות ללובשות מכנסיים. ניתן ללבוש מכנס הדוק מבלי שתחשף גזרת הבטן שמתחתם וללא עוות של גזרת הגוף. לא ניתן לפסוח כמובן גם על מקומה של החגורה עם הבירויות המתאימה ללובשות גרביונים. משווקים שונים טוענים, שהשכיחות הגדולה לחגורת בטן קיימתדווקא בקרב הנשים הדתיות, אך גם בשוק החילוני החלה לאחרונה לגבור המודעות. שנוי מסויים בפתיחות הנשים לחשיבות החגורה ולדגמיה

דגמים מיוחדים – תמיד באופנה

למרות שכיחותה של הכותנה, באופנת השנה יש מקום חשוב ומכובד לדגמים הסינטטיים וההצי־סינטטיים המיוחדים. הדגם הפשוט והטבעי בא כנר־סף, ולא במקום המלמלות הנ־שיות שאפיינו מאז ומתמיד את מראה הלבוש התחתון האלגנ־טי.
שים השמות דגש על לבושן התחתון, עם העליה במועדות לחשיבות בגוד זה, עלתה גם הדרישה לדגמים אילו. הגזרות הללו מאפשרות לכל אשה יש־ראלית לגוון את מלתחתה התחתונה.

בגד תחתון – מתנה אינטימית ויפה

בעבר, היתה האשה הולכת בגפה למדור פנימי של כלבו וקונה את ביגורה התחתון. היום, החנויות מציגות את הדגמים השונים בחלונות הראווה. וניתן לראות בחנויות עצמן לא רק נשים הקונות לעצמן אלא גם לחברות כמתנה, או שכיחים יותר גברים הקונים סט או בגד תחתון כמתנה אישית ואינטימית.

ADI AVIV
חברתנו מייצרת הלבשה תחתונה אלגנטית ונוחה כמיטב האופנה בעולם, המתאימה לך לכל ארוע.
יותר משמלה... יותר מתכשיט. קרוב לגופך לבני היוקרה של אדי אביב.
להשיג בחנויות המובחרות בכל הארץ.
מפעל: מרכז ספיר א', גבעת שאול ירושלים.
הזמנות: 02-525201

בנות פסיה
• מחוכים וחזיות
• לבני נשים
• התאמה אישית
רחוב המלך ג'ורג' 31, תל־אביב מול אוטובוסים: 48, 24, 25, 18, 61,
טלפון 284667

Rami Sport
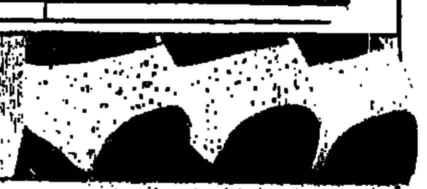
לבני נשים
לכל אשה
בכל סגנון

תחתונים
לילדות
מבחר דגמים
בשלל צבעים

תחתונים
לילדים
נוחים
ונעימים
Rami Sport
להשיג בכל החנויות המובחרות
שיווק והפצה: רמי טקסטיל בע"מ
אזור התעשיה קרית־גת • טלפון: 051-884991

סילבר רוז בע"מ
פינסקר 61, תל־אביב,
טל' 283362

יבוא גרביים
אופנתיים +
תחתונים
מיוחדים +
לכל
המשפחה!
בגדי גוף
מתחרה +
ארנקי אי...
ורחצה
איכותיים
מידע.
אפשר לקבל
בחנות היבואן
(שמש בן ציון)
"אילנית"
ברח' עמק ברכה 25
נחלת יצחק ת"א
ליד שופרסל
(אוטובוסים 63, 53).
טלפונים: 9643198 / 03-316550

את יכולה
להיות מושכת
ונשית יותר
בלבני susa
ו־Triolet
ממיטב תוצרת אירופה
יבוא ושיווק:
CHERRY CHERRY
מתמחים גם במחוכים ולבני נשים לנשים מלאות
כתובת: רח' ינאי 3, ירושלים, טל. 714420 / 02-231717

אל תיקני
לפני שתמדדי את
חזיות בודי פורם.
חזיות ייחוד מס' 1
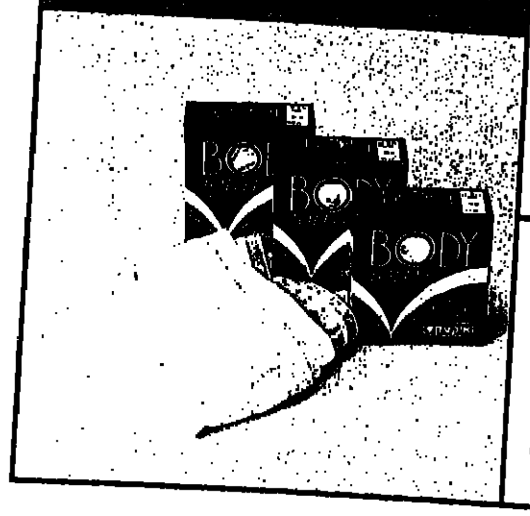
BODY form
חזית כותנה
שיא
קו האופנה
ייצור ושיווק חזיות, תחתונים, חגורות בטן, מחוכים ולבני נשים.
כתובת:
רחוב השוק 31 תל־אביב
טלפונים:
(03) 826353 ,839911 ,825867
ת.ד. 5154

הפקה:
שדר פרסומים — מוספים מיוחדים במעריב,
רח' חס 18, תל־אביב, טל' 8-7-5103106
דוגמניות: סוכנות אלן לדוגמנות
עצוב שיער: מקס

צרכנות נבונה

גישה אחרת לעיצוב פני הדירה

נני הזוג איבט ויורי ליטווק עוסקים באדריכלות ועיצוב פנים, עם גישה חדשנית. לפי תפיסתם, ההצלחה בעיסוקם נמדדת ביכולת להכנס לראשו של הלקוח ולהבין היטב את רצונותיו. "לשפץ ולעצב בית, פירושו ליצור איכות חייבם וזוהי בהחלט משימה נכבדה לעוסקים בכך". מי שרוצה לראות איך עושים את זה, צריך לפנות ל"ליטאל". משרדם ברחובות. מבחינתם אינכם צריכים לעבור דירה. גם מבית ישן הם כבר יעשו לכם ארמון.

מאת יואב עופר

להיות מעצב פנים מצליח פירושו, לדעת לחדור למחשבותיהם ולרצונותיהם של בעלי דירה, המבקשים לשנות אותה, לשפץ אותה, לעשות ממנה משהו עוד יותר נוח ונעים למגורים. מעצב פנים, האמון על עיסוקו, תמיד יחפש איך לחיטיב עם בית הלקוח שלו. בעניין הזה, דרושים, ללא ספק, מומחיות וידע רב. למשל, כיצד לנצל ניצול מירבי כל חדר בדירה, כל פינה וכל זוית של קיר, או איך ליצור תאורה מתאימה שתשרה אוירה נינוחה ואינטימית ועוד אלף ואחד דברים אחרים בדירה, שאנחנו לא תמיד יודעים איך להפוך אותם לחלק בלתי נפרד מכיף המגורים.

בני הזוג איבט ויורי ליטווק, בעלי "ליטאל" מרחובות, עוסקים בכל הנושאים המורכבים האלה מאז עלו מברית־המועצות, לפני כ־11 שנה. יורי ליטווק הוא מהנדס בנין במקצועו וקבלן רשום בארגון הקבלנים. רעייתו, איבט, היא מעצבת פנים מנוסה מאד, ושניהם ביחד הביאו איתם מטען עצום של ידע בתכנון ושיפוץ פנים הדירה. ביחד הם מנהלים, כאמור, את "ליטאל", משרד העוסק באדריכלות ועיצוב פנים והם עושים זאת, מסתבר, בהצלחה מרובה. למעשה, הם נותנים כיום את הפתרון הטוב ביותר בנושא הזה. במיוחד לאלה שהתייאשו, מכל מיני סיבות, ממעבר דירה ונוסחת הפשרה שלהם היא שיפוץ הבית הקיים.

15 שנות נסיונם של איבט ויורי הביאו אותם למסקנה, שכדי לרצות את הלקוח המחפש שינוי לביתו, צריך קודם־כל לרכז את כל העבודה תחת קורת גג אחת. הוות אומר, אסור לתת ללקוח לתתרוצץ בין בעלי המקצוע השונים, לשמוע מחירים לא־אחידים (בלשון המעטה) ובסופו של דבר, בהרבה מקרים, ליפול בפח, או לפחות למרוט את העצבים. לכן, כל מי שפונה ל"ליטאל", מוצע לו, פרט לייעוץ והתכנון הראשוני, גם כל הביצוע, מאל"ף ועד ת"ו. זת אומר עבודות נגרות, ריצוף, חשמל, חלונות, דלתות ואפילו קונסטרוקציות.

החיכרות עם "ליטאל" מתחילה, כאמור, בייעוץ התחלתי, שהתשלום עבורו סימלי ונכלל במחיר הביצוע אם הלקוח מחליט להמשיך. בשלב הזה משתתף הלקוח בכל התכנון ואנשי "ליטאל" משתדלים "להכנס לראשו". הדגש מושם על ניצול מירבי של כל מקום, עם רווחה מכסימלית לכל חדר. העיצוב של "ליטאל" חדשני ומקורי, תוך שימוש בחמרים לא סטנדרטיים, כאשר על הביצוע מופקדים מהנדסים ובעלי מקצוע אמינים ביותר. צוות האדריכלים משתדל למצוא לכל דירה פתרונות בלתי שיגרתיים, כמו "הרחבתי" הדירה או "הקטנה" של סלון גדול מדי ללא כל בניה נוספת. אם לאחר השיפוץ הכולל החליט הלקוח על החלפת הריהוט, צוות הנגרים של "ליטאל" יכין חדרי שינה, חדרי ילדים, מטבח, סלון, קמינים, בארים ופינות אוכל, לפי טעמו האישי של הלקוח. הצוות של "ליטאל" דואג לכל פרט עד לביצוע הסופי, וזה כולל אפילו עזרה בבחירת שטיחים מתאימים, קניית וילונות ותליית תמונות.

ב"ליטאל" משתמשים בשיטות חדשניות ומהפכניות בעיצוב הצמחיה בדירה. הצמחים, בשיטה הידרופונית, אינם מוספים לדירה בתום השיפוץ, אלא מהוים חלק בלתי נפרד מהתכנון והם מוסיפים תחושה אקזוטית לדירה.

אם החלטתם לעצב מחדש את דירתכם ברמה גבוהה במיוחד, או לקנות בית ישן ולשפצו, טוב תעשו כאשר תפנו ל"ליטאל". כאן תקבלו תכנית מתאימה לדרישותיכם ולכיסכם, עם ביצוע בטיב מעולה ובנוחות.

"ליטאל" אדריכלות ועיצוב פנים,
רח' ויצמן 8, רחובות, ☎ 08-472496.

נאות הככר · לגלות עולם נסתר

טיולי קיץ · סתיו
לגלות עולם נסתר עם מדריכי נאות הככר

מזרח אירופה איטליה והבלקן סקנדינביה
* הונגריה יוגוסלביה אוסטריה – 8, 14, 17, 23 ימים
* יוגוסלביה איטליה – 18 יום.
* פולין והונגריה – 15 יום
* יוון – 15 יום
* סקנדינביה – 16 יום

תורכיה למערב ומזרח אסיה הקטנה
* סביב אנטוליה – 18 יום * מערב תורכיה – 22 יום
* מזרח תורכיה – 19 יום
* תורכיה בכיף – 15 יום
* חגיגה בתורכית – 10 יום
* תורכיה בחיק הטבע – 18 יום

ספרד פורטוגל צרפת
* ספרד פורטוגל והפירנאים – 20, 15 יום
* חצי האי האיברי – 23, 22 יום
* ספרד לחובבי אומנות – 17 יום
* צרפת ספרד ואנדורה – 19 יום

המזרח הכי רחוק
* יפן, טיואן, הונג קונג, פיליפינים, תאילנד, סינגפור, נפאל והודו – הטיול המקיף 30 – 39 יום.
* הודו, נפאל, בורמה, תאילנד, אוסטרליה, ניו זילנד ואיי הפסיפיק – טיולי דגש מיוחדים.

יבשת אמריקה מקנדה ועד ארץ האש
* מקסיקו גואטמלה והים הקריבי – 23 יום.
* ארצות הברית וקנדה – 33 יום.
* דרום אמריקה – 35, 31, 21 יום.

אפריקה יבשת מתעוררת
* ספארי לודג'ים בקניה – 16, 9 ימים
* ספארי קמפינג בקניה – 23 יום
* דרום אפריקה – 22, 14, 13 יום

הרצאות בליווי שקופיות במוצ"ש 9.7.88, בשעה 20.00 בבית ציוני אמריקה, בת"א: סקנדינביה, מרצה גיורא לוין. בשעה 21.00, דמויות ומנהיגים במזרח הרחוק. מרצה חיים שוסטר
הכניסה חופשית – הקהל מוזמן

משרדי נאות הככר: ירושלים: קרן היסוד 36 טל. 02-636494, תל־אביב: הירקון 252 טל. 03-5463111, חיפה: הרצל 57 טל. 04-672605 ואצל סוכן הנסיעות שלך

St Michael
MARKS & SPENCER

סדרת טיפוח חדשה לגוף ולשיער של מרקס אנד ספנסר
טובה כמו שהיא נראית

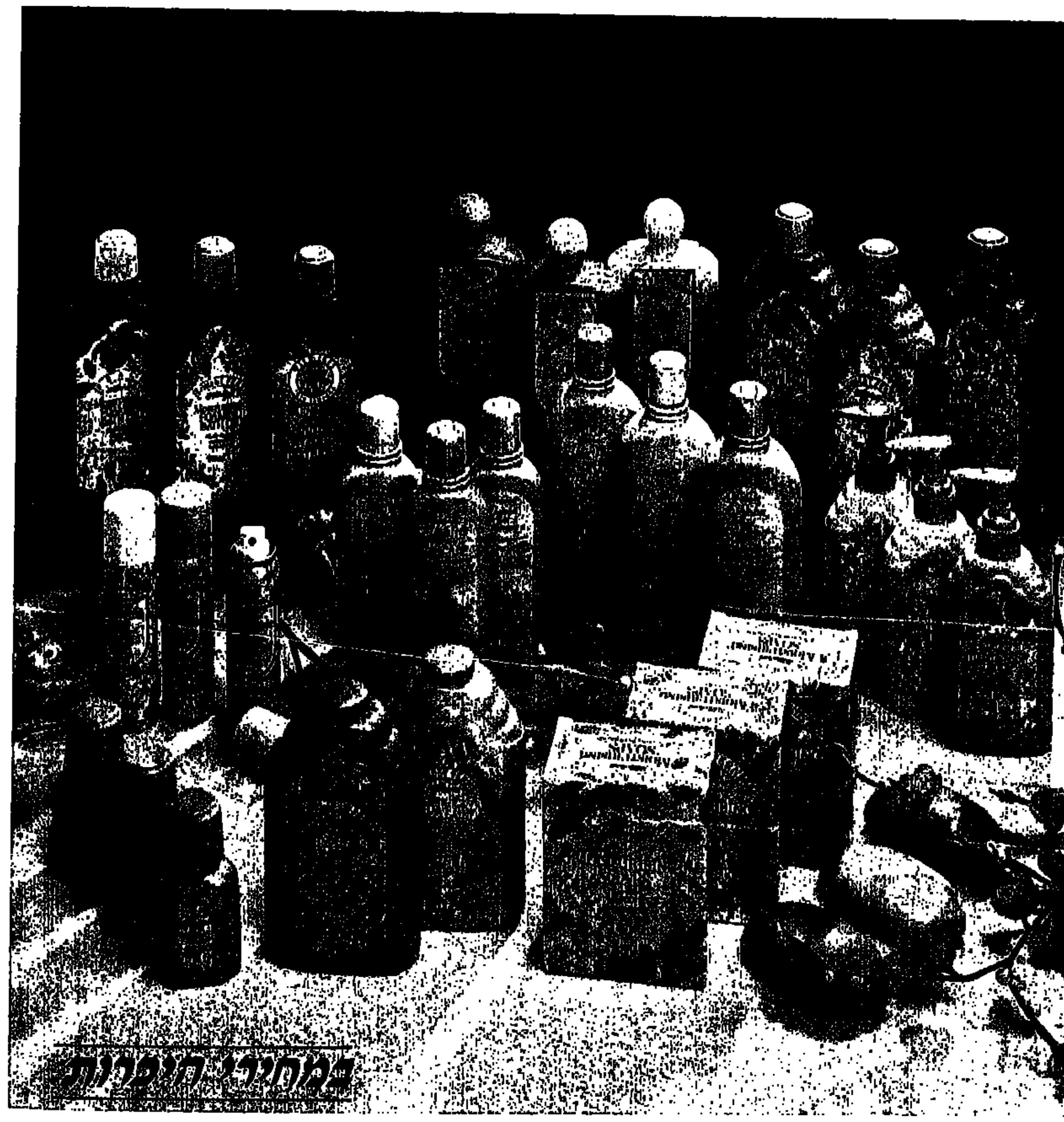

אנו גאים להגיש לך סדרת טיפוח חדשה באיכות מעולה של מרקס אנד ספנסר:

שמן וקצף אמבטיה, סבונים, קרם גוף וידיים, המכילים שמני לנולין וגליצרין המעדנים ושומרים על עורך

ומוצרי שיער: שמפו וקונדישיונר המבוססים על מרכיבים טבעיים - קמומיל, אלו-וורה וחוחובה.

בלעדי ברשת המשביר לצרכן ובחנות "סנט מייקל" בקניון איילון.

פרסום הרשת

רפי יעקובי,
פסיכולוג

ביס׳לידידות

להתכונן למוות

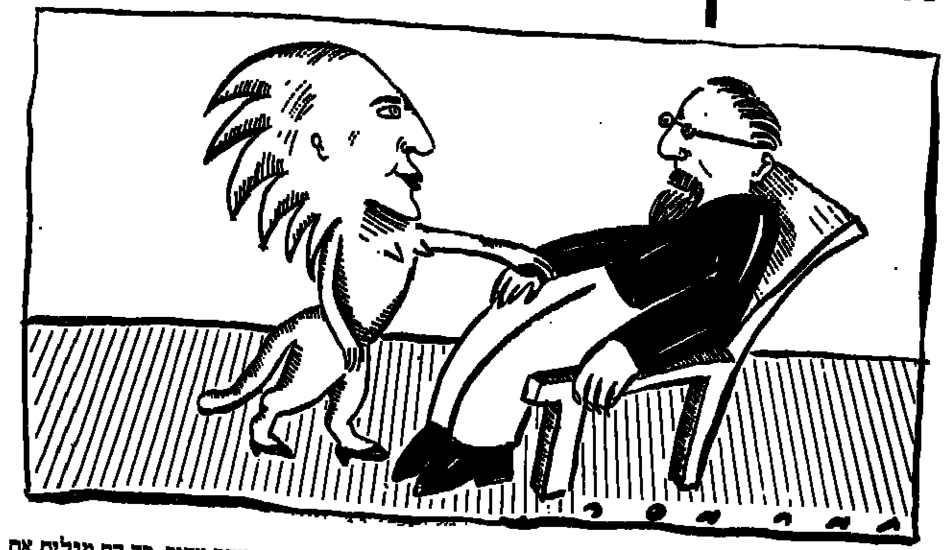

לשרה ואברהם מגבעת אולגה, לוורה ומתיתיהו מתל־אביב.

נעסוק מעט במחלות ובמוות. בני־זוג, כמו כל שאר היצורים החיים מגיעים לפרק הסופי. שני חברים ותיקים מוצאים עצמם, האחד פוסע אל מותו והשני מלווה אותו בדרכו האחרונה. ואם השימוש במילה סופי מכביד על מי מכם, אוי נתפשר ונעסוק לכל הפחות, בפרק הסיום את הקרנציה הנוכחית, על פני כדור הארץ. מעט כל מה שנאמר בנושא רווי מיתוסים, חלקיקי פחדים ודעות קדומות, המגינים על הנושא כמו על יער מסתור. ונמצא שכל נסיון לחדור מעט לשטח טאבו זה, מעיס אותנו מיד לשדה מוקשים ומהמורות לרוב.

ולמרות זאת, אני משוכנע כי כדאי להעיז וללמוד לפגוש את הבלתי נמנע. כי כמו בתחומים רבים אחרים, מי שמרחיק, מגיע למפגש דל בכלים. וכשהוא נוגע לבסוף בעמוד החשמל הצפוי בהחלט, שתמיד ניצב במקומו הקבוע, הוא מתנהג כמו מופתע בהלם. נכון שיש גם הפתעות בלתי צפויות, כמו תאונות מחרידות. אך לרוב זהו בן לוויה תמידי וצפוי בהחלט. רק שבתוכנו מצוי מנגנון המרחיק מאיתנו מידע זה. הרחקה שכאמור גורמת לכך שהתייחסותנו לפרק זה של החיים מגושמת ודלה.

רבים אפילו לא יכולים לפגוש כאדם זקן. הם כאילו מתבוננים בראי, מוצאים בו את חריצי הזמן הבלתי נמנעים. כאילו שאם נכסה את המראות נצליח להקפיא את תמונת דוריאן גריי שלנו ואת עלומינו לנצח. כאילו שהיינו מבקשים שהמוות יקח אותנו בחטף, בטרם עת. כאילו תופעת הזיקנה ותוחלת החיים הארוכה יותר, מכבידה עלינו. מעמיסה מידע שאנו חפצים לסלק מעל פנינו.

הניכור החברתי לזקנים נובע אף הוא, כפי הנראה, משלקח הזיקנה החושף את ערוות חולשתינו. ואין זה משום שהזקנים הינם נטל חסר אונים על צוואר הצעירים הבריאים. חוסר האונים בתינוקות למשל, דווקא מעורר אותנו, מהווה הזדמנות לביטוי יכולתנו. אלא שבמקום, חוסר האונים צמוד לרעננות הנבט. ואילו בזקן אנו מריחים את ריח האדמה הקוראת לנו. ואנו הודפים ונמלטים כמו שפנים ולא מבחינים בהזדמנות שהם מהווים לביטוי יכולתנו. גם אין זה משום שאין הם אסתטיים. עץ זית עתיק נאה לנו, בית עתיק אף הוא נאה לנו. איש עתיק, משום מה, לא נאה לנו. ובעצם לא קל לנו, כי לא למדנו לפגוש את הבלתי נמנע.

וזה לא כל כך פשוט. גם עם הלמידה יש לנו בעיה. ישנן תרבויות שדווקא מחנכות למוות. מפריזות בכך ומרגילות את הצעירים לנוכחות המוות ומטפחות מיתוסים סביבו עד כי הם עוברים לקצה השני. והם מזלזלים בחיים ונראים כמעט להוטים למוות. יחידות המתאבדים ולוחמים ללא־דת, הם קורבנות הלימוד המופרז הזה. אותם יוצרים שולחים ועוסקים בהם באופן שאולי מכשיר אותם למות, אך מעוות את טעם החיים שלהם. כמו מי שמשקיעים מאמצים בלתי נדלים להשיר משואה אטומית, וכך הם אמנם לא נכחדים מאטום, אך מחמיצים את החיים. זוהי קריקטורה של לימוד.

בין ההכחשה הטוטאלית לבין התעסקות מודגשת בקצרת, כל אחד אמור למצוא את המינון ההולם אותו בנסיבות חייו החברתיים. כאשר בכל מקרה, המיקוד והריכוז של מיטב ההשקעה הוא במה ששייך לחיים. ולחיים יש גבולות. ליכולת יש גבול ולזהות יש גבול. צריך ללמוד את הגבולות הללו כחלק מתפיסת המציאות התקינה. אינך יכול לבקר בכל המקומות על פני כדור הארץ. אינך יכול לקרוא את כל הספרים, לשכב עם כל הנשים.

> כולתנו כצעירים שונה מיכולתנו כבוגרים. ידיעת מגבלותינו מצמצמת את הבזבוז וההחמצה ומעשירה את הסיפוק.

הגבולות ניידים. יכולתך כצעיר שונה מיכולתך כבוגר. יכולת אחת תופחת וגדלה, אחרת מצטמצמת בהדרגה. ידיעת מגבלותינו מעשירה ומשבחת את יכולת הריכוז והניפוי. את האבחנה בין עיקר וטפל. מצמצמת את הבזבוז וההחמצה ומעשירה את ההתבטאות והסיפוק. כל עוד אנו נוטלים את פלח החיים ההולם את יכולתנו ומתבטאים בו, אנו מסופקים ולא מוטרדים מכל הגירויים שהינם מעבר להישג יכולתנו. מי שסובל ממה שהוא אינו יכול להשיג, הורס בעצם באופן מגושם את ההזדמנות למה שהוא כן מסוגל. מי שמתבטא, לא סובל ממגבלותיו.

ניתוח קטן

המוות הינו גבול החיים וכך מי שלמד לחיות ובנוסף למד לקבל את גבולותיו, לא מוטרד יותר על המידה מעוברת קיומה של המגבלה הסופית.

אתה הולך בדרכך האחרונה. הלכת לניתוח קטן וכמו הלכו התגלה הסרטן, בשלב שכבר אין טעם לנתח. מהו מרחב ההזדמנות המצוי בגופו של ההולך למות? יש היודעים להפוך את שנת חייהם האחרונה לטובה יותר מכל קודמותיה. יש מה ללמוד מהם. הם מנפים בכברה חכמה וחכה את כל המבחר ומצמצמים אותו בקפדנות רבה. מסדירים את עולמם ומשאירים אחריהם 'שולחן נקי', מתוך ראיית נולד מפוכחת. מורישים את מיטבם לבאים אחריהם וממצים היטב את המפגש עם ילדיהם.

יש להם רק הווה, אין יותר עתיד. כך הם מגלים את סוד הקיום האמיתי, לא פוחדים להיחשף לעכשיו הצרוף, מבלי להימלט לעבר שכבר איננו או להזות על העתיד שגם הוא איננו, ולהחמיץ את מה שישנו. ויש לכך הרבה יתרונות. ולו באכילת דברים טעימים ולא כל כך בריאים. בצירוף סיגר טוב. וכמובן, לזכות בכל שאר החוויות הזורמות מן החושים המתחדדים לפתע. אותם חושים שאצל מרבית האנשים במרבית הזמן קהויים ורדומים באין־סוף מנגנוני הרחקה ואטימות. פתורים מלעשות חשבון קטנוני וסתמי. עתה נותר רק חשבון הזהות. גבולות הזהות שלך, גבולות היכולת ההולמת אותך.

ואת – אשתו, ידידתו, מה קורה איתך? את סולדת ממנו. קשה לך לשכב איתו. קשה לך להיות בחברתו. בביקור של מכרים משתררת מועקה. הוא מתיר לעצמו הערות משונות, לא מובנות. בסתר לבך את מקווה שהכל כבר יגמר. והילדים – את כורעת תחת הנטל של ריכוך ותיווך בצירוף תיפקודי הבית והיום יום. וספיגת כל המטענים הקשים מנשוא. והליכה על קצה האצבעות. ואשמה על שנאה ומה לא? מה את מחמיצה בגלל המסך העבה הזה שאת מציבה בינך לבין מרחב ההזדמנות הנפרש לפניך?

נוצרה לך הזדמנות נדירה להתבגר בבת אחת. להיפוך לאם במלוא מובן הזהות. הן כשבן־זוגך היה אריה פעיל במלוא אונו, לא נותר לך מרווח הזדמנות לבטא את יכולתך. היית כמו ילדתו. הוא היה הכתובת העיקרית לכל מה שהיה נחוץ. יכולתו באה במידה רבה לידי ביטוי על חשבון צמיחתך. ספק אם היה מסכים לוותר על יכולתו כדי שאת תוכלי להתפתח. ואילו עתה, נתחלפו היוצרות. את החזקה, הבריאה, המצוף אליו יקשרו הסירות מפני סחף הגלים. כל יכולתך מתבקשת לפתע. נחוצה יותר מתמיד. זוהי הזדמנות פז.

מובן שהוא אינו יכול להיות שותף שלך לכל דבר כבראשונה. אינך יכולה לצפות כי יתערב בענין ובלהט רב, בקישקושי הסלון הרגילים. כמו שלוחמים השבים משדה הקרב זקוקים לזמן בטרם ישובו להבלי היום יום. כך גם הוא, על רקע מותו, הרבה דברים מאבדים את משמעותם הקודמת. מאידך, את יכולה לבצע מעשה ידידותי ביותר אם תציבי בפניו גבולות, במיוחד בגידרת ההתנהגות בנוכחות הילדים. שלא תניחי לו לאבד את זהותו כליל. שלא תניחי לו ללכת באופן מביש. זה בוודאי לא פשוט ללוות ידיד אל מותו, ללא ספק תובע ממך את מיטבך כידידה. ■

מקום אחר לענין

מאיר ארזי ועמוס אבידוב, שניהם בני 29, לא נולדו לענין המסעדנות וחיי הלילה התל־אביביים. השניים, בעלי עבר צבאי ובטחוני עשיר ו״יסודי״ נהגו אומנם לבלות במשך שנים במקומות הבילוי המקובלים בת״א. אך עסקו בעניינים של ״ציונות ללא מרכאות״.

מתוך שיחות עם חברים רבים וטובים – כולם דמויות תל־אביביות מוכרות החליטו כי הגיע הזמן לממש את חלומם ולקחת יוזמה.

למרות העתיד המובטח בשירות המדינה, פרשו השניים לחפש להם מקום לבנות ולהיבנות. לאחר חיפושים התייעצויות עם בליינים כרוניים ובדיקות בעיריית ת״א הגיעו למסקנה כי דווקא רח׳ דיזנגוף אשר ירד מתפארתו עומד לשוב ולהיות גולת הכותרת של העיר וזאת לאחר שנודע כי קיים תכנון קרוב לפתרון בעיית החנייה המעיקה.

לאחר שכירת המקום פנו השניים באופן טבעי לאדריכל אבי דומב וביקשו ממנו לתכנן ולעצב – מקום לענין אחר. והמקום הוא בהחלט כזה.

המקום נקרא – פורום (ליד פינת גורדון) – שם שהלם את כוונת ״המחוקקים״. מסעדה מיוחדת עם תפריט מיוחד (שנים עשר מיני פאי אנגלי משובח).

לקראת פתיחת המסעדה, נשלח מאיר ללונדון ושם הצליח בשיטות שלמד בעבר, להשיג מתכונים אורגינליים של הפאי.

ע״מ למשוך את אנשי העסקים הרבים שעובדים באזור ונאלצים לכתת רגליהם למקומות מרוחקים, נבנה תפריט עסקי מיוחד אשר בשילוב מוסיקה קלאסית ומיזוג אוויר מושך למקום אנשי עסקים רבים שעושים שימוש בטלפון האלחוטי ובעיתוני הכספים המוגשים להם.

עיתונאים צעירים רבים ממוכרי הנוף התל־אביבי מצאו בשניים צמד מעניין לשיחה והחלפת דעות ללא גינונים מיותרים והחלו לבוא גם הם.

ע״מ להוסיף תכנים וגוונים בחרו מאיר ועמוס לפתוח את הצד האמנותי של המקום בהופעת השחקנית – קרולין לנגפורד אשר כפי שהתברר לקהל שהגיע לערבים הראשונים, ניחנה נוסף למעלות אחרות גם בקול פעמונים צלול והרבה התלהבות.

את קבלת השבת בסגנון ישראל אמיתי שאליהן מגיעים קצינים במילי ושאר אוהבי הארץ יערוך הזמר אילן טל (לשעבר מהאחים והאחיות).

בין אורחי המקום ניתן לראות את מיכל סנונית (סופרת), צבי אלפלג (מזרחן), יוסי גנוסר (מבכירי השב״כ במילי), ננסי ברנדס (מלחין ומעבד), אורי שטרר, (״פותחך״ ובליין צמרת) אלי קריסטל (עו״ד) רות מגד (״חצ״נית), ועוד רבים וטובים שנחנים מן האווירה השונה במקום.

על הצד הגסטרונומי הופקד השף עמירם מרוכוב ידידם מזה שנים של עמוס ומאיר, אשר הביא עמו מבחר רטבים לסטייקים, לדגים ולמיני שרימפס.

לסיום: בדיחה מן המטבח הביתי:
איש C.IA, איש K.G.B ואיש שב״כ התחרו ביניהם בציד שפנים ביער.
איש ה־C.I.A צד שפן כעבור 8 דקות.
איש ה־K.G.B צד שפן כעבור 7.2 דקות.
איש חשב״כ נכנס ליער ולא יצא. כעבור יומיים נכנסו שני האחרים לחפשו.
בקרחת היער הם מצאו אותו עומד ומקל בידו והוא חובט בסנאי וצועק עליו:
תודה שאתה שפן! תודה שאתה שפן!

התשיעיה החדשה של ״טיסו״

קולקציה חדשה של שעוני־יד משווקת בימים אלה בארץ על ידי חברת ״אומטיים״, נציגת שעוני ״טיסו״ בישראל.

חדגמים חחדשים של שעוני חברת ״טיסו״ השווייצרית הם המלה האחרונה בתחום שעוני־היד, והלהיט החם כיום באירופה.

השעונים משווקים בסידרה בת תשעה שעונים, שלושה מכל קבוצה: הסולידיים, האלגנטיים והספורטיביים בעלי העיצוב החדשני.

השעונים עמידים למים, ובהם גם צג דיגיטלי, הכולל את כל הפונקציות. אך הם דקים ופשוטים לתפעול, כאשר כל הפעולות נעשות בלחיצת כפתור אחד.

השעונים, הבולטים באטרקטיביות שלהם, משלבים יופי, נוחות ואיכות ונמכרים בחנויות השעונים המובחרות במחיר אחיד של 198 ש״ח.

מלון שלמה המלך נתניה
מבצע קיץ מיוחד
לחודש יולי בלבד
3 לילות 4 ימים
145 ש״ח כולל מע״מ
על בסיס לינה וארוחת בוקר.
★ המחיר לאדם בחדר זוגי ★ לא כולל סופי שבוע
לרשות האורחים: בריכת־שחיה,
סאונה, מועדון בריאות, פיאנו בר, ופעילויות מגוונות
לפרטים נוספים והזמנות: מלון שלמה המלך נתניה מח׳ הזמנות 053-338444 או אצל סוכן הנסיעות שלך

מלון הצפון
מרכז הטיולים של ארץ הגליל
(הדרכה במקום)
נותר מספר מצומצם של חדרים לחודשים יולי אוגוסט
בחודש יולי
רק 90 ש״ח בשני תשלומים
המחיר לזוג בחדר
על בסיס לינה וארוחת בוקר
בחודש אוגוסט
רק 110 ש״ח
המחיר לזוג בחדר
על בסיס לינה וארוחת בוקר
אווירה ביתית, בריכה מרווחת, קפיטריה, מועדון דיסקו ובעיקר שרות מכל הלב
לפרטים: מח׳ הזמנות 06-944703-7, קרית שמונה

סוגרים את הקיץ
ב־50 ש״ח ללילה
מלון הולילנד ירושלים
טל׳ 681101, 630201, 02 טלקס 25336

חדש חדש חדש חדש
גלילונית
שקית האשפה הריחנית
אפשר לנשום לרווחה
אפשר לנשום לרווחה עם ״גלילונית״, שקית האשפה הריחנית, עוד מוצר איכות של ״אקסטרא־פלסטיק״
״גלילונית״ - גם חזקה, גם ריחנית. בקיצור, אשפה מבית טוב. ״גלילונית״ ריחנית בשקית הכתומה (50 X 70)

חדש
בקשו את
גלילונית
שקית האשפה הריחנית

מלון גליל נתניה
★ ★ ★ ★
משקיף לים, בריכת שחיה מרווחת. קפיטריה, בר
בסגנון מועדון נופש
★ קברט
★ תצוגות אופנה
★ מחול אירובי
★ מועדון לילה
★ משחקי חברה
★ מיני קלאב לילדים
★ כדורסל, פינג פונג
★ ועוד...
★ המחיר על בסיס חצי פנסיון לאדם בחדר זוגי
★ המחיר כולל מע״מ
★ המחירים בתוקף עד 24/7/88
240 ש״ח סופשבוע 3 לילות
275 ש״ח אמצע שבוע 4 לילות

הזמנות: 053-623777

פנוי, פנויה!
מטרתך להקים בית ומשפחה
פנו ל״אלי שלוש״ שדכן משפחתי פרטי מאגר פנויים איכותי
טל׳ בבית: 03-990507, 03-991949 (גם בשבת).

ספרית מעריב
הופיע ★ חדש
יריד במוסקבה
מאת חנוך ברטוב

ספרים מבית טוב - ספרית מעריב

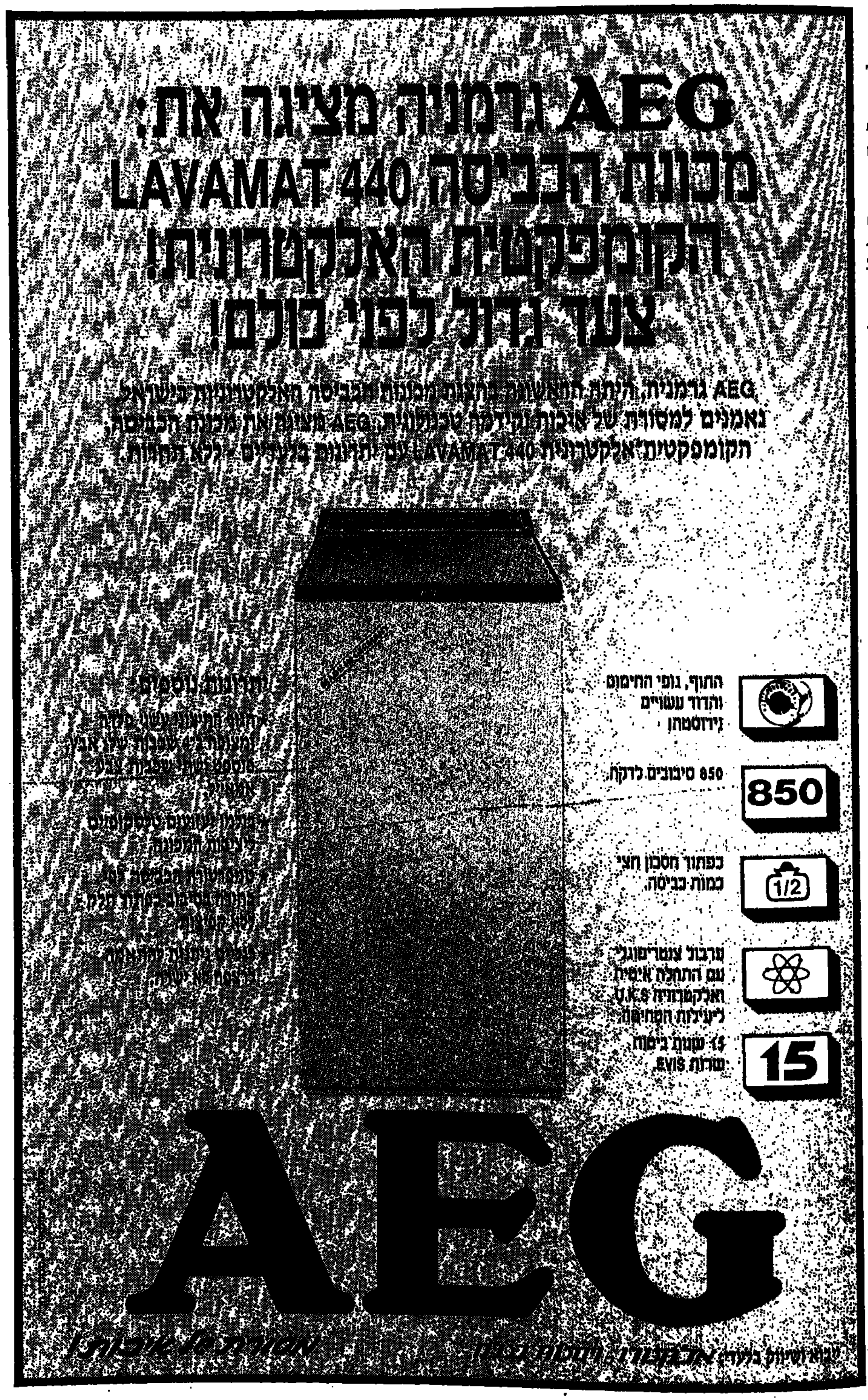

חבר מאותו כוכב

שידוך שלא מהתוכנית

כשעלתה רותי למטוס בחזרה לארה"ב אחרי חופשת מולדת קצרצרה בישראל, עדיין היתה סערה וני־רגזת: את זה לא יכולתי לעשות כבר לפני עשר שנים? למה הייתי צריכה לחכות כל כך הרבה זמן?...

מדובר בחזרה ארצה. מדובר בגירושין. סיפור הנישו־אין של רותי, התחיל בצבא כשהיא היתה עדיין טוראית והוא כבר סמל. ילדה עירונית מבית ייקי טוב, התאהבה בקיבוצניק מחוספס (שלימים הסתבר כי מבחוץ הוא דוקר אבל מבפנים הוא מאוד מסוכך) והם הודיעו לכו־לם שזהו זה, הם מתחתנים. ההורים משני הצדדים לא כל התלהבו מההחלטה. הרקע התרבותי של שני הצעי־רים היה שונה. כל צד היה משוכנע שזולתו צריך להי־שתנות. העובדה ששני בני־הזוג רק עמדו לסיים את השירות בצבא הסדיר לא נראתה לאף אחד כבסיס אידיאלי להתחיל עליו חיי נישואין, אבל השניים הח־ליטו והתחתנו.

התחילו לעבוד. הוא במקצוע טכני, גומר 8 שעות עבודה ובא הביתה לנוח על הכורסה, עם עתון ביד, והיא בעבודה משרדית, גומרת 8 שעות עבודה ובאה הביתה לנקות, לבשל, לכבס, לקשט ולהעשיר את הקן המשפחתי החם. עדיין רומנטיקה. אוהבים. פה ושם חריקה קטנה: "אז מה אם אני דורך בנעלים מלוכלכות על הרצפה הרטובה?" או: "עיזבי, מה זה חשוב להגיש את האוכל על מפה מגוהצת?" אבל כל זה לא כל כך חשוב לעניינו כי הסיפור שלנו הוא הסיפור שאחרי הנישואין.

ובכן, כדי לקצר, אחרי שנודשנתיים החליט הבעל, שהוא מוכרח להתקדם בחיים ומאחר שתעודת הבגרות שלו לא היתה כל כך מוצלחת, שיכנע את רותי שכדאי להם לנסוע לארה"ב, שם יהיה לו יותר קל להתקבל ללימודים. הקטע הזה היה לרותי קשה מאוד. אך אחרי לבטים נעתרה להפצרות בעלה, ארזו מזוודות, נישקו את ההורים ונסעו.

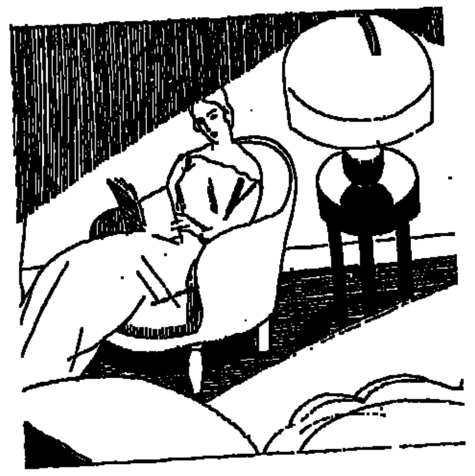

הסיפור שם נמשך כמו הרבה סיפורים ישראליים. הבעל, אחרי שניים־שלושה נסיונות כושלים ללמוד, החליט שיותר מעניין אותו "ביזנס". רותי נתפסה ללי־מודים ועשתה תואר אחרי תואר. בינתיים נולד גם בן, אלון, ורותי כל הזמן מנדנדת: בוא, נחזור. אבל בשבילו הסיפור לא קל: את הלימודים נטש. את הביזנס – מוטב היה שלא התחיל משהתחיל. רק נזקים והפסדים. רותי עבדה כל השנים והצליחה, לצד הלימודים והחזקת הבית, גם לפרנס את שלושתם. או איזה פרצוף יהיה לו עכשיו כשיחזור? אז אולי בעוד שנה, או בעסק הבא.

רותי מתגעגעת וממשיכה ללמוד. גומרת מאסטר, עובדת על התזה לדוקטוראט ואז, מודיע לה אלוף־נעו־ריה שהתאהב בפקידה אמריקנית שהכיר במהלך אחד מה"ביזנס" והוא עובר לגור איתה...

עכשיו אפשר לשוב להתחלת הסיפור שלנו כשניל זה הייתי צריכה לחכות כל כך הרבה שנים? שאלה רותי את עצמה כשעלתה למטוס, לא יכולתי לקחת את אלון ולשוב ארצה אחרי שהות הרבה יותר קצרה בא־רה"ב?

חופשת המולדת הזו היתה הראשונה שבילתה בארץ ללא בעלה, ובמהלכה כבר החלה את הגישושים הרא־שונים הנדרשים לחזרה ארצה. היה מנוי וגמור איתה שהחזרה לארה"ב הפעם היא באמת רק כדי לגמור עם הגט, למכור את הבית, להגיש את הדוקטוראט ועם סיום שנת הלימודים של אלון, שכבר היה אז כבן 14, לחזור הביתה.

כשהתישב לידה במטוס (לארה"ב) יוסי, רווק ישראלי שחזר אף הוא מחופשת מולדת, עדיין לא ידעו שניהם שאת החזרה הביתה, לישראל, יעשו יחד. היחיד שניחש זאת היה אלון שעכשיו, כשהוא כבר חייל ישראלי בן 19, שותה קפה בסלון המשפחתי ברמת־אביב עם רותי ויוסי, אחרי ששני אחיו הרכים הקטנים כבר נרדמו.

כפי שאתם רואים, רותי ויוסי כבר מסודרים. אם יש ביניכם, קוראי "סגנון", מי שרוצים להיעזר בנו כדי ליצור קשר (לא כל אחד יכול לטוס במיוחד למטרה זו...) אתם מוזמנים להתקשר הערב, כבר מהשעה 21.00 לאולפן "חבר מאותו כוכב" טלפון 03־266225 למסור לצוות התוכנית את פרטיכם האישיים, ולהיכנס לשי־דור. התוכנית הערב היא במתכונת פתוחה וכל אחד ואחת מכם מוזמנים להתארח. ■

מהשכונה למשכן

(המשך מעמוד 13)

ילדיה היא נוהגת לבתי־הספר השונים וממהרת להחזיר את המכונית לבעלה. משם – לתחנת האוטובוס, למ־לטשת היהלומים, לשמונה שעות עבודה. בשעות הצה־ריים חייבים ילדיה לטלפן למפעל ולדווח על שעת שובם הביתה. "כולם צוחקים עלי, אבל כזו אני". בחזו־רה אחרי הצהריים, "דבר ראשון אני מסירה את האי־פור, מתקלחת ולובשת משהו קצר. לפני השינה – טוש והפס – נזרקת למיטה".

וכשבעלה מתרוצץ ברחבי הארץ ומגיע הביתה בשי־עות מאוחרות, ממתין לו צנצנה על ספת הסלון. "מיד, תעשה לי מגש עם כוס חלב חם", מונה הוא אחדות ממעלותיה. "אני מגישה אותו. מבינה אותו. מכינה לו הכל פיקס, פיקס, וגם סקרנית לדעת איך היה אצלו", אומרת הרקיקה צחת העור – קוקטייל של אצילה ג'נובזית ותחיכה בינלאומית, מהסוג המוקצע שמקשט עמודי חברה בעיתונים.

וכבר נכנסה בעשייה של בחירתו לחיים אינטנסיביים ולחשיפה שאינה מורגלת בה. הוא מביא הביתה, בלי התראות, דמויות כמו גד יעקובי, והיא בריצה מבוהלת, מסדרת הכל "פיקס" שלא לעשות בושות וגוררת כס־אות מכל שכני הבית, להתכנסויות הספונטאניות בוירתם.

יונה נץ יונץ יונץ, זה מה שהוא. ירושלים היא בירת ישראל הנצחית; על רמת הגולן אי אפשר לוותר; נהר הירדן הוא גבול הביטחון, ומכאן שתוכנית אלון מקובלת עליו. וחוץ מזה הוא בעד פשרה טריטוריאלית. אבל עיקר המעילות שלו – הוא מבטיח – תתמקד בהשבחת החיים בשכונות המצוקה. לא בכדי הבחין בכישוריו מזכ"ל המפלגה אז, חיים בר־לב, שתיעל אותו, בשנת 1981, לפלח השכונות במפלגה. "הם לא ידעו בכלל מה זה שכונות מצוקה עירוניות, אלא משהו על ערי פיתוח. פיספוס גדול של המפלגה אז". והוא, יסודי, ישב עם פרופסור אפרים טורגובניק והכין "מפה" המלמדת משהו על אחוזי האבטלה והמצוקה שם, לפי שעד אז, לדבריו, בנו הכל על ממוצע עירוני, הכולל את עשירי גוש דן.

הזדהות עדתית

"אותי לא מעניינת בנית בריכת שחייה בשכונות, שתילת דשא שקמל או שיפוצי טיוח שנקלפים. השור־אלחם, הפועל היוצא של חינוך טוב, הוא תודעת תחזור קה מפותחת בקרב בני השכונות ואני, חבר בוועד השי־כונות ובועד ההורים, יודע על מה אני מדבר. צריך לאפשר לילדינו חינוך חינם אמיתי: חלוקת ספרי לי־מוד, מחברות וצרכי כתיבה, לקיים חוגי העשרה בקרב בני־הנוער כאן, שלא יפלטו ממסגרות של לימוד תיכו־ני. רובם נושרים כי להורים אין כסף לממן שעורי־עזר פרטיים".

השינויים בחייהם מתחוללים בכל דקה מרגע הכחוז כחבר־כנסת, תוך שהוא נהנה ממעמד של בן תערובת אמיתי. בני העדה הכורית הכריזו שהוא בשר מבשרם, התפללו למענו בבית־הכנסת שלום, וההזמנות לאירו־עים הפנימיים שלהם מצפות לו בצרורות; הפרסים גילו שהוא בעצם אחיהם, שסבתו ממשפחת סימן טוב אות־רה כבת העדה הפרסית; האלג'יראים הגיעו אליו דרך עליזה, רעייתו, והתימנים אימצו אותו אל ליבם, שהוא מזוהה, בראש וראשונה, כאיש השכונות ממוצא מזרחי. "ישנה הזדהות עדתית אדירה איתי", הוא קובע בלי הצטנעות.

חרף הסימנים הטובים והמיידיים הניתנים בהם, אין השניים קולטים עדיין את השינויים המפליגים המזומ־נים להם בארבע השנים הבאות: יהיה יותר כסף, יותר כבוד ופומביות למעשיהם; יבואו לחלות את פניהם; יתקשטו בהם וימקמו אותם, על כן, בכותל המזרחי של אירועים ושמחות; הוא ילון מספר ימים בשבוע במלון רמאדה קונטיננטאל בירושלים, או בכל מלון מהודר אחר, שאיתו יגיעו חברי־הכנסת להסדרי לינה מניחי דעת, ויטעם את טעם המותרות המתוק. וכבר פגש אותו מישהו בבית ברנר והתרשם ממנו כמי שהפך בתוך רקות לאדם מנופח. זוהי פרשנות נודפת צחנת קינאה המקוממת את בני־הזוג, והם מבטיחים: "לעולם לא נשתנה. תמיד נשאר אנשי השכונות, כפי שהיינו" – הבטחה המשוגת בריקה בעוד שנתיים. ■

שחמט

שאול הון

מועדון המפסידים

אלופת העולם הראשונה לנשים, ורה מנצ'יק, התמודדה בהצלחה בתחרויות גברים וניצחה רבים מהם (ביניהם גם ד"ר איבה, שהיה אלוף העולם). "קרב־נותיה" רוכזו ב"מועדון המפסידים". עתה נוצר "מוע־דון" כזה ע"י המפסידים לשלוש הנערות לבית פולגר מבודפשט, הצוברות הצלחות בתחרויות שונות.

ז'וז'ה, הבכירה (בת 19), הכניעה בבילבאו (ספרד) את ליובוביץ' בתנופת מחץ:

דיאגרמה מס' 139

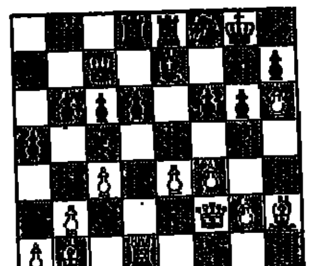

ז'וז'ה (לבן) המשיכה: 1. ז4! פ-ה6, 2. ז5 פ-ג5, 3. ז:ז6 ר-ז8, 4. ז7+! מ:ז7, 5. ז5! מ-ז8, 6. ה:ז6 ח:ז6, 7. מה-ז6 (מאיימת מה-ח8X) מה-ח7, 8. צ-ז2! שחור נכנע.

סופי בת ה-15 התמודדה לא מכבר בהצלחה באיסל־נד וגברה על גיסלאסון בתחבולה נאה:

דיאגרמה מס' 140

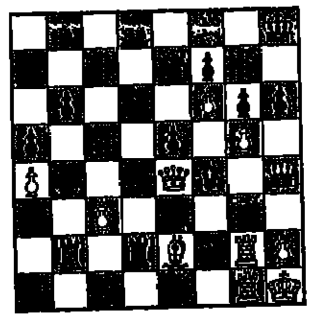

סופי (שחור) המשיכה: 1. – צ:ד1, 2. צ:ז2 מה:ח2+!, 3. צ:מה צ:צא.

באותה תחרות השתתפה גם יהודית, בת ה-13, וגם היא "טרפה" איסלנדי.

יהודית פולגר — ברגמון

1. ה4 ג5, 2. פ-ו3 פ-ג6, 3. ד4 ג:ד4, 4. פ:ד4 פ-ו6, 5. פ-ג3 ו6, 6. פ:פ ב:פ, 7. ה5 (רוחקת את הפרש הביתה) פ-ז8 (על פ-ד5 יבוא 8. פ:פ ג:פ, 9. מה:ד5 צ-ב8, 10. ה6! עם מה-ה5 ולוכד צריח), 8. ר-ג4 ר-ז7, 9. מה-ו3 ו5 (או ח6, 10. ר-ו4 מה-א5, 11. 0-0 ר:ה5, 12. ב4! מה-ג7, 13. פ-ב5! מה-ב8, 14. ר:ד מה:ד, 15. צא-ד1 ד5, 16. צו-ה1 מה-ב8, 17. ר:ד5! ג:ד, 18. מה:ד5 וללבן התקפה חזקה), 10. ר-ו4 ח6, 11. 0-0-0 מה-ג7, 12. מה-ו3 (עדיף על צח-ה1, כי לבן מאיים ח4-ח5) צ-ב8, 13. ח4 צ-ב4, 14. ב3 מה-א5, 15. פ-ב1! (מאיים א3 לסילוק הצריח) מה:א2, 16. מה-ד3! (מאיים גם מה-ד7 וגם ר:ה6) פ-ה7, 17. מה-ד6 צ-ב7 (למנוע מה-ג7), 18. מה-ג5! (מונע מה-א5) ר-ו8, 19. צ-ד6 (מאיים צח-ד1 עם פ-ג3 וזוכה במלכה) פ-ד5 (הגנה יחידה), 20. ר:פ צ-ב5, 21. צ-ה6+ ד:צ (או מ-ד8, 22. ר-ו5+ מ-ג7, 23. צ:ג6+ וזוכה), 22. ר:ג6+ מ-ו7, 23. מה:צ (ללבן יתרון כלי מהתחבולה) ר-א3+, 24. פ:ר מה:פ+, 25. מ-ב1 צ-ד8, 26. ר-ג1 שחור נכנע.

בולים

אליעזר בן

גן החיות ושמורת הטבע בג'רסי

ביולי ימלאו 25 שנים להקמת נאמנות למען גן החיות ושמורת הטבע באי הבריטי ג'רסי. חמישה בולים שיונפקו לציון האירוע, בערך של 12, 16, 29, 31, ו־34 פני מציגים: צפורים נדירות שקבלו במתנה מברזיל, מאוריציוס, מדגסקר ומקסיקו וכן חיות בית.

לקראת תערוכה עולמית בספרד ב־1992

בעיר הספרדית סביליה תיערך ב־1992 תערוכה עולמית, ובה יוצגו השגי המדע והטכנולוגיה המו־דרניים (גם ישראל תשתתף בה). שני בולים שהונפקו בספרד, בערך של 8 ו־45 פ. מציגים סמלי מדע ואת תאריך התערוכה. בולים נוספים שראו אור בספרד הם: שני בולי תיירות, ששה בולי אמנות הזכוכית, בול לצי־ון יום הבול, ו־100 שנה להסתדרות הפועלים הספר־דית, עם דיוקנו של המנהיג פבלו איגלסיאס.

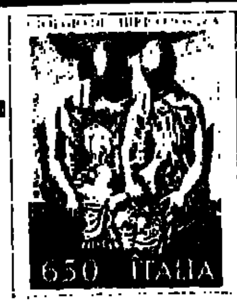

פסלים, בריאות ואוניברסיטה באיטליה

במלאת 100 שנה להולדתו של הצייר־פסל ג'יאורגו דה חיריקו (1888־1978) הונפק באיטליה בול בע־רך של 650 לירטות, המציג פסלים המתארים ארכיאו־לוגיה, שנמצאים בגלריה הלאומית לאמנות מודרנית ברומא. (בול זהה יונפק בספטמבר במונקו, בערך של חמישה פרנק).

900 שנה לאוניברסיטת בולוניה צוינו בבול שערכו 500 לירטות. אוניברסיטה זו נחשבת לאחת הוותיקות בעולם. (סאן־מרינו הנפיקה ששה בולים שהוקדשו לאו־ניברסיטה זו עם דיוקניהם של ראשי האוניברסיטה) בול של 500 לירטות הוקדש למלחמה במחלת האפי־לפסיה, ומראה את הקדוש סאן ולנטינו, האפוטרופוס של החולים במחלה זו. פסלים פרי פיסולו של די פרנ־לה מופיעים גם הם על גבי בולים באיטליה, בערך של 500 ו־650 לירטות.

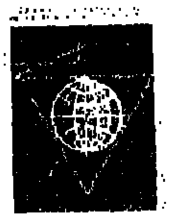

הקונגרס האירופי ה־20 לתיקשורת

באתונה ייערך בין 12־16 בספטמבר הקונגרס האירופי ה־20 לדואר ותיקשורת, ובול מיוחד המונפק החודש ביוון בערך של 60 דרכמות מציג את סמלי התיקשורת, כדור הארץ וסמל הקונגרס.

ברידג'

אדריאן שוורץ

המעבר הגורלי (1)

אחד הפרקים הבסיסיים בברידג' הוא פרק המעברים. כל שחקן ברידג' טוב מסוגל לתכנן את צעדיו ותכנון זה כולל לרוב תיזמון נכון של המעברים. הדבר דומה לתכנון מהלכים בשחמט. היד שלהלן, הלקוחה מתחרות לאומית בארה"ב, מדגימה מצב בו תכנון המעברים קריטי ויש צורך לבצע מעבר חיוני כבר בלקיחה הראשונה.

	צפון	
	♠86432 ♥KQ43 ♦A87 ♣4	
מזרח ♠K1095 ♥J97 ♦J1093 ♣Q76		**מערב** ♠J ♥10 ♦KJ642 ♣KJ10852
	דרום ♠AQ7 ♥A8654 ♦Q5 ♣A93	

כולם בראשונה, מחלק דרום

דרום	מערב	צפון	מזרח
1 הארט	2 ללא שליט	4 קלאב	פאס
6 הארט	פאס	פאס	פאס

ההכרזה של מערב מראה לפחות שתי חמישיות, בקלאב ובדיאמונד וה-4 קלאב של צפון הוא ה-Splinter, המראה קלף בודד בקלאב והתאמה בהארטים. לדרום יש קלפים מועילים מאד והוא מכריז איפוא על סלם. החוזה סביר ובעקרון תלויה הצלחתו בעקיפה בספייד ובחלוקה רגילה בשליטים. בחלוקה שלפנינו נראה לכאורה, שהביצוע יהיה קל: הכרוז צריך לטרוף שני קלאבים ברומם ולהגביה ספייד חמישי כדי להשליך עליו מפסיד בדיאמונד. מערב יצא בנסיך ספייד. יציאה זו הבהירה את המצב בצבע אך יש בה גם כדי לתקוף את אחד המעברים החיוניים לכרוז. ברם דרום פתר את הבעיה בצורה מבריקה: הוא ל א לקח את הנסיך ספייד! מערב המשיך בהארט ואז לקח הכרוז במלכה ברומם. הוא המשיך משם במלך הארט וחלוקת השליטים התבהרה מיד. הכרוז שיחק איפוא ספייד אל המלכה ואחריה את האלוף קלאב וקלאב נוסף, שאותו טרף ברומם. עכשיו אלוף ספייד וקלאב נוסף, שגם אותו טרף ברומם. הכרוז המשיך בשלב זה בספייד, שאותו טרף בידו וכך הגביה את הספייד האחרון.

רק עכשיו משך הכרוז את השליט השלישי של מורח ולאחר לקיחה זו נכנס לדומם באלוף דיאמונד. בשלב זה יכול היה לבצע את תכניתו המקורית, השליך את המלכה דיאמונד המפסידה על הספייד הגבוה שבדומם והסלם בוצע.

אין כל אפשרות אחרת לבצע את הסלם בבטחון והיה צורך לחשב את המעברים כבר בלקיחה הראשונה תוך ביצוע הצעד המבריק.

לס.א.ר. חרושת דפנה חוגג עשור

ס.א.ר. חרושת דפנה מקיבוץ דפנה "נולד" כמפעל נוסף לחרושת דפנה הגדול שנועד על מנת לספק תעסוקה למבוגרים במשק. המפעל שעבד על מספר מצומצם של עובדים התרחב וכיום קיים סניף נוסף למפעל בדפנה – בת"א. הסניף בת"א נוסד כדי לספק שירות מהיר לבתי עסק שזקוקים לשירות בדחיפות.

את המפעל מנהל יצחק קנר בקיבוץ דפנה. תחום הייצור כולל: סרטי אלכסון רצופים מבד כותנה, מסטן וחומרים סינתטיים, בדים מצופים ב־P.V.C; סרטי ניילון ואצטט (לאטיקטים), תוויות טקסטיל פנימיות (למכנסיים), כתפיות לחזיות וכל סוגי העבודות מבד הלקוח.

המוצרים הם באיכות גבוהה מאוד.
אחריות מלאה על המוצרים המשווקים.
שירות מהיר ואדיב.

ס.א.ר. – חרושת דפנה קיבוץ דפנה 12235
טל: 06־945705 – מנכ"ל
ו־06־94573 – מפעל.
משרד הפצה בת"א – רח' כפר גלעדי 15 טל': 825835

לס.א.ר. חרושת דפנה
שפע ברכות ואיחולים
והמשך עבודה פוריה
פלסיד תויות בע"מ
דרך יפו 9 (בית רומנו) ת"א, טל. 657816

לס.א.ר. חרושת דפנה
ברכות לעשור
איתכם בעשור הבא
"דפנה" ויטמן את לביא בע"מ
שרותי מכס, תעבורה ושילוח בינלאומי

לס.א.ר. חרושת דפנה
במלאת לכם 10 שנים עלו והצליחו
והמשך שיתוף פעולה פורה
מאחלים: יצחק שרטר יבוא וסיטונאות
מוצרי סידקית ואביזרי תפירה
רח' כפר גלעדי 1 (בחצר) ת"א טל: 820924

לס.א.ר. חרושת דפנה
המשך שגשוג והצלחה
פוליקס צרכי אופנה
הרצל 3, תל־אביב, טל' 5101869

לס.א.ר. חרושת דפנה
ברכות חמות להמשך הצלחה
אלפנדרי ניסים בע"מ
בסיטונאות ★ סדקית ★
סרטי רקמה, כפתורים ורוכסנים
כפר גלעדי 21 ת"א, טל' 825601

לס.א.ר. חרושת דפנה
שגר ברכות ואיחולים
עין גב תעשיות
חורפנית
יצרני סדיני המיזוג התשפלייש "חורפנית"
השיטה הבטוחה של עין גב
טלפון 06־758049

לס.א.ר. חרושת דפנה
ברכות לבביות
והמשך שיתוף פעולה פורה
טל. במפעל 04־984725
טל משרד שוק 03־838925

לס.א.ר. חרושת דפנה
ברכות מקרב לב
לרגל הגיעכם ל־10 שנות פעילות והמשך מוצלח
מאחל: "יוחנן" סדקית בסיטונות
רח' כפר גלעדי 17 ת"א, טל. 823281

לס.א.ר. חרושת דפנה
שאו ברכות חמות
לרגל העשור
סולומון ברכה ובניו
כפר גלעדי 21 ת"א

לס.א.ר. חרושת דפנה
צרור ברכות
והמשך שיתוף פעולה פורה
מפעלי דמטקס בע"מ – יצור ושווק בדים סינטטיים
בדים לסרטים ובגדי ספורט
איזור התעשיה החדש ראשל"צ, טל' 9611151

לס.א.ר. חרושת דפנה
ברכות לבביות לעשור
קיבוץ גן שמואל – הדפסות משי
ביצוע הדפסות משי בכל הסוגים
וייצור כיסויים לכלי מטבח

לס.א.ר. חרושת דפנה
ברכות נאמנות
לרגל עשור השנים
עלו והצליחו
מאחל אל מרטינו – יצרני אופנה

לס.א.ר. חרושת דפנה
איתכם לאורך כל הדרך
דפוס נ.א. שמואלי
הדפסת תוים ומדבקות
לילינבלום 20 ת"א טל' 659574

לס.א.ר. חרושת דפנה
מיטב הברכות והאיחולים לרגל עשור השנים
מאחלים תעשית צמר ומשי ב. פרנקל בע"מ
יחזקאל שיף וצוות העובדים

לס.א.ר. חרושת דפנה
א. שמעון כפר גלעדי 16 ת"א
בימ"ס ש. בר אהרון כפר גלעדי 5 ת"א
מברכים
שאו ברכות חמות
והמשך הצלחה
רותי ילון וכל הצוות

לס.א.ר. חרושת דפנה
במלאות עשור שנים שפע ברכות ומלוא הערכה
לכל מנהליה ועובדיה
איחולי הצלחה ושגשוג.
דב רייכמן – ייצור טכסטיל
מגרשי התערוכה, ביתן 76, טל' 03־440603

לס.א.ר. חרושת דפנה
ברכות מקרב לב
"דנון"
מוצרי סדקית בסיטונאות
השומר 6 ת"א, 651703

לס.א.ר. חרושת דפנה
זר ברכות
והמשך עבודה פוריה
א. סגל – מוצרי סידקית בע"מ
רח' כפר גלעדי 22 ת"א, טל' 837911

לס.א.ר. חרושת דפנה
ברכות והצלחה
"דוטקס"
הקישון 3, תל־אביב, טל' 828263

לס.א.ר. חרושת דפנה
ברכות חמות
והמשך שיתוף פעולה פורה
אתיקטים ברזילי
תוויות מודפסות על סרטי בד ונסקו
טל. 03־282094 בברכה חיה ובני

הפקת שיח תקשורת – טל': 3–2–03־379040

ברכות למזכרת בתיה החוגגת 105 שנים להיווסדה

למזכרת בתיה ותושביה
ברכות להמשך יצירה ושגשוג
אתכם לאורך כל הדרך
מברך: יזהר – חברה לשיווק
א.ת. קרית־מלאכי, טל. 08־584295

למזכרת בתיה
החוגגת 105 שנים להיווסדה
ברכה נאמנה להמשך שגשוג וצמיחה
מאחלים האדריכלים ומתכנני הערים:
מיכאלה ומיכאל איתן
פיטר בוגוד – יוניס פיגרדו
דליה לפידות
שדמן צדוק
ופוטש שמואל
י. פרייס
וארכיטקט יוסף אסא

למזכרת בתיה והתושבים
המשך שתוף פעולה פורה
מאחל:
פייג ובניו
מושב מסריה 65

למזכרת בתיה ולתושביה
ברכות לשנת חגכם ה־105
מאחל:
נחמיה בית־און סוכנות לביטוח
רחוב הרצל 187, רחובות
טל. 2–08־468841

הפקה שדר פרסומים

זהב 18 קראט ויהלומים נקיים ב-18 תשלומים

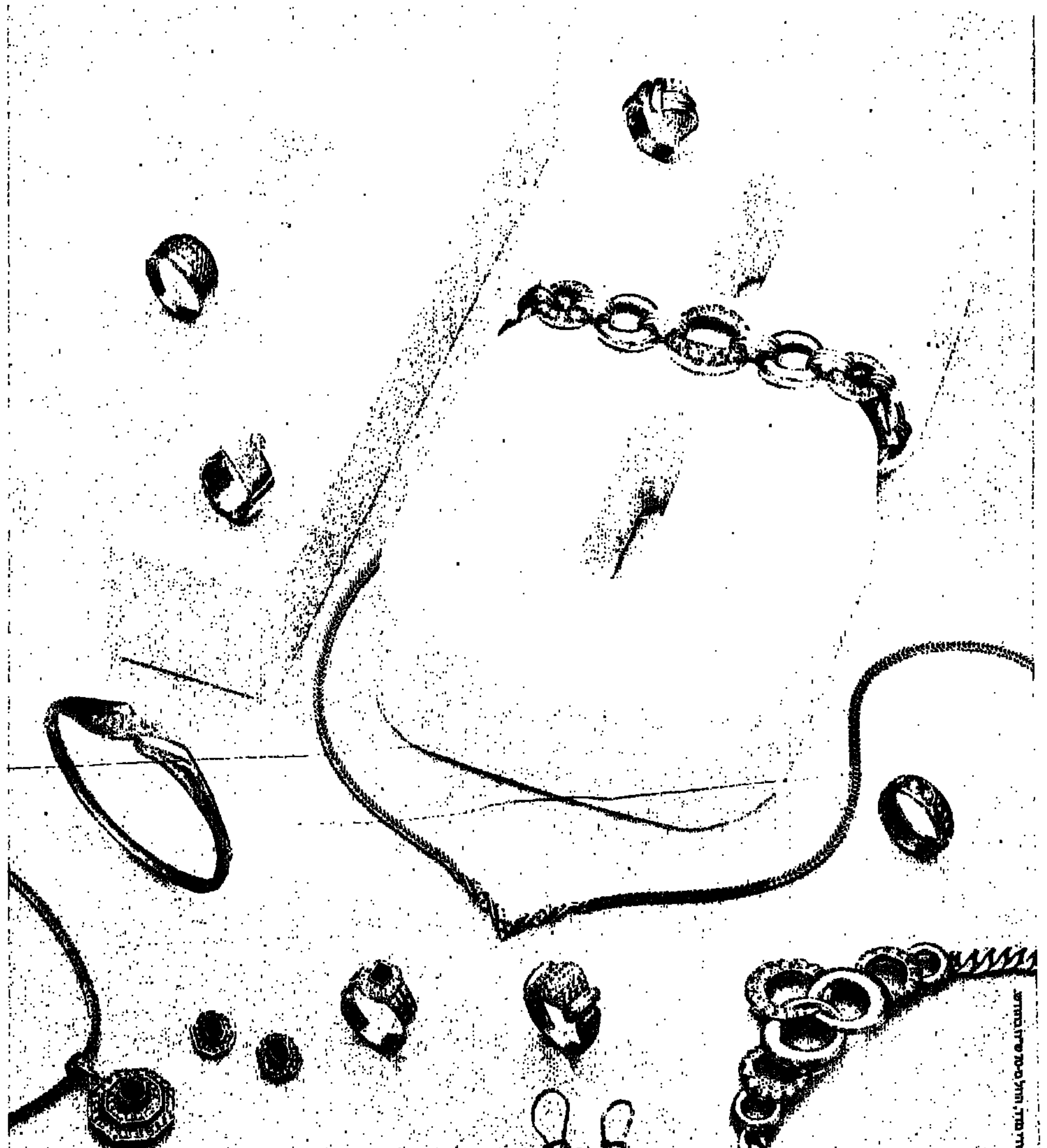

עכשיו את יכולה להגשים חלום, כי עכשיו
הבורסה לתכשיטים מאפשרת לך לרכוש תכשיט
זהב 18 קראט ויהלומים נקיים ב-18 תשלומים!

הבורסה לתכשיטים - יצירות בזהב 18 קראט ויהלומים נקיים.

נשמח לשרתכם בימי השבוע: 9.00-20.00, ביום ו' 9.00-14.00 ובמוצאי שבת עד 22.30.
תל-אביב: דיזנגוף 98 (ליד הככר) טל. 03-246194 ירושלים: בן-יהודה 4 (במדרחוב) טל. 02-231524 חיפה: רח' הנביאים 16 טל. 04-664111
תצפון: דרך עכו 14, קרית ביאליק טל. 04-727523 טבריה: רח' הירדן פינת הבנים טל. 06-720238 חולון: סוקולוב 54 (פינת קוגל) טל. 03-5053545
אשקלון: בנין שקמים, הנשיא הראשון טל. 051-38764 ראשל"צ: רח' ז'בוטינסקי 65 טל. 03-945524 רעננה: רח' אחוזה 104 טל. 052-25455
באר-שבע: רח' הרצל 112 טל. 057-34469 אילת: מרכז מסחרי שלום טל. 059-76822

מכבדים כרטיסי אשראי VISA ויזה דיינרס ישראכרט במזומן או בתשלומים.

אורית הראל

רצתה להשתעשע – קיבלה תעודה

מוטב מאוחר מאשר לעולם לא: סינדי לאופר, זאת שיודעת ש"בנות בסך הכל רוצות להשתעשע", כדברי השיר שלה, ויודעת גם לשיר את זה בקול רם ושיער צבוע בצורה ששום ספר נורמאלי לא יקח על עצמו את האחריות לדבר, קיבלה סוף סוף בשבוע שעבר תעודת סיום מבית ספר תיכון. בגלגול המקורי, כשעוד היתה סתם סינדי ולא זמרת פופ ידועה, היא נשרה מהלימודים; עזבה באמצע. עכשיו, אחרי התהילה, בית הספר התיכון ברובע קווינס בניו יורק שבו למדה, עשה לה הנחה והעניק לה דיפלומה, בטקס הסיום השנתי שבו קיבלו עוד 400 בוגרים חדשים תעודות סיום. לאופר, בוגרת בולטת בלי שום ספק, נשאה דברים באוזני הנוכחים, על חשיבותו של החינוך.

28 הופעות הוא תיכנן ברחבי ארה"ב, מה שקוראים מסע הופעות, מראשית יולי ועד ראשית אוגוסט, ודקה לפני שהכל אמור היה להתחיל הוא ביטל. הרקדן מיכאיל ברישניקוב, שהוא גם המנהל האמנותי של תיאטרון הבלט האמריקני, הולך לניתוח במקום לעלות על הבמה. פציעה ישנה בברך, שמעצבנת לו עכשיו את הנשמה עד כדי ביטול הופעות. שיהיה בריא.

עוד חולה: הזמר ג'ורג' מייקל יעבור ניתוח להסרת גידול שפיר (כלומר, כזה שלא עושה שום דבר רע באופן עקרוני) ממיתרי הקול שלו. אישפוז של שבוע בערך ועוד חודש החלמה, שבסופו, מבטיחים הרופאים, הוא יהיה כמו חדש. בינתיים, גם הוא נאלץ לבטל כמה הופעות שתוכננו לו במסגרת מסע הופעות עולמי.

עשה את ה"עשרה אחוז" שלו, אלן דילון. לא רק חתיך וכוכב ועשיר, עכשיו עוד יותר עשיר, והכל בזכות תמונה שהחליט למכור. ב־1977 הוא קנה, תמורת

אלן דילון

124 אלף דולר ציור של האמן יוג'ין דלקרואה, אמן מהמאה ה־19. לפני שבוע מכר את אותו ציור, באמצעות בית המכירות הפומביות סותבי'ס שבלונדון, תמורת 1.62 מיליון דולר. לא רע בכלל.

אורסולה אנדרס ולינדה אוונס

מספר אחת ומספר שתיים דווקא נראות די מאוששות ביחד, על מגרש הטניס של אליפות הכוכבים בחסות "דיבוק" ו"וולוו", שנערכה בנסיכות מונקו. לא וימבלדון אולי, אבל די נוצץ. ושם, נפגשו השחקניות אורסולה אנדרס ולינדה אוונס, שכל אחת מהן היתה בתורה גברת ג'ון דרק, שהיום הוא הבעל של בו דרק, גברת עשר. גם אלה, גברות דרק במיל לא נראות הרבה פחות מעשר. ר"כן, הן גם די מזכירות האחת את השניה – וגם את השלישית.

האיש הבלתי מזוהה, שהיה לבוש היטב, גבר על הקול המסתורי בטלפון. 165 אלף דולר הוא שילם, ואחר כך כיסה את פניו בעיתון וברח מהעיתונאים שדלקו בעקבותיו בקריאות נואשות, "לאו לאו לאו!" וכל זה בגלל זוג נעליים, מידה 5, רוחב בינוני, עקב נמוך, שלפי עדויות די לחצו את רגליה של מי שריקדה בהם במקור, במורד דרך הלבנים הצהובות. כן, כן, מדובר בנעליים האדומות ההן, שנעלה ג'ודי גרלנד בסרט "הקוסם מארץ עוץ", שצולם ב־1939. לפני כשבוע הן נמכרו במכירה פומבית בבית המכירות של כריסטי'ס בניו יורק, ונכנסו עוד פעם להיסטוריה, הפעם כפריט המזכרת מקולנוע שבעבורו הוצע המחיר הגבוה ביותר אי פעם. מומחים לנעליים טוענים שזהו גם מחיר שיא לגבי זוג נעליים אחד. את הנעליים, שכל אחת מהן מכוסה ב־2300 פאייטים אדומים זולים ומנצנצים, הציגה למכירה גברת אחת בשם רוברטה ג'פריס באומן, מהעיר ממפיס. אליה הגיעו הנעליים עוד בשנת 1940, אז זכתה בהם במסגרת איזו תחרות, ומאז שמרה אותם בכספת בבנק. לפני שנמלט, מכוסה בעיתון, עוד הספיק הקונה המאושר לגלות שאין לו שום תכניות מיוחדות לנעליים, חוץ מלשמור עליהם כעל אוצר יקר.

ג'ימי קרטר

לבוש באוברול כזה של פועלים, עם מסמרים ופטיש ביד, הצטרף ג'ימי קרטר, פעם הנשיא של ארה"ב והיום פנסיונר מכובד, ל־50 מתנדבים אחרים של אגודת הצדקה הנוצרית "בית לאנושות", וסייע בשיפוץ בתים בשכונת מצוקה בצפון פילדלפיה. "אני כאן בכדי לבנות בתים ותקוות", הכריז הנשיא במיל. מילים כדרבנות. כלומר, כמסמרים. לא חשוב.

אן מרגרט ורוג'ר סמית

בוב הופ ודולורס

אידי גורמה וסטיב לורנס

שני עמודים מצולמים מוקדשים במגאזין "גוד האוסקיפינג" לתופעה: נישואים ארוכים ומאושרים של מפורסמים. מבחן הכניסה לשני העמודים היה נישואים שנמשכים כבר לפחות 20 שנה, אבל יש שם כאלה שרצים כבר יותר מ־50 שנה, כמו הקומיקאי בוב הופ ורעייתו דולורס, או השחקן רוברט יאנג ורעייתו אליזבט. האם יש איזו נוסחת קסם, שואל המגאזין, ושורה אחר כך מגיע למסקנה שכן, יש: בכל המקרים היה אחד משני הפרטנרים מוכן לשים בצד את הקריירה והקידום האישי שלו/ שלה, ולנגן – ברצון ובשמחה – כינור שני. ככה זה נכון גם לגבי השחקנית אן מרגרט ובעלה רוג'ר סמית, השחקן אלן אלדה ורעייתו ארלין, השחקן ג'ון פורסייט ורעייתו ג'ולי וצמד הזמרים אידי גורמה וסטיב לורנס. וזו רק רשימה חלקית לגמרי. מסקנה סופית: אפשר וכדאי לפעמים לוותר, חשוב ששני הצדדים יזכרו את זה. מסקנה סופית בהחלט: יש תקווה באהבה.

רמת־גן, קרית קריניצי (תל־השומר) רח' מנדס 37, טל' 347966

עברנו

NURSING CENTER
רבן כל־סיעוד

צוות מומחים
מכשור מתקדם
דיאטנות לחולים כרוניים

מטפלים בכאבים של:
- מחלות אורטופדיות
- נוירולוגיות
- מיגרנות

מבצעים הוראות הרופא:
- זריקות ותחבושות
- בדיקות (דם ושתן)
- א.ק.ג. ועוד

קורסי הכנה ללידה
דיאטנות והתעמלות
לפני ואחרי הלידה
טיפת חלב